உ

முருகன் துணை.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு.

இரண்டாம் பதிப்பு.

ஆசிரியர்:

பேராசிரியர். கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, எம்.ஏ., எம்.எல்.,

வழக்கறிஞர்,

திருநெல்வேலி

மணிவாசக மன்றம்,

திருநெல்வேலி.

1935.

லோகாம்பிகை பி

தென்காசி.

முதற்பதிப்பின் முன்னுரை.

ஒரு மொழியின் இலக்கியவரலாறானது அம்மொழியிலுள்ள செவ்விய நூல்களின் தோற்றத்தையுந் தன்மையையுங் கால முறைக்கேற்ப வகுத்துக் காட்டி அம்மொழிபேசும் மக்களது கருத்துக்கள் இலக்கியங்களுள் எம்முறையி லமைந்துள்ளன வென்றும், அவர்களது மனவாழ்க்கையின் வரலாற்றினை அவர்கள் இலக்கியங்கள் எவ்வாறு விளக்கிக் காட்டுகின்றன என்றுந் தெரித்து, இலக்கிய மென்பது மக்கள் வாழ்க்கைப் படம் என்று தெளிவுற அறிவுறுத்துந் தருவி நூலாகும். அத்தகைய நூல் ஆங்கிலம் முதலிய மேலைநாட்டு மொழிகளுக்குச் செம்மையாக அமைந்துள்ளது. வடமொழிக்கும் ஆங்கிலமொழிப் புலவரொருவராலும் பிறராலும் அஃது எழுதப்பட்டுள்ளது. நமது தமிழ் மொழிக்குஞ் சுருக்கமாயதோ ரழகிய இலக்கிய வரலாறு திருவாளர் M. S. பூரணலிங்கம் பிள்ளையவர்களால் ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப் பட்டுள்ளது. தமிழிலே சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவர் எழுதிய புலவர் சரித்திரம் என்னும் நூல் காலமுறைக்கேற்ப எழுதப்படவில்லை. தக்க புலவர்கள் சிலரைப் பற்றிய குறிப்பும் அதன்கண் காணப்படுமாறில்லை. சபாபதி நாவலரவர்களது திராவிடப் பிரகாசிகை யென்னும் நூலும் சிறந்த சில இலக்கியங்களின் இயல்பையே தொகுத்து இயம்புகின்றது. அதனை ஓர் இலக்கிய வரலாறென்று முற்றிலுங் கருத இடமில்லை. தஞ்சைத் திருவாளர் சீனிவாசப் பிள்ளையவர்கள் தமிழ் வரலாறு முற்றுப்பெறாமையாலும் அவர் கொள்கைகள் சில

ஒவ்வாமையானும் அதனின் வேறாயதோர் தமிழிலக்கிய வரலாறு இன்றியமையாததாயிற்று. தமியேனினுஞ் சிறந்த முறையில் எழுதத் தக்க அறிஞர் அம் முயற்சியை மேற்கொள்ளாமையால் எனது குறைவுபட்ட தமிழறிவுக் கெட்டிய வரை இத்தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை எழுதத் துணிந்தனன். இதன்கட் குறைபாடுகள் பல உள்ளன எனினும் அவற்றை அறிஞர் ஆராய்ந்து திருத்தமான கொள்கைகளை வெளியிடுதற்கோர் வாயிலாக இந்நூல் இப்போது வெளியிடப் படுகின்றது.

இதனுள் முதற்கண் தமிழ்மக்கள் வரலாற்றினைச் சுருக்கிக் கூறிய பின்னர்த் தலைச் சங்க நூலாகிய அகத்தியமும் இடைச் சங்க நூலாகிய தொல்காப்பியமும் ஆயப்பட்டன. பின்னர்க்கடைச் சங்க காலத்துப் புலவர் வரலாற்றினை இயம்புமிடத்தே பரணர், கபிலர், நக்கிரர் என்னும் மூன்று பெரும் புலவர்கள் வெவ்வேறு காலத்தின ரென்பதும், ஒருவர்க்குப் பின்னொருவராய்த் திகழ்ந்தன ரெனவும் முடிவு கட்டப்பட்டது. அக்காலத்து மூவேந்தர் வரலாறும் அன்னோர் காலத்துப் புலவர் பாடல்களும் ஒரு சிறிது தொகுத்துரைக்கப் பட்டன. கடைச்சங்க காலம் மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியோடு முடிவடைகின்றது. கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல் நான்காம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியின் முடிவு வரையில் உள்ள காலம் மாணிக்கவாசகர் காலத்தைச் சார்ந்த வரலாற்றுப் பகுதிக்குரிய தென்று கருதப் பட்டது. அதற்குப் பின் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை

சமணக்காலம் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்தே சமணரது கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் பெருங்கதை யென்னுங் காப்பியமும் எழுந்து நிலவின. ஆறாம் நூற்றாண்டிலேயே மூர்த்தி நாயனார் மதுரையில் அரசாட்சி யெய்தின காலம் முதல் சைவ நூல்கள் தழைத்தோங்கின. பின்னர் ஏழாம் நூற்றாண்டும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் தேவார காலமாகும். எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முடிவு வரை வைணவ ஆழ்வார்கள் காலமாகும். பத்தாம் நூற்றாண்டிலே சமணக் கிளர்ச்சி மீண்டும் தொடங்கிச் சிந்தாமணி முதலிய சைனப் பெருங்காப்பியங்கள் எழுந்தன. பத்தாம் நூற்றாண்டே சைவர்களது திருவிசைப்பாக் காலமுமாம். பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டு வரை தமிழ்ப் பெருங்காப்பியக் காலமாகும். பன்னிரண்டு முதற் பதினான்காவது நூற்றாண்டு வரை தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் காலமாகும். பதின்மூன்றாவது நூற்றாண்டுடன் சமணரியக்கங் குன்றி யொழிந்தது. கி. பி. பதின்மூன்று முதல் பதினாறாவது நூற்றாண்டு வரை வைணவ மணிப்பிரவாள உரைக் காலமாகும். அருணகிரி நாதரும், வில்லிபுத்தூராரும் சந்த விருத்தங்களின் பொருட்டு வடசொற்களை மிகுதியும் ஆண்டமையால் வடமொழித் தாக்கு மிகுதிப்பட்டகாலம் இதுவேயாகும். கி. பி. பதினாறு முதல் பதினெட்டு முடிய சைவாதீனத்தார் காலமுந் தலபுராணக் காலமுமாகும். கி. பி. பதினேழாவது நூற்றாண்டிலும், பதினெட்டாவது நூற்றாண்டிலும் முறையே மகமது சமயக் கருத்துக்களும் கிறித்துவ சமயக் கருத்துக்களும் தமிழிற் கலந்தன. பதி

னெட்டாவது நூற்றாண்டு முதல் தற்கால உரைநடை நூற்காலந் தொடங்கிற்று. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டிலே ஆங்கிலச் சார்பு தமிழ்க்கண் மிகுந்து பொதுநோக்கம் சிறப்புற்றது. இருபதாவது நூற்றாண்டிலே புதிய வரலாற்றாராய்ச்சிமுறை தொடங்கிற்று.

இதுகாறுங் கூறிய காலப் பகுதிகளிலெழுந்த நூல்களின் வரலாறும், புலவர் வரலாறும் மிகச் சுருக்கி இதனுள் வரையப்பட்டன. இந்நூல் தமிழ்நூல் வரலாற்றினை முற்றிலும் ஒருவாறு தொகுத்துரைப்பதாமாகலின், தமிழிலக்கிய வரலாறென்னும் பெயர் இதற்கு அமைக்கப்பட்டது. இதன்கண் மலிந்துள்ள குறைபாடுகளை ஒழிப்பதற்குத் துணை புரியும் அறிஞர்க்குப் பெரிதும் நன்றி உணர்வல். இந்நூல் அடுத்த பதிப்பில் இதனினுந் திருந்திய வடிவம் அமையுமென்பது என் நம்பிக்கை.

இதனை எழுதுவதற்குத் துணைபுரிந்த கல்வியிலாக்காவில் பள்ளிக்கூடத் துணைப் பரிசோதகராய் (Junior Deputy Inspector of Schools) இப்போதிலகும் திருவாளர் சங்கரலிங்கம் பிள்ளை, பி. ஏ. அவர்களுக்கும், 'செந்தமிழ்ச் செல்வி'ப் பத்திராசிரியராய்த் திகழ்ந்த பண்டிதர் திரு. பாலசுந்தரம் பிள்ளை (இளவழகனார்) அவர்கட்கும், நூல் அச்சிடுங்காலை முன்னிதழ்களைத் திருத்தஞ் செய்யத் துணைபுரிந்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் திரு. கோவிந்த மூப்பனார் (வித்துவான்) முதலிய நண்பர்களுக்கும் எனது நன்றியுணர்வு உரித்தாகின்றது.

திருநெல்வேலி,
6—6—1930.

இங்ஙனம்:
கா. சுப்பிரமணியன்.

இரண்டாம் பதிப்புரை.

இந்தப் பதிப்பில் அதிகாரங்களும் அவற்றின் பகுதிகளும் திருத்திய முறையில் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. சில திருத்தங்களும் இடம்பெற்றன. அன்பர் இன்னுங் கூறுந் திருத்தங்களை இனிது ஏற்றுச் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். அடுத்த பதிப்பில் நூல் விரிவடைதல் கூடும்.

திருநெல்வேலி,
6—6—1935.

இங்ஙனம்,
கா. சுப்பிரமணியன்.

அட்டவணை

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

இலக்கிய வரலாறு.

அதிகாரம் க.

தமிழ்மக்கள்யார்?

தமிழ் மொழியானது எக்காலத்திலே எந்நாட்டிலே முதன்முதற்றோன்றி எத்தகைய மக்கள் நாவிற்பயின்று வளர்ந்த தென்பதைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி சிறிதுகாலமாகப் பல தமிழறிஞரால் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றது. தமிழர் என்பார் இந்தியாவிற்கு வடமேற் புறத்தினின்று இங்கே வந்த பலதிறப்பட்ட ஆரியருள் ஒருவகையாரென்பர் ஒரு சாரார். மற்றொரு சாரார் அவர்கள் ஆரியரல்லர், ஆரியரது எதிரிகளான துரானிய வகுப்பைச சேர்ந்தவ ரென்பர். இக்கருத்துக்க ளொருபுறமிருப்ப, இப்போது மெசபட்டோமியா (Mesopotomia) என்று சொல்லப் படுவதாயும், முற்காலத்தே அக்கேடியா (Acadia) என் றும் சாலடியா (Chaldea) என்றும் பெயர்பெற்றதாயு முள்ள மேலை ஆசிய நாட்டிலிருந்து இந்நாட்டிற்குத் தமி ழர் ஆதியிற் கடல் வழியாயும் நிலவழியாயும் வந்தவர்க

னென்ற கொள்கையுஞ் சின்னாட்களாக வெளிப்பட்டுலாவு கின்றது.

தமிழர் இந்நாட்டிற்கு வருவதன்முன் இவண் வேறு மொழிபேசிய மக்கட்பிரிவினர் இருந்தார்களென்பதற் குப் போதிய சான்று யாதுமில்லை. தமிழரினின்றும் வேறுபட்ட உடற்கூறுடைய மக்கட் பிரிவினரே நீலகிரி முதலிய மலைகளில் வாழ்கின்ற தோடர் (Todas of Nilgiri) முதலியோர் என்பது உறுதியாக நிலை நாட்டப் பட்டதொன்றன்று. ஏனெனில், அன்னோர் வழங்குஞ் சொற்கள் பெரும்பான்மையும் தமிழாகவே காணப்படுத லின் எஞ்சியன இப்போது தமிழிற் காணப்படாவிடினும் அவை பண்டைத் தமிழ்ச் சொற்களா யிருந்து வழக் கொழிந் திருத்தல் கூடுமெனக் கருத இடமுண்டு. தெலுங்கு, கன்னடம, துளுவம் முதலிய மொழிகள் தமி ழோடு பெரும்பான்மையு மொத்துச் சிறுபான்மையே வேறு படுவன. அவையாவும் தமிழ்ப்பெருங் குடும்பத் தின் பகுதிகளே யென்பது மொழி நூலார் கொள்கை. பிறிதொரு நாட்டினின்று இந்நாட்டிற்குத் தமிழ் மக்கள் ஒரு காலத்து வந்தனரென்றால், அவர்கள் அந்த நாட் டிற்கு எந்த நாட்டினின்றும் போந்தனரென்ற கேள்வி யெழும். அக்கேள்விக்கு விடையினை ஆராயுங்கால் முதன் முதன் மக்கட் படைப்பு இஞ்ஞாலத்திலே யாண்டு நிகழ்ந்திருத்தல் கூடுமென்ற ஆராய்ச்சி பிறக்கும். அவ் வாராய்ச்சியினாலே மக்கள் வாழ்வதற்குத் தக்கதாக முதற் கண்ணே செம்மைப்பட்ட நிலப்பகுதியின்கண் அவர்கள் தோன்றி யிருத்தல் கூடுமென்பது முடிவாகும். அதனைத்

தீர்மானிப்பதற்கு நிலநூல், வானநூல், தொல்லுயிர் நூல் முதலிய பன்னூலாராய்ச்சி வேண்டப்படும். கடவுளாற் படைக்கப்பட்ட உலகங்கள் எண்ணிறந்தனவாய்ப் பல்வேறியல்பினவாய் வானிலே உலாவுகின்றன. அவற்றை யெல்லாம் நிலைகுலையாமல் வானிலே நிலவச் செய்து படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிற்கு அவற்றை உட்படுத்துவது கடவுளுடைய அருட்டிறனாகும்.

" அந்தரத் தகில கோடி
தாழாம னிலைநிற்க வில்லையோ "

என்றார் தாயுமான அடிகள்.

" உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெ றுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரவர் "

என்றார் கல்வியிற் பெரிய கம்பரும்.

வானில் உலாவுகின்ற உலகங்கள் பல தொகுதிகளாக அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் அண்டமென்ற பெயரை நம்முடைய முன்னோர் வைத்து வழங்கினர்போலும். அண்டமென்பது அண்டியுள்ளது: அதாவது நெருங்கியுள்ளதென்பதாகும். நாம் வாழும் இஞ்ஞாலத்துக்கு ஒளிதரும் கதிரவனும் அவனைச் சுற்றித் திரியும் உலகங்களும் ஓரண்டமாகுமெனக் கூறலாம். ஐம்பொருள்களுள் வான் முதலாவதாகவும், பின்னர் காற்

றும், அதற்குப்பின் தீயும், அதற்குப் பின் நீரும், இறுதி யாக நிலமும் உண்டாயின. பரிபாடல் (2) ம் பாட்டினுள்,

> " விசும்பி னூழி யூழூழ் செல்லக்
> கருவளர் வானத் திசையிற் றோன்றி
> உருவறி வாரா வொன்ற னூழியும்
> முந்துவளி கிளர்ந்த உறையூ ழூழியும்
> செந்தீச் சுடரிய வூழியு மவையினு
> தண்முறை வெள்ள மூழ்கியார் தருபு
> மீண்டும் பீடுயர் பீண்டி யவற்றிற்கு
> முள்ளீ டாகிய இருநிலத் தூழியும் "

என்றது காண்க.

இவ்வுலகமானது கதிரவனிலிருந்து தெறித்து விழுந்த ஒரு பெரும் பொறியென்று கருதப்படுகின்றது. அவ்வுண்மை நிலத்தின் மேற்பகுதியிலிருந்து முப்பது கல் அளவு கீழே அகழ்ந்து சென்றால் ஆண்டுள்ள பகுதி முற்றும் அனற்பிழம்பின் தன்மையதாகக் காணப்படுவதி னாலும், கதிரவன் பேரழற் பிழம்பாதல் கண்கூடதலி னாலும் தெள்ளிதின் உணரப்படுமென்க. தழல் வடிவமா யிருந்த உலக வுருண்டையின் மேற்புறமானது நாளடை விற் குளிர்ந்து நீரும் நிலமுமாயிற்று. இந்நில வுலகத்தி லுள்ள எல்லா வுயிர்களின் உடம்பிலும் நீரே பல பொருள்களோடு கலந்துள்ளது. நிலவுருண்டையின் உட் பாகத்திலுள்ள எரி பொருள்கள் அங்குள்ள நீரின் கொதிப்பால் நிலத்திற்கு மேற்புறத்தில் எறியப்பட்ட காலை அவை குன்றுகளாக மாறினவென்ப. உலகத்தின்

மேற்பகுதி குளிர்ந்து எத்தனை கோடி ஆண்டுகளாயி னவோ தெரியவில்லை. நிலத்தின் மேற்புறம் முதலிலே மக்கள் குடி யிருப்பதற்குத்தக்க நிலையை யடையவில்லை. எல்லாவற்றிற்கு முற்பட்டுக் கடற்பூண்டுகளும் தலையோ டில்லாத உடம்புடை யுயிர்களும் உண்டாயின வென்றும், பின்னர் மலைப்பூண்டுகளும், மீன்களுந் தோன்றின வென் றும், பின்னர்ச் சிறு செடிகளடர்ந்த காடுகளும், ஊர்ந்து செல்வனவாய பாம்பு முதலியவைகளும் உண்டாயின வென்றும், அதற்குப் பின் தழை செறிந்த பெருமரக் காடுகளும் விலங்கின முதலாயினவும் உளவாயின வென் றும், இறுதியாகவே மக்கள் தோன்றி வாழ்ந்தனரென் றும் நிலநூல் வல்லார் கூறுகின்றனர். இப்பொழுது காணப்படும் வடிவத்தை மனிதன் அடைவதற்கு எத்த னையோ காலங்கள் சென்றனவெனவுங் கூறுவர்.

உலகத்திலே மக்கள் தோன்றிச் சிலகாலங் கழித்த பின்னரே பேசசு உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்பது கருதப்படுகின்றது. மக்கள் தோன்றிய பின் நிலத்திலும் கடலிலும் எத்தனையோ மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டன. முத லிலே நிலவுருண்டையின் நடுப்பாகங் குளிரப்பெற்றுப் பின் ஏனைப் பாகங்களும் குளிர்வனவாயின. கதிரவனைச் சுற்றும் நிலவுருண்டையின் நடுப்பகுதி ஏனைப் பகுதிகளி னும் மிக விரைந்து சுழலுவதாகலின் அஃதே முதலிற் சூடாறி யிருக்கவேண்டும் என்பதும் அதன் பின்னரே இருதுருவத்திலு முள்ள ஞாலப் பகுதி குளிர்ந்திருக்க வேண்டு மென்பதும் துணியப்படும். உட்சூடு ஆறியபின் ஞாயிற்றின் கதிர்கள் செங்குத்தாய் விழுதலால் உளதாம்

ஒளியோடுகூடிய சூடு ஞாலத்தின் நடுப்பகுதியிற் சேர்த லால் ஆண்டு மிகுந்தும், துருவங்களிலே மிகச்சாய்ந்து விழுதலால் ஆங்குக்குறைந்தும் இருத்தல் இயல்பே யாகும். இந்தியாவிலே விந்தியமலை யடிவாரந் தொடங்கி நிலத்தின் நடுக்கோட்டிற்குத் (Equator) தெற்கே நெடுந் தொலை வரையுமுள்ள இடமானது கடற்கோட் படா திருந்த காலத்தே விந்தியமலைக்கு வடபாலுள்ள நிலப் பரப்பு யாவும் நீருள் அமிழ்ந்து கிடந்தன வென்று நில நூல் வல்லார் கருதுகின்றனர். கடற்கோட் படாதிருந்த அப்பேரிடமே இப்போதுள்ள தமிழகமும் அதற்குத் தெற்கிலிருந்த பெரு நாடுகளுமாம். இதன் ஒரு பகுதியே உலகத்தில் முதன் முதல் மக்கள் வாழ்தற்குரிய சீரிடமா யமைந்ததெனக் கருதுவது தவறுகாது. இப்பேரிடத்தின் கீழ்ப் பகுதியிலுள்ள சாவகத்தீவின் பாங்கர் மக்கள் வாழ்க்கை தொடக்கத்தில் உண்டாயிருத்தல் கூடுமென்று உடனூற் பேராசிரியராகிய **கீன்** (Keane) என்பார் 'முற் கால இக்கால மனிதன்' (Man, Past and Present) என்னும் நூலிற் கூறுகின்றார்.

நிலநூல் வல்ல மேனாட்டுப் புலவர்கள் **கருத்தின்படி** (முற்கால இக்கால மனிதன்-பக்கம் 452-453) ஐந்து நூறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே மனிதர் தென்னாசி யாவில் முதற்கட்டோன்றி வடக்கேயுள்ள பல நாடுகளி லும் குடியேறினர். அங்ஙனங் குடியேறினவர்கள் உயர முஞ் வெண்ணிறமுமுடைய வடநாட்டினரும், அவ்விரண் டிலுங் குறைபாடுடைய நடுக் கடற்கரை (Mediterr-anean Sea) நாட்டினருமென இருதிறப் படுவர். நெடுந்

தலையினராகிய அவ்விரு திறத்தினரும், நடு ஆசியாவிற்கும் நடு ஐரோப்பாவிற்கும் வடக்கேயுள்ள வெளி நிலங்களில் முதலில் வாழ்ந்திருந்து பனிக்கால முடிவிற் கிழக்கும் மேற்குஞ் சென்று ஐரோப்பாவின் தென் பாகங்களிலும் ஆசியாவின் மேற்குப் பாகங்களிலும் குடியேறினர். அவரைக் ' காக்கேசிய ' ரென்ற பெயரால் உடற்கூற்று நூல் வல்லார் அழைப்பர்.

இனி, அவருள் ஒரு சாரார் முதன் முதலில் தெற்கே தோன்றிய மக்களுள் ஒரு பகுதியார் ஆப்பிரிக்காவின் கீழ்ப் பாகத்திற்குச் சென்று பின் வட ஆப்பிரிக்கா முற்றிலும் பரவின ரெனவும், அவருட் பழைய எகுபதியர் சிறந்த நாகரிகங்கட்குக் காரணமாக விருந்தாரெனவுங் கூறுப. மற்றொரு பிரிவினர் தென்னாட்டிலிருந்து ஆசியாவின் நடுப்பாகங்களிற் சென்று வாழ்ந்து அங்கிருந்து மேற்கே பரவினரெனவும் அவர்கள் அகன்ற தலையினரெனவுங் கூறுப. அன்றியும், மக்கள் தென்னாட்டி விருந்து கீழை நாடுகளுக்கும் பரவினதாக அறிகின்றோம். ஆதலால் ஆசியாவின் தென்பகுதிக் கண்ணே முதன் முதல் மனிதர்கள் தோன்றினார்களென்று நினைக்க இடமுண்டு. அவர்கள் பலநாடுகளுக்குஞ் சென்றது மொழி தோன்றியதற்கு முன்னரோ அல்லது பின்னரோ என்று துணிதல் ஆராய்ச்சியின் பாலதாம்.

' **ஹேக்கெல்** ' என்னும் ஜெர்மானியப் புலவர் குமரி முனைக்குத் தெற்கேயுள்ள ஞாலத்தின் நடுக்கோட்டிற்கு இருமருங்கு மிருந்த நிலப்பகுதிகளே மக்கள் வாழ்விற்குத் தக்க நிலையை முதற்கண் அடைந்தன வென்றும்,

அவண் மக்கள் முதற்கண் தோன்றி வளர்ந்து நாகரிகத்திற்கு வித்திட்டனரென்றுங் கூறியுள்ளார். தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலுமுள்ள பாறைகள் மிகவும் பழமையான காலத்தில் உண்டாயின வென்றும், ஒரு பெரிய மலைத்தொடர் இந்தியாவின் மேலைக்கரையி லிருந்து தெற்கே சென்று மேற்குங் கிழக்குமாக நீண்டிருந்த தென்றும் இழந்த இலெமூரியா (Lost Lemoria) என்னும் நூலில் காட்டெலியட் (Scott Elliot) என்பவர் கூறியுள்ளார். அம்மலைத் தொடர்ச்சியே ஆசியாவிற்கு இமய மலையும், ஐரோப்பாவிற்கு ஆல்பசு (Alps) மலையும், வட அமெரிக்காவுக்கு இராக்கி மலையும், தென் அமெரிக்காவுக்கு ஆண்டசு மலையும் பேராணாக விருப்பது போல இலெமூரியாகாண்டத்திற்கும் பேராணாக விருந்ததென்றும் பெரும் புலவராகிய அக்கிசிலி (Huxley) என்பார் கருதுகின்றார். இன்னும் இலெமூரியா நாட்டில் வழங்கிய மொழியோடு சீனமொழி மிகவுந் தொடர்புடையதென்றும், அந்நாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் 12 அல்லது 15 அடி உயரமுள்ளவர்களாய் மூன்றாவது கண்போன்ற ஓர் உறுப்பினைத் தலையிலுடையவர்களா யிருந்தனரென்றுங் கூறுவர். அந்நாடு இருமுறை நிலை பிறழ்ந்ததென்றும் அப்போதுண்டாகிய மாறுதல்கள் இன்னவென்றும் காட்டெலியட் என்பவர் மேற்கூறிய நூலில் கூறியுள்ளார். தென்னிந்தியா, இலெமூரியாவின் வடபகுதியாக இருந்த காலத்தில் அந்நூலிற்காட்டிய படத்தின்படி எகிப்துநாடு (Egypt) நீருள் நின்று நிலத்துக்குமேல் நிவந்து தோன்றவில்லை ஆதலால் எகிப்து நாட்டிலும் தமிழகமே பழமை

யானது என்று கொள்ளல்வேண்டும். இலெமூரியாவிற்கும் சீன நாட்டிற்கும் முன்னூழியில் தொடர்பு இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அப்போது வங்காளக் குடாக் கடலென்பது நிலமாக விருந்தது. இதனால் சீனநாடும் முதலில் இலெமூரியாவின் வட கிழக்குப் பகுதியாக விருந்தது என்று கொள்ளலாம். இதுவரை நிலப்பகுதிகளைப்பற்றித் தெரியவேண்டுவன கூறினும்.

இனி, இங்கே எடுத்துக்கொண்ட இலக்கியவரலாற்றின் ஆராய்ச்சிக்கு மக்களின் உடற்பகுப்பைப் பற்றியும் நாகரிக வளர்ச்சியைப் பற்றியுமுள்ள மேலை நாட்டுக் கொள்கைகள் சிலவற்றை யறிந்து கொள்ளுதல் ஒருதலையாக வேண்டப்படுவ தொன்றாகையால் அவற்றைப்பற்றி ஈண்டுச் சுருக்கமாக ஒரு சிறிது வரைகின்றேம். மக்களின் நாகரிக வளர்ச்சியை ஆராய்வோர் பழங்கற் காலம், புதுக்கற் காலம், செம்புக் காலம், வெண்கலக் காலம், இரும்புக் காலமென்று அவ்வப்போது வழங்கிய கருவிகள் செய்வதற்குப் பயன் பட்ட நிலக்கனி (Metal) யினை வைத்துக் கால வரையறை செய்திருக்கின்றார்கள். மேலை நாட்டுப் புலவர்களது ஆராய்ச்சியின்படி நானூறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் மக்கள் வேலை நயமில்லாத கருவிகளைக் கல்லினுற் செய்யத் தெரிந்த காலத்திலே அவர்கள் உலகத்தின் பல பகுதிகளினுஞ் சென்று தங்கி ஆங்காங்கிருந்த தட்ப வெப்ப நிலைகட்குத் தக்கவாறு நாகரிக வாழ்க்கை யெய்த முயன்றனர். அது ஈண்டுக் கூறுவனவற்றால் விளங்கும்.

தென்னிந்தியாவிலும், தென்னாப்பிரிக்கா, எகிப்து முதலிய விடங்களிலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கற்கருவிகள் மிகவும் தம்முள் ஒத்த வடிவினவாக உள்ளன. ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் சாம் (Somme) சீன் (Seine) தெமசு (Thames) என்னும் ஆற்றோரங் களிலுள்ள இடர்களில் வெட்டி யெடுக்கப்பட்ட கற்கருவிகள் எகிப்தில் நீல நதியின் பாங்கர்க் கண்டெடுத்த கற் கருவிகளோடு மிகவும் ஒத்திருப்பனவாகத் தெரிகிறது. ஜாவா (Java) விற் காணப்பட்ட முதன் மனிதன் எலும்புக் கூடும், ஜெர்மனியில் எயிடல்பர்க்கு (Haidelderg) என்னுமிடத்தில் தோண்டி யெடுத்த மோவா யெலும்பின் பகுதியும், சீமையில் சசெகுசு (Sussex) என்னுமிடத்திற் காணப்பட்ட மண்டையோடும் தம்முள் ஒரு தன்மையனவாகக் காணப்படுகின்றன.

உடல்நூல் வல்லார் உலகத்திலுள்ள மக்களை உடற் கூற்றினாலே காக்கேசியர், மங்கோலியர்,நீகிரோவர் என மூன்றுபிரிவினராக வகுத்தனர். ஐரோப்பாவிலும், மேலை ஆசியாவிலும், இந்தியாவிலும், வடஆப்பிரிக்காவிலும் உள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் காக்கேசியராவர். இவர்கள் மெல்லிய தலைமயிரும், நெடிய மண்டையும், கூரிய மூக்கு முடையவர்கள். கீழையாசியாவிலுள்ள சீனு, ஜப்பான், முதலிய விடங்களில் வதிகின்றவர்கள் மங்கோலியராவர். இவர்கள் வளைவில்லாத நேரிய தலைமயிரும், மஞ்சணிறமும், தட்டைமூக்கும், சிறிது கோணலான கண்ணு முடையவர்கள். நடு ஆப்பிரிக்காவிலும், தென் ஆப்பிரிக்காவிலும் உள்ளவர்கள் நீகிரோவர் ஆவர். இவர்கள்

தடித்த உதடும், குவிந்து குறுகிய கூழைமயிரும், கருநிற முமுடையராவர். இம்மூன்று பிரிவினருள் நிலத்தின் நடுக்கோட்டிற்குத் தென் பாகத்திலுள்ள கடற்றீவுகளி லும், ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, ஆத்திரேலியா முதலிய விடங்களிலுமிருந்த பண்டைமக்கள் வேறிடங்கட்குப் பெரும்பாலுஞ் சென்றதாகத் தெரியவில்லை. மங்கோலிய ரும், காக்கேசியரும் தத்தம் தாய்நாட்டி லிருந்து பிற நாடுகளுக்குப் போக்கு வரவு செய்தனராயினும் அந் நாடுகளிற் பெரும்பாலுந் தங்கினரெனத் தெற்றெனப் புலப்படவில்லை. தங்கிய மக்கள் ஆண்டுள்ள மக்களோடு பயின்று அவரோடு கலந்தனர். தென்கட லிடைத் தீவு களில் வாழ்ந்தோர் கருமையும் ஒரு சிறிது சிவப்புங் கலந்த தலைமயிருமுடையவரா யிருந்தனர். அமெரிக்காவி லுள்ள பண்டைய மக்கள் கபிலநிற முடையவர்கள். அவர்கள் அமெரிக்க இந்தியரென அழைக்கப் படுகின்ற னர். இது நிற்க.

உலகத்திலே இற்றைவரை நேர்ந்துள்ள கடற்பெரு வெள்ளங்களுள் (பிரளயம்) முதன்மையானது பதினா றாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் நேர்ந்திருத்தல் கூடுமென் றும், இரண்டாவது வெள்ளம் எண்ணூறாயிரம் ஆண்டு கட்கு முன்னரும், மூன்றாவது வெள்ளம் இருநூறா யிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரும், நான்காவது வெள்ளம் எண்பதினாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரும், ஐந்தாவது வெள்ளம் ஏறக்குறைய ஒன்பதாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டு கட்கு முன்னரும் நிகழ்ந்திருத்தல் கூடுமென்றும் ' **காட் டேலியட்டு** ' என்னும் நிலநூல் வல்லார் கூறுகின்றார்.

இவர் கூறும்பெரு வெள்ளங்கள் இந்திய நாட்டுப் பண்டை நூல்களுட் கூறப்படும் ஊழி முடிவுகளோடு (யுக முடிவுகள்) ஒருவாறு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தக்கன. முதல் ஊழி முடிவு இருபது நூறாயிரம் ஆண்டுகட்கு மேலாயினவென்றும், இரண்டாவது ஊழிமுடிவு எண்ணூறாயிரம் ஆண்டுகட்கு மேலாயினவென்றும், மூன்றாவது ஊழிமுடிவு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு மேலாயின வென்றுங் கூறுப. எவ்வாறாயினும் பற்பல காலங்களிற் கடற்பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டுக் குமரி முனைக்குத் தெற்கிலிருந்த நிலப்பகுதிகளைக் கொள்ளை கொண்டன வென்பதும், வடக்கே பல நாடுகள் நீருண்ணின்று வெளிப்போந்தன வென்பதும் நன்கறியக் கிடக்கின்றன. இம்மாறுபாடுகள் ஏற்பட்ட காலத்தே மக்கட்பகுதியினர் தென்றிசைக்கணின்றும் வடதிசைக்கட் போந்திருத்தல் கூடுமெனவும், அப்பகுதியினருட் சிலர் குளிர் பொறுக்க இயலாமையால் மீண்டுந் தென்றிசைக்கட் டிரும்பியிருத்தல் கூடுமெனவுங் கோடலே அமைவுடைத் தென்க.

நந் தென்னாடானது கடல் கோட்படுவதன் முன் மேற்றிசையிலுள்ள ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தோடும், கீழ்த்திசையிலுள்ள ஜாவா முதலிய தீவுகளின் தொகுதியோடும் தொடர்புடையதா யிருந்தது. ஆதலால் மேற்குப் பாகத்தில் வதிந்த நீகிரோவர்களோடும் கீழ்ப் பாகத்தில் வதிந்த மங்கோலியரோடும் தென்னாட்டிலிருந்த மக்கட் பகுதியினருக்குத் தொடர்பு உளதாயிருத்தல் இயல்பேயாம்.

செங்கோன்றரைச் செலவு, எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், இறையனாரகப்பொருளுரை முதலிய சங்கநூல்களுட் காணப்படுஞ் சில குறிப்புக்களாலே குமரிமுனையைச் சார்ந்த தென்னாடானது தமிழ் வளர்த்த பாண்டியனாகிய காய்சினவழுதிக்குரியதாயிருந்ததென்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். ஆண்டு வதிந்திருந்தோர் இப்போதுள்ள தமிழ்நாட்டில் வாழ்வாரோடு ஒத்த இனத்தவரென்பதுந் தெளிவாம். அன்னோரை மங்கோலிய ரென்றுதல் நீகிரோவரென்றுதல் கூறவியலாது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள பண்டைக் குடிகளாகிய பறையர், பள்ளர் முதலியோருந் தமிழே பேசுகின்றனர். அன்னாரைத் தமிழரெனப்படுவோர் அடிமைகளாக்கிக் கொண்டாரென்றும், அவர்கள் உடற்கூற்றினால் தமிழரினின்றும் வேறுவரென்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். அவர்கள் உடற்கூறு ஏனையோரது உடலமைப்பிற்குச் சிறுபான்மை வேறுதற்குக் காரணம் அவர்கள் வதியும் நிலத்தின் தட்பவெப்ப நிலையும, தொழில் வேற்றுமையுமேயாம். நீகிரோவர், மங்கோலியர் முதலியோரைப்போல இவர்கள் ஏனைத் தமிழரினின்றும் பிறப்பாலமைந்த உடல் வேறுபாடுடையரல்லர். இவர்கள் வதிந்த நிலத்தை வளம்படுத்தும் நிலைமையொன்றையே கருதி அடிமைத் தொழிலுடையராக இருந்தனரே யன்றிக் கால்நடைகள் போலச் சிறிதும் உரிமையற்ற அடிமைகளா யிருந்தனரென்று தோன்றவில்லை. ஒரே நிலையான மக்கட்பெரும் பிரிவினுள் உயர்வு தாழ்வுடைய பல பகுப்புகள் ஏற்பட்டுப் பொருள் வளத்திலும், ஆட்சியிலும (அதிகாரத்திலும்), மிகக் குறைவு

பட்ட பகுதியார் தாழ்ந்த நிலையெய்தி வேறினத்தார் போலக் கருதப் படுதலியல்பே.

இதனை,

" ஒப்புரவினால் வருங் கேடெனில் அஃதொருவன்
விற்றுக்கோட் டக்க துடைத்து "

என்னு மருமைத் திருக்குறளா னறிக.

இதனால் பொருட்கேடு முதலிய காரணம்பற்றி ஒருவ ரொருவருக் கடிமையாதல் தெற்றெனப் புலனு மென்க. ஆதலால் இஞ்ஞான்று பறையரெனத் தாழ்த்தப் படுவோர் தமிழரின் வேறினத்தா ரல்லரெனத் துணிந்து கூறலாம்.

மலையில் வாழுஞ் சில வகுப்பினரைத் தமிழரின் வேறு பட்டவரெனக் கொள்ளப் பண்டைத் தண்டமிழ் நூல்கள் இடந்தரவில்லை. ஏனெனில், தமிழிலக்கண நூலார் மலைக்குரிய மக்களையும், காட்டில்வாழும் மாந்தரை யும், கடற்கரையி லுறைவோரையும், மருத நிலத்து வதி யும் மக்களினின்றும் வேறாகப் பிரித்தோதினும் அவர்க ளனைவருந் தமிழ் மக்களென்றே குறித்துள்ளனர். மருத நிலத்தில் வதியும் பல வகுப்பினரை மட்டும் தமிழ ரெனக் கருதுவோர்க்கே குறிஞ்சிக்குரிய மக்கள் வேறா கத் தோன்றுவர். வெவ்வேறு நிலத்து வாழ்வார் பேசு மொழிகள் அவர்க்குச் சிறப்பாகக் காணப்படுதல் பற்றி அவைகள் பண்டைத் தமிழ்ச் சொற்களல்லவெனக் கொள்

னாலுந் தவறாகும். என்னை? அச்சிறப்பு மொழிகளோடு வழங்கும் ஏனைமொழிகள் தமிழ் மொழியாகவே காணப் படுதலால்.

இனி, ஒருசாரார் பெருவெள்ளங்கள் நிகழ்ந்த காலைக் கடல்வழியாகத் தென்றமிழ் நாட்டிற்குச் சென்ற வர்கள் மனுவென்னு மொரு தலைவரை யுடைத்தா யிருந் தன ரென்றும், அவர்கள் வடமேற்கு ஆசியாவி லிருந்து வந்தே தென்னாட்டுள்ள பொதியின் மலைப்பாங்கர் வதிந் திருத்தல் கூடுமென்றுங் கருதுகின்றனர். அவர் கூற்றுக் குப் போதிய சான்றின்றென்பது தெற்றெனப் புலனா கின்றது. குமரிமுனைக்குத் தென்பாற் கடல்கொண்ட நாட்டினின்று அவர்கள் அந்நாட்டிற்கு அணித்தாய் வட பாலிருந்த பொதியமலைச் சாரலுக்கு ஏன் வந்திருத்தல் கூடாது? சாலடியா, அக்கேடியா முதலிய இடங்களிற் றான் முதலிலே நாகரிகம் தோன்றித் தமிழ்நாட்டிற் பின் பரவிற்றெனக் கொள்வதற்குத் தக்க சான்றுகளில்லை. அந்நாட்டுச் சொற்கள் தமிழ்ச சொற்களோடு ஒருபுடை யொத்திருத்த லொன்றே கருதி அங்ஙனந் துணிதல் பொருந்தாது. தமிழ்நாட்டினின்று மேற்றிசை நாடுக ளோடு கடல் வாணிகஞ் செய்தோர் அச்சொற்களை அந் நாடுகளிற் றங்கிய காலத்து வழங்கியிருத்தல் கூடுமென் பதே இயை புடைத்து. பெலுசித்தானத்திற் காணப் படும் பிராகுயி (Brahui) என்னும் மொழியானது பெரும்பான்மையுந் தமிழ்ச் சார்புடையதென மொழிநூல் வல்லார் கூறுகின்றனர். தென்னாடே மக்கள் முதலில் வதிந்த நாடாமெனின் ஆண்டிருந்தே வடக்கிலுள்ள பிற

நாடுகளுக்கு மக்கட் பகுதியார் சென்றிருத்தல் இயல்பா மன்றோ?

இனி ஸ்பெயின் (Spain) நாட்டுப் பழங்குடிகளாகிய பாசுகு (Basque)களோடும், இந்து செர்மானியரோடும், காக்கேசியரோடும், உடலுறுப்புக்களிலும் தலையமைப்பி லும் தமிழர் ஒற்றுமையுடையரென ஹெக்கெல் (Haeckel) என்பார் அறிவிக்கிறார். அச்சிலி (Huxley) என்பார் தமி ழரை வட ஆப்பிரிக்கரோடும், தென் ஐரோப்பியரோடும் சேர்ப்பார். பிளவர் (FloWer), இலெடெக்கர் (Lydeker) முதலிய புலவர்கள் அவர் வெள்ளை மக்களோடொத்த இனத்தவ ரென்றும், நீகிரோவரோடு பெரிதுந் தொடர்பு மட்டுமுடைய ரென்றுஞ் செப்பினர். இதனால், தமிழர் காக்கேசியப் பெரு வகுப்பைச் சேர்ந்த உடற்கூற்றின ரென்பதே மேலை நாட்டுப் புலவர் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த வொருபெருங் கொள்கையாம்.

இனிச் சிலர் நாகரென்ற ஒரு வகுப்பினர் தமிழ ரோடு கலந்துள்ளனரென்றும், கள்ளர், வேடர் முதலி யோர் அவ்வினத்தைச் சேர்ந்தவ ரென்றுங் கருதுகின் றனர். எம். சீனிவாசையங்கார் எழுதிய தமிழ்வாசு கங்கள் (Tamil Studies) என்ற நூல் வடநாட்டு நாகர் கள் மங்கோலியர் என்றும், தென்னாட்டு நாகர்கள் தமி ழர்க்கு முன்னர் இந்நாட்டில் வதிந்த மக்கட் பிரிவின ரென்றும் கூறுகின்றது. சிலப்பதிகாரம் முதலிய பண் டைத் தமிழ் நூல்கள் நாகர்களில் ஒருசாரார் மலையில் வதிந்தவரென்றும், நாகநாடென்பது தமிழ் நாட்டுக்குக்

கிழக்கே அல்லது தென்கிழக்கேயுள்ள ஒரு பெருந் தீவென்றுங் கூறுகின்றனா. நாகம் என்ற சொல் மலையினைக் குறிக்கும். மலைத்தொடர்மிகுந்த வோரிடத்தை நாகநாடென்பது மிகையாகாது.

மணிமேகலையிற் சாதுவன் என்னும் வணிகன் கீழைக் கடற்கண் மரக்கலம் ஓட்டிச்சென்றபோது அம்மரக்கலம் உடைந்துபோக அலையால் ஒதுக்கப் பெற்று "நக்க சாரணர் நாகர்வாழ் மலைப்பக்கஞ் சார்ந்தனன்" என்றும், ஆண்டுள்ள நயமின் மாக்கள் அவனைக் கொன்றுதின்ன விரும்பியகாலை அவன் தாங்கள் பேசும் மொழியைக் கற்றிருப்பதை யறிந்து அவ்வாறு செய்யாது விலகினரென்றும், அவருடைய தலைவன்,

" கள்ளடு குழிசியுங் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென் பும்புணங்கலும் விரவிய விருக்கையில்
எண்குதன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
பெண்டுட னிருந்தனன் "

எனவுங் கூறப்பட்டமை காண்க.

நாகநாடென்பது 'நானூறு யோசனை' அளவுடைய தாய்க் கீழைக் கடலிடையுள்ளதென்று அக்காப்பியஞ் செப்பும்.

" கீழ்நிலை மருங்கில் நாகநாடாளும் இருவர் "

எனவும்,

" நாகநன் னாட்டு நானூறு யோசனை
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்து கேடெய்தும் "

எனவுங் கூறியது காண்க.

அந்நாட்டை யாண்ட வளைவணன் என்னும் மன்னன் புதல்வியான பீலிவளை யென்பாள் சோழமன்னனொருவனை மணந்து ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்ற செய்தி கூறப்படுகிறது.

" நாக நன்னா டாள்வோன் றன்மகள்
பீலிவளை யென்பாள் பெண்டிரின் மிக்கோள்
பனிப்பகை வானவன் வழியிற் றோன்றிய
புனிற்றிளங் குழவியொடு பூங் கொடி "

" வென்வேற் கிள்ளிக்கு நாகநா டாள்வோன்
றன்மகள் பீலி வளைதான் பயந்த
புனிற்றிளங் குழவியை "

என்றது காண்க.

நாகபுரமென்பது சாவக நாட்டிலுள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சாவகமென்பது இப்போது சொல்லப்படுகிற சாவாத்தீவு. நாகருள் ஒரு சாரார் நன்னிலை யடைந்தும், மற்றொரு சாரார் நயமின் மாக்களாய்த் தாழ்ந்த நிலையில் உடையுமிலராயு மிருந்தனரெனத் தெரிகிறது.

இக்காலத்தே சாவக முதலிய நாடுகளிலுள்ளோர் மங்கோலிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவராகக் காணப் படுகின்றனர். ' நக்க சாரணர் நாக ' ரென்றது அந்தமான் தீவுகள் முதலியவற்றிலுள்ள நாகரிகமில்லாத நீகிரோவர் வகுப்பாரைக் குறித்த சொற்றொடர் போல்வது. அன்னோரே மக்களின் ஊனையுண்ணும் தாழ்ந்த நிலையிலுள்ளார். நாக

ரென்பார் கீழைக் கடலிலுள்ள தீவுகளினின்று இந்நாட்டிற் குடியேறிய வேறு வகுப்பினராயின் அவர்கள் நீகிரோ வகுப்பினையாதல் அல்லது மங்கோலிய வகுப்பினையாதல் சேர்ந்தவரா யிருத்தல் கூடும். அவ்வாறன்றி அவர்கள் இந் நாட்டின் மலைகளில் வதிவாரோடு ஒத்தவரென்றால் குறிஞ்சிநில மக்களாவர். கள்ளர், மறவர் முதலியோர் தமிழ்மக்களினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்ட உடற் கூறுடையவராகத் தோன்றவில்லை.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால் குமரி முனைக்குத் தென்பாலுள்ள பெருநாட்டில் வதிந்த நாகரிக நன்மக்களே ஒரு காலத்தில் இந்திய நாடெங்கும் பரவிய தமிழர் என்னும் மக்கட் பெரும்பிரிவின ரென்பதும், அவர்கள் நீகிரோவர், மங்கோலியர் முதலிய வகுப்பினரோடு சிறுபான்மை கலப்புற்றவராய்க் காக்கேசிய ரென்பாரோடு பெரிதும் ஒற்றுமையுடையராய்த் திணைநிலமாக்களெனவும், உயர் நன் மக்களெனவும் இருதிறப்படுவா ராயினரென்பதும், இவர் பிற்காலத்தே வடமேற்கினின்றும் இந்தியாவிற் புகுந்த ஆரியரோடு தொடர்புடையராயின ரென்பதும், இவருட் சிற்சில பகுதியார்கடல் வழியாகவும், நிலவழியாகவும் பெலுசித்தான் மெசபடோமியா முதலிய வடமேற்கு ஆசிய நாடுகளிற் சென்று வைகினரென்பதும், தென்னாட்டிலே இவர் பேசுமொழி தமிழே என்பதும் உய்த்துணரப் படும். காக்கேசிய மலையின் பாங்கரும் அவர்கள் தங்கியிருந்தன ரென்பது ஆண்டுள்ள நாடுகளில் வழங்

கிய மொழிகளோடு தமிழ்மொழி ஒருபுடை யொற்றுமை யுடையதென டாக்டர் கால்ட்வெல் முதலிய ஆசிரியர் கூறுவதினின்றும், பண்டை வரலாற்றுக் குறிப்புக்களி னின்றும் தெள்ளிதி னுணரப்படும்.

இது நிற்க, இந்திய நாட்டிலே வழங்குகின்ற பெருங் கதைகளுட் கந்தபுராணக்கதை முதலில் நடைபெற்ற தென்றும், இராமாயணக்கதை பின்னர் நிகழ்ந்ததென்றும், அதற்குப் பின்னரே பாரதப்போர் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டு மென்றுங் கூறுப. கந்த புராணத்துட் சிறப்பித்துக் கூறப் படும் சூரபதுமனுடைய அரசநகர் தென் கடலிடை ஒரு தீவின்கண் விளங்கியதென்றும், அதற்குவடக்கே நெடுந் தூரத்தே இலங்கை யிருந்ததென்றும் தெரிகிறோம்.

தமிழர் கடவுளாகிய முருகவேள் சூரபதுமனை வென் றழித்தமையால் அச்சூரபதுமனைச் சார்ந்த மக்கள் தமி ழர்க்கும் பகைவரென்பது கருதப்படும். தென்னாட்டில் வதிந்த தமிழர்க்கும் அவர் மருங்கே அவரோடொத்த நாகரிகமும் திறமையுமுடையவராய் விளங்கிய மற்றொரு வகைத்தமிழருக்கும் போர் நிகழ்ந்த தென்பதே கந்த புராணக் கதையால் விளங்குகின்றது. சூரன் ஆட்சிக்குட் பட்ட அசுரரை மக்கட் பெருங்குடும்பத்தில் ஒரு பகுதி யாராகிய மங்கோலிய வகுப்பை அல்லது நீகிரோவர் வகுப்பைச் சார்ந்தவரெனக் கொள்வாருமுளர். அல்லது அன்னோர் தென்னாட்டில் முதலிற்றோன்றிய தமிழ்ப் பெருங்கூட்டத்தின் ஒரு பகுதியினர் என்று கொள்ள

வும் இடமுண்டு. சூரனோடு போர்நிகழ்ந்தகாலம் மிகப் பழமையானது. அவனைப்பற்றிய கதை ஆரியத்தில் எழுதிய வண்ணமே இப்போது கிடைத்திருக்கின்றது. ஆரியருள் தேவர் அசுரர் என்பார் ஒரு தந்தையின் புதல்வர்களாய்த் தம்முட்பகை கொண்டவர்கள் என்பது ஆரியவேதத்தையும், பாரசீகரது செனுடு அவெத்தா)Zenb Avesta) என்னும் பழைய நூலையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நன்கு விளங்கும். தேவர் என்ற சொல் தக்க வர்களையும், அசுரர் என்றசொல் தகா தவர்களையு உணர்த்துவதாக வேதத்துட் காணப்படும். ஆனால் அவெத்தாவில் அசுரர் என்பதற்கு நேரான அகுரர் என்னும் சொல் தக்கவர்களையும், தேவர் என்னும் சொல் தகாதவர்களையும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. முதற் பாரசீகரும் இந்திய ஆரியரும் பிறப்பால் ஓரினத்தவரே. தென்னாட்டில் நிகழ்ந்த சூரன் கதையை வடமொழியிற் கூறியகாலை அம்மொழியிலுள்ள சொற்களாலேயே அக் கதைக் கருத்துக்களை விளக்கினமையால் அஃது ஆரியக் கதையாகத் தோன்றும். தென்னாட்டின் கண்ணுள்ள ஊர் கட்கும் வடமொழிப் பெயர் கொடுத்தே ஆரிய நூலோர் வழங்கிவிட்டனர். சூரனுடைய அரசநகர் வீரமகேந்திர மென்னப்பட்டது. அது நிலத்தின் நடுக்கோட்டிற்குத் தென்பாகமாகத் தென்கடலைச் சார்ந்திருந்தது. சூரனும் அவனைச் சார்ந்தாரும் கரிய உடலுஞ் செந்தலையும் உடைய ரென்று புராணங் கூறுகின்றது. தலை மயிர் சற்றேசிவந் திருத்தல் இப்பொழுதுள்ள ஐரோப்பியரிடத்துங் காணப் படுகின்றது. குளிர்மிகுந்த இடங்களில் மயிர் அங்ஙனமா

தல் இயல்பு. நடுக்கோட்டிற்குத் தெற்கே செல்லச்செல்ல குளிர் மிகுதிப்படு மாதலின் சூரன்மரபினர் செங்குஞ்சிய ராய்த் திகழ்ந்தனர் என்பது வியப்பன்று. தென்னாட்டினர் குடுமிகுதிபற்றிக் கருநிற முடையராதல் யாவருமறிந்ததே. கடலுள் அமிழ்ந்த கண்டத்திலே வதிந்தாருள் ஒருசாரார் தலைமயிர் கறுத்தவர்களாயும் மற்றொருசாரார் தலைமயிர் சிவந்தவர்களாயும் இருந்திருத்தல் நிகழத்தகாத தொன்றன்று. ஐரோப்பாவில் தென்பாகத்திலுள்ளவர்களும் நடுப்பாகத்திலுள்ளவர்களும் உடல்நிறத்தால் ஒருவாறு ஒற்றுமையுடையவராயினும் தலைமயிரளவில் முன்னையோர் கறுப்பு மயிரும் பின்னையோர் சிவப்பு மயிரும் உடையராயிருத்தல் உற்றுநோக்கற்பாலது.

சூரனும் அவனது தம்பிமாரும் காசிபரின் புதல்வர்கள். காசிபர் என்றொரு முனிவர் ஆதி சைவகுல முதல்வர் ஐவருள் ஒருவராவர். சூரன் முதலியோர்களும் தமிழ்நாட்டுப் பண்டைச் சமயமாகிய சிவநெறியினையே கைக்கொண்டு ஒழுகினரென்பது கந்தபுராணத்தால் நன்கு விளங்குகின்றது. இக்காரணங்களால் சூரபதுமன் வகையாரும் ஏனைத் தமிழ் மக்களும் ஒரே மக்கட் கூட்டத்தின் இருபகுதியார்போற் காணப்படுகின்றார்கள். சூரபதுமன் முதலியோர் தமது உடம்பை வருத்திக் கடுந்தவம் புரிந்ததையே ஆரிய நூலார் கடுவேள்வி செய்ததாகக் கூறினர் போலும். சூரபதுமன் காலத்திலேயே அகத்தியர் முதலியோர் இருந்ததாகத் தெரிகின்றோம். சூரபதுமனுடைய

தம்பியாகிய தாரகனுடைய புதல்வர்களே திரிபுரத் தசுரர்களென்று புராணம் இயம்புகின்றது. அவர்களும் சிவ வழிபாட்டிற் சிறந்து விளங்கியவர்களே. அகத்தியர், காசிபர் முதலிய ஐம்முனிவர்க்கும் அருள்நூல் அறிவுறுத்தியவர் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளே. அவரும் அகத்தியனாரும் தலைச்சங்க மிருந்து தமிழாய்ந்தன ரென்று களவியலுரை கூறுகின்றது. இச்செய்திகளால் கந்தபுராணக்கதை கடல்கொண்ட நாட்டிலிருந்த தமிழருள் இருபெரும் பிரிவினர்க்குள் நிகழ்ந்த போரைப் பற்றியதென்று அறியப்படும்.

தமிழர் ஆரியரென்பாரை மிலேச்சரென்று ஒரு காலத்திற் கருதினரென்பது பிங்கலந்தை நிகண்டினால் தெளிவாமாகலின், தமிழர் ஆரியருள் முதன் முதல் இந்தியாவுக்கு வந்த ஒரு பகுதியாரென்று கருத இடமில்லை. **ஆரிய மொழிச்சொற்களும் இலக்கணமும் தமிழ் மொழிச் சொற்களினின்றும் இலக்கணத்தினின்றும் பெரிதும் வேறுபாடுடையன.** ஆதலின் அக்காரணம் பற்றியும் தமிழரை ஆரியரெனக் கூறுதல் தவறென்பது புலனாம். தமிழ் மக்களுள் மங்கோலியக் கலப்பு ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமே யொழிய மங்கோலியருள் ஒரு பகுதியாரே முதற்றமிழர் என்று கூறுதற்குப் போதிய சான்றில்லை. தமிழ்மொழிக்குஞ் சீனமொழிக்கும் பொதுவாயுள்ள சில சொற்கள் காணப்படுதல் பற்றி அவ்வாறு துணிதல் கூடாது. தட்ப வெப்பநிலையின் ஒற்றுமை ஏதுவாக இரு வேறு இடங்களில் ஒருதன்மையான பேச்சு ஒலிகள் ஏற்

படுதல் கூடும்." ஆகவே தமிழர் காக்கேசிய ரென்பாரோடு ஒத்த உடலமைப்புடையராய்த் தட்ப வெப்ப நிலைக் கேற்ப உடல்நிறத்திலும் தலைமயிர்நிறத்திலும் சிறு பான்மை வேற்றுமையுடைய பல வகுப்பினர் அடங்கிய மக்கட் பிரிவினரென்பது போதரும். இனி அவருட்சிறந் தோராகிய நூலாசிரியர்களையும் நூலையும்பற்றிய ஆராய்ச்சி கால முறையின் வைத்துச் செய்யற்பாலது.

அதிகாரம் உ.

முச்சங்கங்களின் காலம்

தமிழ் நாட்டிலே முச்சங்கங்கள் வெவ்வேறு காலங் களில் தழைத்தோங்கின என்பதை நம்பாதிருப்பதற்கு இடமில்லை. அவற்றை நிறுவிநடத்திய அரசரையும் புல வரையும் பற்றிக் கூறப்படுஞ் செய்திகளில் ஒரு சிறிது பொருத்தமின்மை காணப்படுதல் ஒன்றே பற்றி அவை கள் உண்மையில் நிலவி யிருந்ததில்லை யென்று கூறுதல் அடாது. குமரி முனைக்குத் தெற்கிலிருந்த நாட்டிலே தலைச்சங்க மிருந்ததாகத் தெரிகின்றோம். தலைச்சங்கம் நில வியதன்பின் பெரிய கடற் பெருக்கொன்று நிகழ்ந்திருக் கின்றது. அஃது எப்போது நிகழ்ந்ததென்று துணிதல் எளிதன்று. காட்டெலியட்டு என்பவர் சொல்லுகின்ற ஐந் தாவது கடல்வெள்ளம் ஏறக்குறைய 9500 ஆண்டுகட்கு முன் நிகழ்ந்ததாகும். அதுவே தலைச் சங்கத்திற்குப்பின்

நிகழ்ந்த கடல்கோளா மெனின் அத்துணைக் காலத்திற்கு முன்னமேயே தலைச்சங்கம் ஏறக்குறைய 4500 ஆண்டு 89 அரசர்களின் தொடர்ந்த ஆட்சியில் நடைபெற்றிருந்த தாகக் களவியலுரையால் அறிகின்றோம். அக்காலத்து மன்னர் நீடித்த ஆயுள் உடையராய் இருந்தனரென்று கோடல் தவறாகாது. ஆதலால் இச்செய்தியைப் புனைந்துரையாகக் கருதவேண்டியதில்லை. முதற் சங்கத்தை நிறுவிய முதல்மன்னர் பெயர் காய்சினவழுதி யென்றும், இறுதி மன்னன் பெயர் கடுங்கோன் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. சங்கமிருந்தார் ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர். ஆனல், அவர் யாவரும் ஒரே காலத்தவரென்று கூற முடியாது. அவருள் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றமெறிந்த குமரவேளும் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதை நோக்குமிடத்து அக்கடவுளர் மக்களுடன் ஒருங்கிருந்து தமிழாராய்ந் திருத்தல் கூடுமாவென்கிற ஐயம் நிகழற்பாலதே. புராணத்தின்படி இவர்களே, சூரன் முதலியோர் திகழ்ந்த காலத்திலே, முறையே முப்புரமெரித்தும் குன்றமெறிந்தும் மன்னுயிர்களை உய்யக் கொண்டனராவர். அக்கடவுளர் தம்பால் அன்பு வைத்த அடியார்கட்குத் தோன்றி யருளி மெய்யறிவு, கலைஞானம் முதலியவற்றை நல்கியிருத்தல் கூடுமேயன்றி, அவர்களை மக்களைப்போலச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தாரென்று கொள்ளுதல் பொருந்துவதன்று. சிவபெருமான் ஆலமர் கடவுளாகி நான்கு முனிவர்களுக்குச் சிவநெறி காட்டிய அருஞ்செயல் தேவார திருவாசக முதலிய திருமுறைகளுள் நாட்டப்பட்டதாகும். அறம், பொருள், இன்பம்

வீடென்னும் நான்கினையும் அம்முனிவர்களுக்கு அக்கடவுள் உணர்த்த அன்னோர் பண்டைத் தமிழில் நான்மறையியற்றியிருத்தல் கூடுமென்பதைத் திருநான்மறை விளக்கத்துள் விரித்துரைத்திருக்கின்றாம். ஆண்டுக்காண்க. கடவுள் தம் அடியார்வாயிலாக முதனூல் இயற்றியருளினாரென்ற கொள்கை தமிழிலக்கண நூலாலும், திருமுறை முதலிய இலக்கியங்களாலும் இனிது துணியப்படும்.

"வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்"—தோல்

என்பது காண்க.

"ஆலடைந்த நீழன் மேவியருமறை
சொன்ன தென்னே"—சம்பந்தர் தேவாரம்

"அறம்பொருளின்பம் வீடாறங்க
வேதம் தெரித்தானை"—அப்பர் தேவாரம்

என்பனவும் பிறவுங்காண்க.

சிவபெருமான் மிகப் பழமையான காலத்தே நான்மறை இயற்றுவித்தபின் மகேந்திர வெற்பினில் அகத்தியர் முதலிய ஐம்முனிவர்க்கும் அறிவுநூலாகிய ஆகமங்களை அறிவுறுத்தினார்.

"மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றஐம் முகங்களாற் பணித்தருளியும்"

என்ற மணிவாசகத்தை நோக்குக.

அப்பரம்பொருள் குருந்தமரத்தடியில் மணிவாசகனாருக்கு அறிவுறுத்த (ஞானோபதேசம் செய்ய) எழுந்-

தருளியபோது அடியார் குழாத்திற்குத் தலைமைபூண்டு திகழ்ந்தனரென்று தெரிகின்றோம். அவ்வாறே தலைச்சங்கம் தொடங்கிய காலத்தும் விரிசடைக் கடவுளும் முருகவேளும் தக்க அறிஞர்க்குத் தோன்றியருளித் தமிழறிவினை நல்கியிருத்தல்கூடும். அகத்தியனார் இருவரிடமும் தமிழறிவு பெற்றாரென்று புராணங் கூறுகின்றது. அவரும் அவர்போன்ற பெரியாரும் முதற்கழகத்தில் உறுப்பினரா யிருந்திருத்தல் கூடும்.

இன்னொருமுறையாகவும் இதனைக் கொள்வதுண்டு. ஈண்டுக்குறித்த இருகடவுளரும் அக்கடவுளரது திருவருளாற்றல் நன்கமையப்பெற்ற சைவமரபைசசார்ந்த பெருமக்களென்று கொள்வாருமுளர். மார்க்கண்டேயர், வான்மீகர், கௌதமர் முதலியோரும் தலைச்சங்கப் புலவராய் விளங்கினரென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல் - பொருள்) கூறுகின்றார். மார்க்கண்டேயர் கந்தபுராணத்துக்கு முந்திய காலத்தவராக அப்புராணம் இயம்புவதாலும் அவர் சிவநெறி யொழுகிய பெரியாராய்த் தமிழகத்திலுள்ள திருக்கடவூரில் வதிந்த ஒரு முனிவரானதாலும் ஒருகால் தலைச்சங்கப் புலவராய் இருந்திருத்தல்கூடும். இராமாயணஞ்செய்த வான்மீகிமுனிவர் இடைச்சங்ககாலத்தவராதலால் அவரே தலைச்சங்ககாலத் திருந்தாரெனக் கொள்ளின், அகத்தியனார்போல அவரும் நீண்ட ஆயுளுடையவராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அன்றெனின், தலைச்சங்க வான்மீகியார் அவரின் வேறாதல் வேண்டும். கௌதமன் என்னும்பெயர் ஆகமங்கேட்ட ஐம் முனிவருள் ஒருவருக்கு இடப்பட்டுள்ளது. அவ

ராதல் அவர்வழித் தோன்றியோராதல் தலைச்சங்கப் புலவரா யிருந்திருத்தல்கூடும். புறநானூற்றுள் கோதமனார் என்னும் புலவரொருவர் தருமபுத்திரனைப் பாடிய பாட்டொன்றுளது. அத்தரும புத்திரர் யார் என்று இனிது விளங்கவில்லை அவர் பாண்டவரில் முதல்வரெனின், அவர் தலைச்சங்க காலத்தரென்பதைப்பற்றி ஐயம் நிகழற்பாலதே.

தலைச்சங்க காலத்தவராக இறையனாரகப்பொருளுரையுள் முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்பார் குறிக்கப்பட்டுள்ளார். பாரதப் போரிற் பெருஞ் சோறு வழங்கிய உதியஞ் சேரலாதனை முடிநாகராயர் பாடிய பாட்டொன்றுளது. அவர் தலைச்சங்கத்தைச் சார்ந்தவரெனின், தலைச்சங்க காலம் பாரத காலத்திற்குச் சற்று முன்பு என்று கருதக் கூடும். பாரத காலம் கி. மு. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின தென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றார்கள். விஷ்ணு புராணம், வாயு மச்ச புராணங்கள், பாகவதம் முதலியவற்றில் நந்தர்கள் காலத்திற்குச் சுமார் ஆயிரத்து நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே பரீட்சித்தின் காலம் கூறப்பட்டது. நந்தர் காலம் சுமார் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்பென்று தெரிகின்றது. காஷ்மீர் அரசர் வரலாற்றினாலும், சுமார் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் பாரதம் நடந்ததென்று கருத இடமுண்டு. உதயணன் கதையினாலே அவன் பாண்டவர் மரபிலே இருபதாவது தலைமுறையில் அரசாண்டவன் என்று தெரிகிறது. உதயணன் கி. மு. ஏழாவது நூற்றாண்டில் அரசாண்டதாகத் திரு. வி. கனக

சபைப்பிள்ளை யவர்கள் கூறுவதால், பாண்டவர் காலம் கி. மு. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டென்று கருத இட முண்டு. வேறு சிலர் பாண்டவர் காலம் நாலாயிரத்து ஐந் நூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தென்ப. வராகமிகிரர் என் பார் தமது கோள் (சோதிட) நூலிலே விக்கிரமசகம் தொடங்குவதற்குச் சுமார் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னே தருமபுத்திரன் அரசியற்றுங் காலத்தில் ஏழு முனிவர்கள் (சப்த ரிஷிகள்) என்னும் விண்மீன் தொகுதி மகநட்சத்திரத்தில் இருந்ததென்று உரைப்பதாகத் திரு. ஆ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளையவர் கள் 'செந்தமிழ்' என்னும் வெளியீட்டின் இதழ் ஒன் றில் எழுதி யிருக்கின்றார்கள். அதனை மறுப்பாரும் உளர். எவ்வாறாயினும் பாண்டவர் காலம் கி. மு. கஉ-வது நூற் றாண்டிற்குப் பின்னில்லை என்பது தெளிவு.

களவியலுரையுட் குறிக்கப்பட்ட முடிநாகராயர் உதியஞ் சேரலாதனைப் பாடியவரின் வேறானவரென்று கோடல் வரலாற்று முறைக்குப் பொருத்தமானதே. அதனை விளக்குதும். வான்மீக ராமாயணகாலம் கி. மு. ஏழாவது நூற்றாண்டிற்கு முன்னென வடமொழி யிலக் கிய வரலாற்றாசிரியர் கூறினும் இராமாயணக்கதை பாரதக்கதைக்கு முற்பட்ட தென்பதே யாவருக்கும் உடன் பாடாகும். பாரதக்காலத்தில் தலைச்சங்க மிருந்த தெனின், தலைச்சங்க மிருந்த தென்மதுரையைக் கடல் கொண்ட செய்தி அக்காலத்திற்குப்பின் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். பாரதத்திற் பேசப்படுகின்ற பாண்டியன் நகர் மணலூராகும். அஃது இப்பொழுதுள்ள மதுரைக்

குக் கீழ்த்திசையில் சிறிது தூரத்திலிருந்தது. வான்மீக இராமாயணத்திற் கூறிய கபாடபுரம் பொருநையாறு கடலோடு கூடுமிடத்தி லிருந்தது. மணவூரிற்றலைச்சங்க மிருந்தபின் கடல்கோள் நிகழ்ந்து கபாட புரத்திற்குப் பாண்டிய மன்னர் சென்று இடைச் சங்கம் நிறுவினரென் றால் வடக்கேயிருந்து தெற்கே அன்னோர் சென்றதாக முடியும். அங்ஙனங் கொள்வது முற்றும் பொருத்தமில் லாத தென்பது தெளிவு. கடல்கோளைப் பற்றிய கதையை நம்புதல் கூடாதென்றால் அதற்கு எதிரிடையான கதைக் குத் தக்க சான்று சிறிதுமில்லை. ஆதலால் மணவூரில் தங்கிய பாண்டியர் தலைச்சங்கம் நிறுவினரென்று கோடல் தவறாகும். தலைச்சங்கம் கடல் கோட்கு முன்னிருந்த நாட்டின் நிலவியதென்பதும், கடல் கோள் நிகழ்ந்தபின் கபாடபுரம் என்னுமிடத்தில் இடைச்சங்க மிருந்த தென் பதும், அதற்குப் பின்னுங் கடல் கோள் நிகழ்ந்தே கடைச்சங்கம் நிறுவப் பட்டதென்பதும் **களவியலுரை, சிலப்பதிகாரம்** முதலிய நூல்களாற் றெளியப்படும். அதனை மறுப்பதற்குப் போதிய சான்று ஒன்றுமில்லை. மார்க்கண்டேயர், கௌதமர், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்னும் பெயர்கள் தனித்தனியே அவ்வக்குடியில் வந் தார்க்கு அமைந்திருத்தல் இயல்பே. தென்மதுரையில் நிலவிய ஒரு சங்கம் அவ்விடத்தைவிட்டுக் கபாடபுரத் திற்குப் பெயர்வதற்குக் கடல்கோள் ஏதுவாகற் பாலதே. கபாடபுரம் என்பது கடைசசங்கத்தார் காலத்தில் இருந் ததாகத் தெரியாமையாலும், அவ்விடத்தை விட்டுக் கூட லம்பதிக்குச் சங்கம் பெயர்வதற்கு ஏதுவும் கடல்கோளே

என்று கோடல் மிகையாகாதாகலானும் மேற்குறித்தவை வலியுறுமாறு காண்க.

ஆ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை யென்பார் செந்தமிழில் வெளியிட்ட 'ஈழமும் தமிழ்ச்சசங்கமும்' என்னுமொரு கட்டுரையில் கி. மு. ஐந்நூற்று நாற்பத்து மூன்றாவது ஆண்டில் விசயன் என்னும் அரசன் சிங்கள அரசினை நிலைபெறுத்துவதற்கு முன், தமிழரது அரசு இலங்கையில் இருந்ததென்றும், ஈழநாட்டு வேந்தர்க்கு முடிநாகரென்ற பேர் இருந்ததென்றும், அந்நாட்டிற்கே நாகத்தீவு என்ற பேர் வழங்கியதென்றும், நாகர்கோயில், முசிறி என்ற பெயர்கள் ஈழநாட்டில் வழங்கின வென்றும், சோழன் மணந்த நாககன்னிகை அந்நாட்டு அரசன்மகளென்றும், இளநாகன் என்னும் அரசன் கி. பி. 38-ல் அவண் அரசாண்டனனென்றும் கூறுதலால், உதியஞ் சேரலாதனைப் பாடிய முடிநாகராயர் ஈழமன்னர் மரபினராயிருத்தல் கூடு மென்று கருதுதற்கு இடமுண்டு. இராவணன் புலத்திய ரென்னும் முனிவரது மரபில் வந்ததாக இராமாயணங் கூறுகின்றது. புலத்திய ரென்பார் அகத்தியருக்கு மைத்துன ரென்று சித்தர் நூல் கூறும். இராவணனை இராக்கத குலத்தவ னென்று வடநூல்கள் கூறுகின்றன. இராக்கதர்களின் ஒரு வகையார் நிருதியென்னும் தென் மேற்குப் புலங்காப்பார்களின் (திக்குப்பாலகர்) வழி வந்தவர்களென்று நூல்களால் அறிகின்றோம். இந்தியாவிற்குத் தென்மேற்குப் பக்கத்திலிருக்கிற ஆப்பிரிக்காவி லுள்ள மக்கள் நீகிரோ வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இராவணன்

தமிழரோடு சிறுபான்மை கலப்புற்ற நீகிரோவர் வழியைச் சார்ந்த நாகர் என்பாரின் குல அரசராக இலங்கையில் ஆண்டிருத்தல் கூடும். ஈழ மண்டலத்திலிருந்த நாக அரசர்க்கும் பாண்டிய மன்னர்க்கும் அடிக்கடி போர் நடந்ததாக வரலாற்றால் அறிகின்றோம். நாக மன்னனாகிய இராவணன் பாண்டிய மன்னனை வென்று தமிழ்நாட்டைத் தன் ஆட்சிக்கு உட்படுத்த முயன்ற காலை அகத்திய முனிவர் அவனை இசையினால் வென்று அடக்கினரென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார். இராமர் இராவணனை வெல்லுவதற்காகப் பல அரசர்களினுதவியைத் தேடியகாலை அக்காலத்துப் பாண்டிய மன்னனது உதவியையுந் தேடியது இராமாயணத்திற் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இராவணன் நாகர் குலத்தலைவனாக இருந்தாலும் தமிழை வளர்த்தவனென்பதும், அவன் மரபிலே வந்தவர் முடிநாகராயர் என்பதும் அறியக் கிடக்கின்றன.

காட்டெலியட் டென்பவர் கூறிய கடற்பெருக்கில் ஐந்தாவது பெருக்கிற்கு முன்னேயே சூரன்போர் முடிந்திருக்க வேண்டும். "பார்முதிர் பனிக் கடலாகிய" (திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடல்) தென்பெருங் கடலிலேயே சூரனது நகரிருந்தமையால் நிலவுருண்டையின் நடுக்கோட்டிற்கு மிகவுந் தெற்கே அவனுடைய நாடு இருந்திருக்க வேண்டும். கந்தபுராணத் துள்ளும் இலங்கைக்குத் தெற்கே ஆயிரம் யோசனைக்கு அப்பால் சூரனது நகர் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்பகுதிகள் நெடு நாட்குமுன் கடலுள் அமிழ்ந்ததாகக் காட்டெலி

யட்டு கூறியிருக்கின்றார். தலைச்சங்கமானது காய்சின வழுதிமுதல் கடுங்கோன் ஈறாக ஆண்ட அரசர்களால் ஏறக்குறைய நாலாயிரம் ஆண்டுகளாக நிறுவப்பட்டதென்று முன்னர்க் கூறினும். இடைச்சங்கம் தொடங்குவதற்குமுன் சிறிதுகாலம் இடையீடாகக் கழிந்திருத்தல் இயல்பே. அவ்வாறு நிகழாது கடுங்கோனிற்கு அடுத்த மன்னன் சங்கத்தைத் தொடர்ச்சியாக நிறுவி யிருப்பானென்றால் அவன் நிறுவிய சங்கமும் தலைச்சங்கமென்ற பெயரையே யுடையதாகும். இடைச்சங்கமென்று வேறாகப்பேச ஏதுவில்லை. ஆதலால், காட்டெலியட்டு கூறிய ஐந்தாங்கடற் பெருக்கானது தலைச்சங்கத்தின் இறுதியிலும் இடைச்சங்கத்தின் முன்னும் நிகழ்ந்திருக்கலாம். அவ்வைந்தாங் கடற்பெருக்கிற்குப்பின் பெரிதாகப் பேசப்படுகின்ற கடல்வெள்ளம் கி. மு. ௩௫00க்கும் ௨௩0௫க்கும் இடையே நடந்ததாகப் பல புலவர்கள் இயம்பி யுள்ளார்கள். டெனன்ட்டு (Tennant) என்பவர் எழுதியுள்ள இலங்கைச் சரித்திரம் (History of Ceylon) என்னும் நூலில் கி. மு. ௨௩௮௭-ம் ஆண்டில் ஒரு கடற்பெருக்கு நடந்ததாகக் கூறப்பட்டது. நோவாகாலத்துப் பெருவெள்ளமும் அதுவே போலும்! அக்காலத்தில் நடந்த பெருவெள்ளமே தலைசசங்க காலத்திற்கும் இடைச்சங்க காலத்திற்கும் இடையே நிகழ்ந்த கடற்பெருக்கெனின், இடைச்சங்கத்திற்குக் குறித்த காலவரையறை தவறாகும். அது தவறியதே எனக்கொள்வார், இவ்வெள்ளம் நிகழ்ந்த

காலமே தலைச்சங்க முடிவுகால மென்பர். அவ்வாறன்றிக் களவியலுரைக்கு ஏற்பக் கணக்கிடுமிடத்துத் தலைச்சங்கம் ஐந்தாம் பெருக்கோடு முடிந்துவிட அதற்குச் சில காலத்திற்குப்பின் இடைச்சங்கம் தொடங்கி மேற்குறித்த கடற்பெருக்கின் காலம்வரை நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறன்றி, ஐந்தாம் பெருக்கிற்குப்பின் தலைச்சங்கம் தொடங்கியிருந்தால் நாட்டிற் பஞ்சம், போர் முதலிய ஏதுக்கள்பற்றிச் சங்கத் தொடர்ச்சிக்கு இடையூறு ஏற்பட்டிருக்கலாம். பின்னர் வெண்டேர்ச் செழியன் காலமுதல், இடைச்சங்கம் தென்மதுரையிலே தொடங்கியிருத்தல் கூடும். அவ்விடைசசங்கம் நிறுவிச் சில காலங் கழித்தபின்பு கடல்வெள்ளம் ஏற்படவே, சங்கம் நிறுவிய மன்னருள் ஒருவனாகிய நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியனென்போன் தன் குடிகளைப் பிழைப்பித்தபின் மீட்டுங் கபாடபுரமென்னுமிடத்தில் அச்சங்கத்தைத் தொடர்ச்சிபெற நடத்தியிருத்தல் கூடும். அக்காலத்தேதான் இராமாயணக்கதை நிகழ்ந்திருத்தல் கூடும்.

> " தொல்லாணை நல்லாசிரியர்
> புணர்கூட்டுண்ட புகழ்சால்சிறப்பின்
> நிலந்தருதிருவின் நெடியோன் "

என மாங்குடி மருதனார் மதுரைக்காஞ்சியிற் (எசுக-ங) கூறியிருத்தலைக் காண்க.

தலைச்சங்கம் ஏற்பட்டதன்பின் நடந்த கடற் பெருக்கிலே 'பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல்' புக்கது. குமரியாறு கடல்புக்க

தாகக் கூறப்படவில்லை. ஆதலால் இடைச்சங்க காலத்திற் குமரியாறு தென் எல்லையாகப் பனம்பாரனாரால் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. குமரியாறுகடல் கொள்ளப்பட்டதன்பின்பே முடத்திருமாறனால் கடைச்சங்கம் தொடங்கப் பெற்றது. பஃறுளியாறு முதற்கடற் பெருக்கிலே மறைந்தொழிந் தது. அங்ஙன மிருப்பப் புறநானூற்றுள்,

"நெடியோன்
நன்னீர்ப்பஃறுளி மணலினும் பலவே" (௯-ம் பாட்டு)

என்னுந் தொடர் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை வாழ்த் திய பாட்டிற் காணப்படுகின்றது.

நெடியோனுக்குப் பின்னே வாழ்ந்தவன் முதுகுடுமி என்பது தெளிவு. நெடியோன் காலத்திலேயே பஃறுளி என்னும் ஆறு கடல்கோட் பட்டதாயின் முதுகுடுமி காலத்தே அஃது எவ்வாறு நிலவியிருக்கும்? கடலுள் மறைந்த ஆற்றினைப்பற்றிப் புலவர் பாடுதற்கும் இட மில்லை. முதுகுடுமிக்குப்பின் முடத்திருமாறன் காலத்தி லேதான் பஃறுளியாறு கடல்கொள்ளப் பட்டதெனின், குமரியாறும் அக்காலத்திலேதான் கடல் கொள்ளப்பட் டிருக்கும். பஃறுளியாறுங் குமரியாறும் ஒரேகாலத்தில் கடல்கோட்பட்ட தென்றால் இடைச் சங்கத்தார் காலத் திற்குக் குமரியாறு தென்னெல்லை யென்பதும் இடைச் சங்கத்திற்கு முன்னே கடல்கோள் நிகழ்ந்த தென்பதும் தவறாய் முடியும். ஆதலால் மேற்கூறிய புறநானூற்றுப் பாட்டினுட் போந்த பஃறுளியென்பது மறைந்த பஃறுளி

யாற்றுக்கு ஈடாக நெடியோனால் உளதாக்கப் பெற்றது போலும். இதனையே சிலப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியர் 'குமரிப்பக்கத்த தோராறு'* என்றாரென்க. அஃது அரசனால் ஆக்கப்பட்டதாகலின், அதனைப் புலவர் விதந்தோதினரென்க. ஈண்டுக் கூறியவாற்றால் களவியலுரையிற் கூறிய காலவரையறை போற்றப்படுதல் காண்க.

மேலே காட்டப்படும் ஏதுக்களால் கடைச்சங்கத்தார் காலம் மூன்றாவது நூற்றாண்டில் முடிவுபெற்றதாக விளங்கும். அதற்குமுன் ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டு கடைச்சங்கம் நிலவியதாகக் களவியலுரை கூறுவதால் கி. மு. ௧௨-வது அல்லது ௧௫-வது நூற்றாண்டிலேயே கடைச்சங்கம் தொடங்கி யிருத்தல் வேண்டும். திருவிளையாடற் புராணத்திற் கூறுகின்ற முறைப்படி பாண்டியர் எச - பேர் திருவாதவூரடிகள் காலத்திற்கு முன்னே அரசாண்டதாகக் கேட்கப்படுவதால், அந்நூலுட் போந்த முதற் பாண்டிய மன்னர் காலமும் கி. மு. ௧௨-வது நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட தென்பது போதரும். மணலூர் என்பதே பாரதத்துள்ளுங் கேட்கப் படுதலால், கடைச சங்கந் தொடங்கிய காலமே பாரத காலமாகக் கருதலாம். அக்காலத்திற்கு முன்னே ௩௭00 ஆண்டு இடைச் சங்கமிருந்தது. ஆகவே ஏறக்குறைய கி. மு. ௫000 ஆண்டுகட்கு முன்னே தலைச்சங்கம் நிலவியிருத்தல் வேண்டும். சுமார் கி. மு. ௩000 ஆண்டுகட்குமுன் நிகழ்ந்த ஒரு வெள்ளத்தின் பின்னேயே இலங்கையானது தமிழ்

* சிலப், காடுகாண்காதை, ௧௩-ன் அரும்பத உரை.

நாட்டினின்றும் பிரிவுபட்ட தென்ப. அங்ஙனமாயின், அவ்விலங்கையை யாண்ட பெருமன்னனே இராவணனுக வின், இராமாயணம் கி. மு. ருநூ00 ஆண்டுகட்குப் பின்னும், கி. மு. கரு00 ஆண்டுகட்கு முன்னும் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும். தலைச்சங்க காலத்து நிலவிய நூல்களுள் ஒரு சிறு நூலின் பகுதியே இப்போது வெளியாயிருக்கின்றது. அது **செங்கோன்றரைச் சேலவு** என்பது. அதற்குப் பின்தோன்றிய நூல்களுள் தொல்காப்பிய மொன்றே முதன்மையானது. தலைச்சங்கத்தார் காலத்ததாகக் கூறப்படும் அகத்தியம் இப்போது கிடைக்கப் பெறவில்லை.

மேற்குறித்தவாறன்றி கி. மு. நூ000 ஆண்டுகட்குப் பின் இடைச்சங்கம் நிலவிய தென்றும், கி. மு. ரு00-வது ஆண்டில் நிகழ்ந்த வெள்ளத்திற்குப்பின் கடைச்சங்கம் ஏற்பட்டதென்றுங் கூறுவாருமுளர். இன்னும் ஒரு சாரார் கி. மு. கஉ-வது நூற்றாண்டிற்குமுன் தலைச்சங்கமிருந்ததென்றும், அதுமுதல் கி. மு. கூ-வது நூற்றாண்டு வரை இடைச்சங்க மிருந்த தென்றும் அதற்குப் பின் கடைச்சங்க மிருந்ததென்றுங் கூறுவர். மற்றொருசாரார் முச்சங்கமிருந்ததில்லை யென்றும் சங்கம் ஒன்றே யென்றுங் கூறுவர். இன்னோரன்ன கொள்கைகளெல்லாம் பண்டை நூல்களுட் குறித்த வரலாற்று முறைக்கு மாறானவையே.

கடற்பெருவெள்ளம் நிகழ்ந்த தென்பதைப்பற்றி வடமொழியில் **சதபதப் பிராமணம்** என்னும் வேத நூலிலும் விவிலிய நூலின் பழைய ஏற்பாட்டிலும் விவ

ரங்காண்கின்றோம். விவிலிய நூலில் நோவா என்பவனது கப்பல் அராராத் என்னும் மலையில் தங்கினதாகச் சொல்லப்பட்டது. சதபதப் பிராமணத்தில் மனுவினுடைய கப்பல் வடமலையிற் றங்கியதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தெற்கேயிருந்து ஒரு கப்பல் வடக்கு நோக்கிச் சென்றால் வடமலையென்பது பொதியமலையாய் முடியும். மனுவென்பவர் திராவிடத் தலைவரென்றும், மலையம் என்னும் பொதிய மலையில் அவர் தவம் புரிந்தாரென்றும் மகாபாரதமும், பாகவத புராணமுங் கூறுகின்றன. வைகை யாற்றிலே கடவுட்டன்மை யுடைய மீன் அவருக்குத் தோன்றிய தாகவும் கேட்கின்றோம். இக்கதையால் குறிக்கப்பெற்ற கடற்பெருக்கு மிகவும் பழைய காலத்தில் நிகழ்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது. அங்ஙனமாயின் எலியட் என்பவர் கூறிய ஐந்தாம் பிரளயமாக அது இருத்தல்கூடும். ஏறக்குறைய கி. மு. ௨௯00 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே நிகழ்ந்த கடற்பெருக்கே இஃதாமெனின், அதைப்பற்றிய விவரம் தமிழ் நூல்களிற் காணப்படுமாறில்லை. மனுவென்பார் தமிழரின் தலைவராதலால், அவருக்குத் தோன்றிய மீனையே பாண்டியர்கள் தமது கொடி யடையாளமாகக் கொண்டார்களென்று பண்டிதர் திரு. சவரிராய பிள்ளை யவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். சோழ அரசர் மரபில் பண்டைமனு ஒருவரிருந்து ஆவின் கன்றைக் கொன்ற தம் புதல்வனைத் தாமுங்கொன்று முறைசெய்தாரென்ற வரலாறு சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் போந்தமைகாண்க. அப்பேரரசற்கு முன்னரே சோழமென்பது தென்றிசைக்கு ஒரு பேராதலால் சோழநாடு

என்பது தென்னாட்டிற்கு ஒரு பெயரென்று காலஞ் சென்றமாகறல் திரு. கார்த்திகேய முதலியார் செப்பினர். சோழ அரசர்க்கும் பாண்டிய அரசர்க்கும் முன்னோன் மனுவென்றால் சேர அரசர்க்கும் அவனே முன்னோனா தல் வேண்டும். அங்ஙனமாயின் தமிழ்வழங்கும் மூவேந் தர் நாடுகள் பிரிவுற்று நிலவுவதற்கு முன்னேயே இருந்த பண்டைத் தமிழர்க்கு மனு தலைவனாதல்வேண்டும். அங் ஙனமாயின் மனுவின்வழிப் பாண்டியர் தோன்றிய பின் னர் மூவேந்தர் தனித்தனி பிரிந்து வெவ்வேறு அரச ராய்த் திகழ்ந்தனரென்பதே பொருத்தமானது. இவ் வாறு கோடலன்றி எலியட்டு கூறிய ஐந்தாம் பெருக்கின் காலத்திலேயே மேலை ஆசியாவிலிருந்து தமிழர் இந் நாட் டிற்கு வந்தனரென்றால், அத்துணைப் பழமையாகிய காலத்திற்கு முன்னேயே அக்கேடியர் என்பார் மிக்க நாக ரிக முற்றிருந்தா ரென்பது தெரியவில்லை. தமிழ்நாட்டிற் கூறப்படுங் கந்தபுராணக் கதைகள் முதலியவற்றாலும், எக்கேல், அக்சிலி, டோபினார்டு (Topinard), பெர்குசன் (Fergusson), இவான்சு (Evans) முதலியோர் தென் னாட்டின் தொன்மையைப் பற்றிக் கூறுங் கருத்துக்களா லும், நிலநூல், தொல்லுயிர்நூல் முதலியவற்றின் சான்று களாலும், தென்னாட்டிற்கும் மேலை யாசியாவிற்கும் கப் பல்வாணிகம் மிகப் பழைய காலத்தே இருந்ததாகத் தெரிவதாலும் தமிழரின் ஒரு பகுதியாரே தென்னாட்டி லிருந்து அக்கேடியா முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றனர் என்று கொள்ளுதலே பொருத்த முடைத்து. ஆரியர் வட

மேற்கு வழியாக இந்தியாவிற் புகுங்காலத்து பெலுசித்தானம் முதலிய இடங்களிலும், வடமேற்கு இந்தியாவிலும் தமிழ்ச் சார்பாய் மொழிக்ள் வழங்கின என்பது பேராசிரியர் ராப்சன் (Prof. Rapson) என்பவருடைய கருத்து மாகும். டாக்டர் மெக்லீன் (Dr. Maclean) என்பவர் கூறுவதாவது:—

" Investigations in relation to race show it to be by no means impossible that Southern India was once the passage ground by which the ancient progenitors of northern and Mediterranean races proceeded to the parts of the globes which they now inhabit."

Dr. Maclean (in his Madras Manual of administration) says " They (the Dravidians) were at one time, on the ground of the general structure of their languages, classed with the Mangoloid (Turanian, Scythian) and even the Australian races, but that classification is rejected by all the leading Ethnologists; They form, in fact with the other members of the group, a separate and distinct family, which is of the Dolicocephalic class, and which comes near the Indo-European or Aryan type.

Dr. Fergusson with a full understanding of the various aspects, says: " Their (the Dravidian) settlement in India extends to such

pre-historic times that we cannot even feel sure that we regard them as immigrants or, at least, as either conquerors or colonists on a large scale, but rather as aboriginal in the sense in which that term is usually under stood. The hypothesis that would represent what we know of their history most correctly is that which places their original seat in the extreme south, somewhere probably not far from Madura or Tanjore, and thence spreading fan-like towards the north. They have no traditions which point to any seat of their race out side India, or of their having migrated from any country with whose inhabitants they can claim any kindred. So far as we know they are indigenous and aboriginal."

அதிகாரம் ரு.

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்

தலைச்சங்கமும் இடைச்சங்கமும்.

இதுவரை பண்டைத் தமிழர் வரலாறும் முச்சங்கங்களின் காலமும் ஒருவாறு ஆராய்ச்சி செய்யப் பெற்றன. இனி அக்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களின் வரலாறு ஆராயற்பாலது. தமிழ் நாட்டுப் பண்டைப் புலவர்களைப்

பற்றி ஆராயுங் காலத்தில் முதற் புலவராக முப்புர மெரித்தவரைக் கூற வேண்டும். பின்னர் அவர் புதல்வ ராகிய முருகவேளைக் கூறவேண்டும். பண்டைத் தமிழ் நான்மறைகளியற்றிய நான்கு முனிவரும் சிவபெருமா னிடம் அறிவு பெற்றதாகப் பன்னிரு திருமுறைகள் முழங்குகின்றன.

சிவபெருமானிடத்தும் முருகவேளிடத்தும் நூல் கேட்டவர் அகத்தியர். முதற் சங்கம் தோன்றிய காலத் துச் சிறந்து விளங்கிய முனிவரும் அகத்தியரே. அகத்தி யர் வேறுநான்கு முனிவரோடு மகேந்திர மலையில் ஆக மம் எனப்பட்ட அருள்நூல்களையுங் கேட்டனர். அகத் திய முனிவர் கந்தபுராணப் போர் நிகழ்ந்த பண்டைக் காலத்திலேயே கிரவுஞ்சம் விந்தம் முதலிய மலைகளை அடக்கினரெனவும், வில்வலன் வாதாவி என்னும் அரக் கர்களை மடிவித்தா ரெனவும், உமையம்மையார் திரு மணத்தின்போது தென்றிசைக்கட் சென்று நிலங் காத் தாரெனவுங் கேட்கப்படுகிறது. அக் கந்தபுராணத்திலே விதர்ப்பர்கோன் மகளாகிய உலோபாமுத்திரையை அவர் மணந்து சித்தன் என்னும் புதல்வனை அளித்தன ரென வுங் கூறப்பட்டது. அவரது கமண்டலத்தினின்று காவிரி கவிழ்க்கப்பட்ட கதை மணிமேகலை யுள்ளுங் குறிக்கப் பட்டது.

"அமர முனிவ னகத்தியன் றனாது
கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை"

—மணி. பதிகம் - ௧௧, ௧௨.

உலோபாமுத்திரை என்ற பெயர் வடமொழியாக இருப்பதால் வட நாட்டுப் பெண்ணினை அகத்தியர் மணந்தாரென்பது தோன்றுகிறது. அவர் மனைவி புலத்தியனாரது உடன் பிறந்தாளென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார். புலத்தியர் மரபில் வந்தவன் இராவணன்; அவன் தென்னாட்டு மன்னன். புலத்தியர் என்ற சொல்லும் அகத்தியர் என்ற சொற்போலத் தமிழாகக் கருதற்பாலது. பழைய வரலாற்றைத் தெளிவாக உணர முடியாத இக்காலத்திலே மாறுபட்ட இரண்டு கொள்கைகளுள் ஒன்றைத் துணிதல் எளிதன்று. அகத்தியர் ஒரு காலத்திற் புலத்தியருடன் பிறந்தாளை மணந்திருத்தல் கூடும்; பின்னர் விதர்ப்பர்கோன் மகளையும் மணந்திருக்கலாம். வடநாட்டு மக்களோடு பெண் கொண்டு கொடுக்கும் வழக்கம் அக்காலத்து இருந்ததென்பது ஊகிக்கப்படும். ஆண்டும் தமிழ்மக்கள் ஒரு காலத்தில் இமயம் வரை பரவியிருந்தனர். கதிரவன் வழிபாடு தமிழ் மக்களுள் நிலவிய தென்பது "கொடிநிலை வள்ளி"* என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவாலே இனிது துணியப்படும். கதிரவனையோ இந்திரனையோ புகழும் இருக்குவேதப் ஆறுவது மண்டிலத்தின் கூ0-ம் நூற்பாவுள் 'அகத்தியரது தங்கை மக்களுக்காக இணையற்ற செங்குதிரைகளைப் பூட்டி யோட்டுவிக்கின்ற' என்னும் பொருளுடைய சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது. அதனால் அகத்தியரது தங்கை வட நாட்டில் மணவாழ்க்கை எய்தி அவள் பெற்ற புதல்வரின் கதை ஆரிய வேதத்துட் குறிக்கப்பட்டமை காண்க. ஆரிய வேதத்துள் அகத்தியர் பாடிய பாடலாக

* புறத்திணையியல், கூ.

வேறு ஒன்றுங் காணப்படவில்லை. ஆதலால் அவர் ஆரிய வேத முனிவருள் ஒருவராகக் கருதப்பட இடமில்லை. வடமொழி வான்மீக இராமாயணத்துள் மலைய மலைத் தொடர்ச்சிக்கண் பொதியில், காவிரித் தோற்றம், கோதாவரித் தோற்றம் என்னுமிடங்களில் அகத்தியரது இருக்கைகள் இருந்தனவாகவும், அகத்தியரை நாடி இராமர் சென்று வழிபட்டுத் தமக்கு வேண்டிய போர்க் கருவிகள் (ஆயுதங்கள்) பெற்றதாகவும் கூறப்பட் டிருக்கின்றது. இராமாயண வரலாறு வருமாறு :— "தண்டகாரணியத்திற் பல முனிவர்களையுங் கண்டு அவரோடு சில காலம் வதிந்திருந்த இராமர், சுதீக்கணர் என்னும் முனிவரை நோக்கி அகத்தியர் இருக்கைக்கு வழி யாதென்று வினவியபோது, முதலில் அவர் அகத்தியரின் தம்பி யிருக்கையைக் காட்டிப் பின்னர் அதற்கப்பால் ஒரு யோசனைக்குள் அகத்தியர் இருக்கை இருப்பதாகக் கூறினார். இராமர், இலக்குமணர், சீதையென்போர் அகத்தியர் தம்பியின் இருக்கையை யடைந்தபோது அதன் பாங்கர்த் தூய நீரில் மூழ்கித் தாங்களே கொய்த மலரால் அந்தணர் பலர் வழிபாடு செய்வதைக் கண்டார்கள். அவண் ஓர் இரவு தங்கி வில்வலன் வாதாவி கதையைக் கேட்டனர். பின்னர் அகத்தியரிருக்கையை யடைந்தபொழுது வழிபாட்டுக்குரிய பூக்களை வழங்கும் மரங்களெல்லாந் தழைத்தோங்கி யிருப்பதைக்கண்ட இராமர் தம் தம்பியை நோக்கி இவ்விடத்தில் மரங்கள் அடர்ந்து பசேலென்று தழைத்திருக்கின்றன. விலங்குகளும் பறவைகளும் பழகினவைபோல வெகு அமைதியா யிருக்கின்றன. ஆகை

யால் தூயதான உயிரையுடைய அகத்தியரிருக்கை அரு கேயுள்ளது போலும்! இப்பக்கத்தில் சிலமிக்க இப்பெரி யார் வந்ததுமுதல் அரக்கர்கள் தம் பகைமை நீங்கி அமைதியுள்ளவர்களாய் விட்டார்கள். இத்தென்றிசையும் அகத்தியர் திசையென்று மூவுலகிலும் புகழ்படைத்துள் ளது. அகத்திய முனிவரைக் கந்தருவர்கள் எல்லோரும் வழிபட்டு வருகின்றார்கள். இவ்விடத்திற் பொய்யுரைப் போன், கொடியவன், துன்புறுத்துவோன், நெஞ்சம் போனவழிச் செல்லுங் கெட்டநடத்தை யுடையவன் முதலியோர் வாழமுடியாது. ஏனெனில் இம்முனிவர் மிக்க ஆற்றலுடையவர். இவ்விடத்திற் பெரியோர்களா கிய சித்தர்கள் தங்கள் உடம்பை விடுத்துக் கதிரவனுக் கொப்பான வானூர்தியில் ஏறிக்கொண்டு விண்ணுலகம் போகின்றார்கள் என்று கூறினர். இவ்வாறுரைத்த பின் னர் அகத்தியர் இருக்கையை யடைந்து அம்மாமுனிவர்க் குத் தங்கள் வரவை அவர் மாணவர் வாயிலாகத் தெரி வித்து அவரது விடைபெற்று உட்சென்று அவர் கட வுளை வழிபடுமிடத்தில் எல்லாக் கடவுளுக்கும் இடம் அமைந்துள்ளமையைக் கண்டு வியந்தார்கள். கதிரவன் போல் ஒளியுடன் விளங்குகின்ற முனிவருடைய திரு வடியில் இராமர் முதலிய மூவரும் விழுந்து வணங்கினார் கள். அவர் அவர்களை விருந்தினராகப் போற்றி யுண் பித்து இராமருக்குத் திருமாலினது வில்லினையும் அய னால் அளிக்கப்பட்ட அம்பினையும் கொடுத்தார். முனிவர் பணித்தபடியே அவர்கள் (பஞ்சவடியிற்) சென்று தங்கி னார்கள்.

பின்னர்த் தென்றிசைக்கு அனுமார் முதலியோரைத் தூதனுப்பிய போதும் பொருநையாற்றைக் கடப்பதற்குப் பொதியமலையில் வீற்றிருக்குங் கதிரவனுக் கீடான அகத்தியர்பால் விடைபெற்றுச் செல்லவேண்டுமென்று கட்டளை யிடப்பட்டது. பொருநைக்குத் தென்பாலிருந்த அழகிய மகேந்திரமலையில் ஒருபகுதி கடலில் மூழ்கிக் கிடப்பதாகவும் அது அகத்திய முனிவராலேயே அங்கு வைக்கப்பட்ட தென்றும் இன்னும் மகேந்திரத்திற் கப்பால் புஷ்பிதகம் என்னும் பெருமலை கடலாற் சூழப்பட் டிருப்பதாகவும் அதற்குந் தெற்கே குஞ்சரம் என்னும் மலையொன்றிருப்பதாகவும், அங்கே விசுவகருமன் அகத்தியருக்கு ஒருகோயில் கட்டியிருப்பதாகவும் கிட்கிந்தா காண்டம் சக-வது சருக்கத்தில் கூறப்பட்டது. யுத்தகாண்டத்தில், அகத்தியர் இராமருக்கு ஞாயிற்றினுள்ளம் (ஆதித்ய ஹிருதயம்) என்னும் மந்திரத்தை அறிவுறுத்தினமை கூறப்பட்டது. இத்துணையுங் கூறியவைகளே அகத்தியரைப்பற்றி வான்மீகத்திற் கண்டவைகள். வான்மீகி இராமாயணத்தின் சிலபடிகளின் மட்டும் பிற்காலத்திற் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஒரு பகுதியில் அகத்தியர் காடுகெடுத்து நாடாக்கியது கூறப்பட்டது. அதன் கண்ணும் துவாராபதிபோந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிவந்த அரசரை அழைத்துக் கொண்டு சென்றதாகக் கூறப்படவில்லை. ஆனால் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், தமது தொல்காப்பியப் பாயிர உரைக்கண் அவ்வாறு வரைந்துள்ளார். அது தக்க சான்றுடையதாய்த் தெரியவில்லை. யமதக்கினியாருழைச் சென்று அவர் மக

ஞர் திரணதூமாக்கினியாரை வாங்கிக்கொண்டு வந்ததாக நச்சினார்க்கினியர் புனைந்துரைத்தனர். அத்திரண தூமாக் கினியாரையே தொல்காப்பிய ரென்றனர். யமதக்கினியா ருடைய பாடல்கள் இருக்குவேதத்திற் காணப்படுகின் றன. யமதக்கினியின் புதல்வன் பரசுராமன் என்று வால் மீகி பாலகாண்டம் எச-வது சருக்கத்திற் கூறப்பட்டது. அங்கே குறித்த யமதக்கினியாராதல் அவர்க்கு முன்னோ ராதல் இருக்குவேதப் பாடல்களைப் பாடி யிருக்கலாம். துவரை நகரிற் கண்ணன் ஆண்டது இராமாயண காலத் திற்குப் பின்பு நடந்த பாரத காலத்திலே யாதலின், கண் ணன் வழிவந்த அரசர் காலமும் இராமாயண காலத்திற்கு முன்னே பாடப்பெற்ற இருக்கு வேதத்துட் போந்த யம தக்கினியார் காலமும் ஒன்றல்ல. இராமாயண காலத்திற் குப் பன்னாட்கு முன்னரே வில்வலன் வாதாவி கதை நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். இறைவர் திருமணக் காலத் திலே தெற்கே புறப்பட்ட அகத்தியர் துவரை நகரிற் கண்ணன் வழியிலுள்ளாரை அழைத்துக் கொண்டு போதல்வரை யாண்டுத் தங்கினரோ அறிகிலோம். ஆத லால் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறும் வரலாறு கால முறைக்குச் சிறிதும் பொருத்தமில்லாததாகக் காணப்படு கிறது. சின்னமன்னூர்ச் சாசனத்தில் அகத்தியர் குடும் பம், பாண்டியமன்னர்க்குக் குருமரபாகக் கூறப்பட் டுள்ளது.

அகத்தியனார்க்குந் தொல்காப்பியனார்க்கும் நடந்த தாகப் பேசப்படும் வழக்கும் கேள்விச்செய்திகளில் (கருண பரம்பரை) ஒன்றே. அதுவுங் கொள்ளத்தக்க

நன்று. வைகை நீர் இழுத்துச் சென்ற குமரியாரைத் தொல்காப்பியனார் ஒரு மூங்கிற் கோலை நீட்டிக் கரை யேற்றியதற்காக அகத்தியனார் அவரிடங் குற்றங் கூறு தல் அவருக்கு இயற்கையாமோ? அகத்தியம் மறைந்தது ஏனைப்பண்டை நூல்கள் மறைந்த எதுவினாலேயா மென்க. மறைந்த ஒவ்வொரு நூலுக்கும் பழிக்கதை (சாபக்கதை) கட்டுவாரில்லை.

கந்தபுராணத்துள்ளும் வான்மீகத்துள்ளுங் கூறிய வாற்றால் அகத்தியர் பெருந்தவ முனிவர் என்பதும் அதர் தென்னாட்டின்கண் குஞ்சரம், மகேந்திரம், சையம் முதலிய இடங்களில் தமக்குக் கோயிலுடையவராய்த் தென்றிசைப் பகைவர் சிலராற் தமிழ்மக்களுக்குத் தீது வராது காக்கும் பேராற்றலும் பெற்றியும் வாய்ந்தவ ராய்த் தமிழ் முதலாசிரியருள் ஒருவராய்த் திகழ்ந்தா ரென்பதும், அவர் தம்பி, தங்கை, மனைவி, புதல்வன் முதலியோரை யுடையவராய் விளங்கிய குடும்பத் தலைவ ரென்பதும், அவர் மேரு, இமயம் முதலிய இடங்களில் தவங்கிடந்தனர் என்பதும், நீண்ட ஆயுளுடையவராய் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருக்கும் தவவலிமை யுடையவரென் பதும், இராமர் முதலிய அரசர்களாலும் வான்மீகர் முத லிய முனிவர்களாலும் இந்திரன் முதலிய வானோர் பல ராலும் அச்சத்தோடும் அன்போடும் வணங்கப்பட்டவ ரென்பதும் போதரும். அவர்க்குத் தமிழ்முனி யென்ற பெயரே யாண்டும் கந்தபுராணத்துள் வழங்குவதாகவும், பொதிய மலையே அவர் உறைவிட மென்று கம்பராமா யணம் நாடவிட்ட படலத்துட் கூறுவதாகவும் திரு. பண்

டித வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றார்கள். அகத்தியர் வரலாற்றையும் அவர்கள் "செந்தமிழ்ச் செல்வி" யிதழில் விரிவாக எழுதினமையால் ஈண்டு விரிக்க வேண்டியதில்லை. மதுரைக் காஞ்சி யியற்றிய மாங்குடி மருதனாரால் அகத்தியர்,

"தென்னவற் பெயரிய துன்னருந் துப்பிற்
றொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய"

—(மதுரைக்காஞ்சி, சுo, சுக.)

என்று சிறப்பிக்கப் பட்டனர்.

செங்கோன்றரைச் செலவின் சிறப்புப் பாயிரத்தில் முத்தூர் அகத்தியன் என்னும் ஒரு புலவர் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்நூல் தலைச்சங்கத்தின் நூலாகத் தெரிகின்றது. அதனால் அகத்தியர் என்ற பெயர் தமிழ் நாட்டில் மாமுனிவர்க்கன்றி வேறு சிலர்க்கும் வழங்கிய தமிழ்ப்பெயராகத் தெரிகின்றது. இதனால் விளங்குவது யாதெனில் தமிழ் நாட்டிலேயே தொன்முது குடியாகப் பேர்பெற்றுச் சிறந்த ஒரு மரபில் தோன்றிய பெரியாராய்த் தவவலிமையினால் வானோரும் ஏனையோரும் தம்மை வழிபட்டுப் பெரும்பயன் கொள்ளும் பெற்றி வாய்ந்தவராய்ச் சிவபெருமானிடத்து ஆகமமென்னும் அருள்நூல் கேட்டவராய்ப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்குந் தவப்பேறுடையவராய் அறிவர்தலைவராய் விளங்கினர் அகத்திய ரென்பதே. அகத்தியர் ஒருவரே ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகள் வாழ்வது இயலாது என்று கொள்வார், அகத்தியரது குடும்பத்திற் பலர் அப்

பெயருடையவராய் வெவ்வேறு காலங்களிற் சிறப்புற்று விளங்கினர் என்பர். முனிவர்கள் பலரும் மக்கள் வகுப்பினரே. மக்கள் வகுப்பினராயின் நிலவுலகத்தில் எந்நாட்டிலாவது அவர்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஆரியநாட்டில் தோன்றினால் அவரை ஆரியரென்ப. தமிழ்நாட்டிற் றோன்றினால் தமிழரென்ப. தக்க முனிவரிடத்து ஒரு சார்பாய பற்றில்லாதிருத்தல் இயல்பே. ஆயினும் பிறந்த நாட்டைவைத்தும் மக்கள் வகுப்பை வைத்தும் அவரை இன்ன இடத்தார் இன்னமரபினர் என்று கூறுவதாற் குற்றமில்லை. திருஞான சம்பந்தரை அந்தணரென்பதினாலும் திருநாவுக்கரசரை வேளாளரென்பதினாலும் குற்றமின்மை காண்க.

இனி அமர முனிவன் என்றமையால் அகத்தியர் இவ்வுலகத்திற் றோன்றாதவரென்பர் சிலர். அவர் தேவ முனிவராகிய நாரதர் கும்பத்திற் றோன்றியவரென்று நூல்கள் அதனை வற்புறுத்துமென்பர். அங்ஙனந் தோன்றினும் உலகத்தில் யார் நடுவில் முதன்முதல் தோன்றினரோ அவர் அன்னோர் மரபினர் ஆவரென்று கூறுதல் பொருத்தமானதே. ஞாயிற்றினது மரபென்றுந் திங்களது மரபென்றுங் கூறப்படும் சோழபாண்டிய மன்னர் தமிழ் நாட்டினரே என்பது தெளிவு. அவ்வாறே அகத்திய முனிவரது மரபையுங் கொள்க.

அகத்தியர் சமயம் சிவநெறி யென்பது தெளிவு. சமணர் அவரை அவலோகிதன் என்பானிடத்து நூல் கேட்டதாகச் சொல்லுதல் அவர்களது பற்றுரையே

யாம்; உண்மையன்று. அகத்தியர் முத்தமிழிற்கும் இலக்கணஞ் செய்தாரென்றும், அது பன்னிரண்டாயிரம் நூற்பாக்களை யுடையதா யிருந்ததென்றும் கேட்கப்படுகின்றது. அகத்தியம் இப்போது வெளிப்படவில்லை அகத்திய நூற்பா என்று சொல்லப்படும் யாவும் அவருடையனவாகத் தெரியவில்லை. அவர் ஆனந்தக்குற்றங் கூறினாரென்று குறித்தற்கு யாப்பருங் கலத்தில் எடுத்துக் காட்டிய நூற்பாக்களனைத்தும் பிற்காலத்தில் எழுந்தனவே என்பதை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

அகத்தியர்க்கு இயற்றமிழ் மாணவர்கள் பன்னிருவர். அவ்வாறே இசைத்தமிழுக்கும் வேறு மாணவர்கள் இருந்திருத்தல்கூடும். அவருடைய இயற்றமிழ் மாணவர் பன்னிருவர் இயற்றிய நூல் பன்னிருபடல மெனப்படுமென்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிற் கூறப்பட்டது. அதுவும் முற்றிலும் வெளிப்படவில்லை. அது புறப்பொருள் நூலென்பது தெளிவு. பன்னிருபடலப் பாயிரமாகக் கூறப்படுஞ் செய்யுளொன்றில் அகத்தியமென்பது குறிக்கப்படுகின்றது. அது,

“ ஆறைப் பெருமை அகத்தியன் என்னும்
அருந்தவ முனிவன் ஆக்கிய முதனூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப உணர்ந்தோன்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியனும் ”

என்றதாகும்.

அகத்தியம் என்னும் நூலே இயற்றப்படவில்லையென்று கூறுதல் தவறாகும். இறையனா ரகப்பொருட்

களவியலுரையுள் தலைச்சங்கத்தார்க்கும் இடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூல் அகத்தியமென்று கூறப்பட்டது. சிற்றகத்தியமொன்று பேரகத்தியத்தின் வேறாக இருந்ததற்குச் சான்று யாதுமில்லை. அகத்தியர் இயற்றிய நூலின் பயனையே நாம் நுகர்கின்றோமே யன்றி அந்நூலின் ஒரு நூற்பாவும் தெளிவாகக் கிடைக்கவில்லை.

எழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை
வேறெனா விளம்பான் பெயரது விகாரமென்
றோதிய புலவனு முளனொரு வகையால்
இந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்.

என்னும் நூற்பா அகத்திய நூற்பாவா மென்னில் அது தொல்காப்பிய நூற்பாவோடு ஒத்து நிற்கவில்லை.

அகத்தியர் நக்கீரருக்கு இலக்கண மறிவுறுத்தியதாகத் திருவிளையாடற் புராணங் கூறுகின்றது. இக்காலச் சித்தர் நூல்களுட் பல அகத்தியராற் செய்யப்பட்டன என்பர். அவற்றின் சொன்னடையையும் பொருள் நடையையும் நோக்குமிடத்து அகத்தியரை வழிபட்டோரால் அவை நெடுங்காலத்திற்குப் பின் இயற்றப்பட் டிருத்தல் கூடுமென்று கொள்ளுதலே பொருத்தமென்று தெரிகிறது.

அகத்தியருடைய மாணவர் பன்னிருவ ரென்பது,

“மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சான் முனிவரன்

தன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும் ”

என்பதனால் விளங்கும்.

அவருள் தொல்காப்பியனாரே இப்பொழுதுள்ள நூல்களுள் முதலாவதாகிய பேரிலக்கணத்தைத் தம் பெயரால் இயற்றியருளினர். தொல்காப்பியத்திற்குச் சிறப்புப்பாயிரங் கூறினவர் பனம்பாரனார். ‘அதங்கோட்டாசான்’ என்பவர் தொல்காப்பியத்தைக் குற்றமற்றதெனக் கண்டு நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் அவையத்து அதனை ஏற்றுக்கொண்டவராவர். அவிநயனார், காக்கைபாடினியார் முதலியோர் தனித்தனி இலக்கணநூல் இயற்றினரென்பது யாப்பருங்கல உரையிற் சுட்டப்பட்டது. ஏனையோர் இயற்றிய நூல் இன்னவென்று தெரியவில்லை.

தமிழ் மொழிக்கு எக்காலத்தில் முதன்முதற் றிருந்திய இலக்கண இலக்கியங்கள் யாக்கப்பெற்றன வென்று துணிதல் அரிது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் தமிழிலே முதனூல் வழிநூலென நூல் இருவகைப் படுமென்று கூறி முதனூல் இறைவனாலும் அவனருள்பெற்ற பெரியோராலும் இயற்றப்படுவது எனக் குறிப்பித்தார். இம்மொழியானது சீர்திருத்தம்பெற்ற காலத்திலே ‘இனிது’ என்னும் பொருளுடைய தமிழ் என்னும் பெயர் இதற்கு அமைக்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். தமிழ் என்ற

சொல்லை இம்மொழிச் சொல்லாகவே கருதி ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்,

" தமிழென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே "
—புள்ளிமயங்கியல், கூ०.

என்று நூற்பாச் செய்திருத்தலின், அது திராவிடம் என்னும் சொல்லின் திரிபு என்று கூறுதல் பெருந்தவறாகும்.

இத்தவறுடைக் கொள்கையை முன்னரே காலஞ் சென்ற திருவாளர் தாமோதரம்பிள்ளை, சபாபதி நாவலர் முதலியோர் நன்றாக மறுத்திருக் கின்றார்கள். இம் மொழிக்கு இம்மொழியிலேயே பெயரமையாது, சேய்த் தாய பிறிதொரு மொழியிற்றான் பெயரமைந் திருத்தல் கூடுமென்பது அறிவிற்குப் பொருத்த மில்லாததன்றோ?

தொல்காப்பியத்திலே முதனூல் இறைவனுடைய தென்று கூறப்பட்டது. வடமொழி வேதத்துள் அவ் வேதம் இறைவனால் இயற்றப்பட்டது என்று கேட்கப் படவில்லை. அதன் ஒவ்வொருபகுதியும் ஒவ்வொரு முனிவராற் செய்யப்பட்டதென்று குறித்திருக்கின்றது. ஓர் உபநிடதத்திற் பொதுவாகச் 'சுருதிமிருதி புராணம் இதிகாசம் முதலிய எல்லாம் பரம் பொருளின் சுவாசம்' என்று கூறப்பட்டது. தமிழிலே முதனூல் நேரே இறை வனாற் செய்யப்பட்டதென்று கொள்வதுமுண்டு. அங்ஙன மின்றி அரசன் கோயிலைக் கட்டினனென்ற இடத்திற் போலக் கடவுள் சிற்சில மொழிகளாற் கருத்துக்களைப்

பெரியோர்க் கறிவிப்ப அன்னோர் செய்ததே கடவுள் நூலாமென்று கோடலுமுண்டு.

தமிழிலே பொருளதிகாரத்தின்கண் பொருள் என்பது அறம் பொருள் இன்பம் வீடென ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறினார்.

" அறம்பொருள் இன்பம் வீடு மொழிந்தவாயான் "

என்னுந் தேவாரமுங் காண்க.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற நான்கினையும் பற்றிக் கருத்துணர்த்தும் பண்டை நூல்களே தமிழ் நான்மறையாமென்பது கொள்ளப்படும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று சொல்லும் வாய்பாடும் தமிழர்க்கே பண்டைக் காலத்தில் உரியது. அதனை வடநூலார் ' தர்மார்த்த காம மோக்ஷம் ' என்று தமது மொழியிலுங் கொண்டனர். சிலர் இன்பம் என்பது அகப்பொருளென்றும் ஏனைய புறப் பொருளென்றும் கருதுவர். அது பொருத்தம் இல்லாததென்பது,

" இன்பமும் பொருளும் அறனு மென்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை "

என்னுந் தொல்காப்பிய நூற்பாப் பகுதியால் இனிது விளங்கும்.

முதலிற் றமிழ்நூல்கள் மக்கள் பலரால் அவரது அறிவிற்கேற்ப இயற்றப்பட்டிருப்பினும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கன் சார்பாகத் திருவருள் பெற்ற முனிவராவார் நால்வர் இயற்றிய நூலே தமிழ் முதனூலெனக் கொள்ளப்பெறும். உள்ளதை உள்ளவா

றுணர்த்தும் பெருநூல் அவையாதலின் என்க. இலக்கணத்துள் எழுத்திறைற் சொல்லுளதாகச் சொல்லினுற் பொருளுணர்த்தப்படுதலின் பொருட்பகுதியே சிறப்புடைத்தாம். அப்பொருள் அற முதலிய நான்காதலின் அவற்றை முதலில் நன்குணர்த்திய நான்மறைகளே இலக்கணத்திற்குச் சிறந்த இலக்கியமாகும். ஆதலால் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் அந்நூல் நான்மறை முற்றக் கற்ற அதங்கோட்டாசாற்கு அரில்தபத் தெரிக்கப்பட்டது என்று குறித்தமை காண்க. வடமொழி நான்மறை கற்ரோர் நான்கு பொருளைப்பற்றிச் செவ்விதாக அறிதல் கூடாமையானும் அவ்வடநூற்கும் தமிழிலக்கணத் திற்கும் பொருத்தமின்மையானும் தொல்காப்பியப் பாயிரத்திற் குறித்த நான்மறை தமிழ்மறையே யென்பது தேற்றம். ஆதலால் நான்மறையென்பதே தமிழ்முதனூலாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். அவையும் அகத்தியம் பன்னிருபடலம் மறைந்தமைபோல பண்டைக் காலத்திலேயே மறைந்தொழிந்தன.

இன்னுமொருவகை யருணூல்களும் தமிழில் பண்டைக்காலத்திலே எழுந்தனவென்று கருத இடமுண்டு. அவை பொதியமலைக்குத் தென்பாலிருந்த மகேந்திரத்தில் முனிவர்கள் ஐவருக்குச் சிவபெருமான் தம்முடைய ஐந்து திருமுகங்கள் வாயிலாக அருளிச்செய்யப்பட்டனவென்று திருவாசகத்துட் கூறப்படுகின்றது.

> "மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
> சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்"

என்றது காண்க.

அந்நூல் கேட்ட ஐம்முனிவர்கள் தமிழரே. அவர்களுடைய வரலாறு வடநூல்வாயிலாகவே பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட பொழுது அவர்களுக்குரிய இயற்றமிழ்ப் பெயரும் மறைந்து வடமொழிப் பெயராயிற்று. 'காசிபர்' என்னுமிடத்து ஆகமங்கேட்ட காசிபர் வேறு என்று கொள்ளல் வேண்டும். ஆகமங் கேட்ட ஐம்முனிவருள் அகத்தியரும் ஒருவர். மகேந்திர மலையின் பகுதிகள் கடலுள் அகத்தியரால் அமிழ்த்தி வைக்கப்பட்டன வென்று வால்மீகி இராமாயணங் கூறுகின்றது. ஆதலால் இராமாயணகாலத்திற்கு முன்னரே தலைச்சங்கம் ஏற்பட்டதற்கு முன்னோ பின்னோ தமிழ் நாட்டின் பெரும் பாகத்தைக் கடல் கொள்வதற்கு முன்னேயே இத்தமிழருணூல்கள் வெளிப்பட்டிருந்தல் வேண்டும். இப்போது அவைகளும் மறைந்து போயின. இப்பொழுது அவற்றின் கருத்துக்களை ஒருவாறு பிற்றை ஞான்று வடமொழித் தந்திரங்களிலும் தமிழ்ச்சித்தர் நூல்களிலுங் காணப்படுகின்றன.

நூல் என்ற சொல்லே வடமொழியிற் றந்திரங்களென மொழிபெயர்க்கப் பட்டதுபோலும்.

> " அரன் நாரணன் நாமம் ஆன்விடை புள்ளூர்தி
> கருமம் அழிப்பு அளிப்பு கையதுவேல் நேமி
> உரைநூல் மறை "

என்னுந் திருமொழியில் நூல் என்னுஞ் சொல் சிவாகமத்தை உணர்த்துதல் காண்க.

நூல் என்பது சிறப்பாக ஐம்முனிவர்கேட்ட அருள் நூலிற்கு முதலில் வழங்கியது. ஆகமம் என்பதை மணி

மேகலையார் 'அறிவனூல்' என்னுஞ் சொற்றொடராற் குறிப்பித்தார். முக்காலமு மறிய வல்ல முனிவர்கள் திருவருளின் உதவியால் ஏனையுயிர்கள் காணாதவற்றைக் கண்டு பயன்பெறுமாறு இயற்றிய நூல்களே ஆகமமெனப்படும்.

" ஆகம வளவை யறிவ னூலாற்
போக புவன முண்டெனப் புலங்கொளல் "

—மணிமேகலை, உஎ; சஉ, சச.

எனக் கூறியவாற்றாற் பெறப்படும்.

இவ்வரிய நூலும் முதற்கட் குறித்த நான்மறையுமே தமிழ் முதல்நூல்களா யிருந்தனவென்று கருதப்படும். இவை மறைந்தகாலை இவற்றோடு ஒருபுடை யொத்த வடநூலாகிய வேதாகமங்களைத் தமிழர் முதனூலாகக் கருது வாராயினர். அதனாலுளதாகிய தவறுடைக் கொள்கைகள் பல; ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும்.

இப்பொழுதுள்ள தமிழ்நூல்களில் முதலதாகியமுழு நூல் தொல்காப்பிய மென்னும் இலக்கண நூலேயாம். இந்நூல் நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் என்னும் அரசன் அவைக்களத்தே அரங்கேற்றப்பட்டதாக அதன்பாயிரங் கூறுகின்றது. சோழ சேரமன்னரிட மிருந்து வேண்டிய நிலப்பகுதிகளைத் தனது திறமையாற் கைக்கொண்டு தன்குடிகளுக்குக் கொடுத்தமையால் அவ்வரசற்கு அப்பெயர் அமைந்தது.

" மலிதிரை "

என்ற கலித்தொகைச் செய்யுளைக் காண்க.

கலித்தொகை யாசிரியர் இப்பாண்டியனைத் தென்னவனென்று கூறியுள்ளார். அவ்வாறே இளங்கோவடிகளும்

" தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி "

என்று இவனையே குறித்தார்.

மதுரைக் காஞ்சியில் இவனை 'நெடியோ' னென்றுங் குறித்தமை காண்க.

" பொலந்தார் மார்பின் நெடியோன் உம்பல் "

—மதுரைக்காஞ்சி கூக.

என்றதும் அது.

இவ்வரசன் காலத்திலே பெரிய கடல்கோள் நடந்ததாகத் தெரிகின்றோம். கடல்கோளுக்குப் பின்னையே இந்நூல் இயற்றப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். கடல்கோள் முடிந்து பிறநாடுகள் கைக்கொள்ளப்பட்டுப் பாண்டியன் அரசு நிலைத்த பிறகே நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். நூலின் பாயிரத்தே தமிழ்நாட்டின் தென்னெல்லை குமரியாறு என்று கூறப்பட்டது. நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் காலத்தே இடைச்சங்கம் இருந்ததென்று கொள்வோமாயின் இடைச சங்கம் தொடங்கிய பின்புதான் தொல்காப்பியம் எழுதப் பட்டிருக்கவேண்டும். இடைச்சங்கமிருந்த கபாடபுரம் வான்மீகி இராமாயணத்தில் பொருநையாற்றுக்கப்பால் இருந்ததாக இயம்பப்படுதலாலும் கடல்கோள் நிகழ்ந்த அரசன் காலத்திலேயே இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தலா லும் அது இராமாயணக் கதை நடந்த காலத்திற்கு முன்

னேயே எழுதப்பட்டது என்று கொள்ளலாம். தலைச்சங் கத்தார்க்கு நூல் தொல்காப்பியமாகக் கூறப்படவில்லை. இடைச் சங்கத்தார்க்கு அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் நூலெனக் குறித்திருத்தலின் முதலில் அகத்தியமும் பின் தொல்காப்பியமும் பெருவழக்கிற்றாய்த் திகழ்ந்த தென்பது கருதப்படும். இந்நூலிலேயே இதற்குமுன் பல தமிழ்நூல்க ளிருந்தனவாகப் பலவிடங்களிற் சுட் டப்பட்டன.

"நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்"

என்பதனாலும்,

"வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்"

என்பதனாலும்,

"இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறைய
என்மனார் புலவர்"

என்பதனாலும் தமிழிலிருந்த எழுவகை யிலக்கியங்கட் கும் செய்யுளியலிலே இலக்கணங் கூறினமையாலும் இயல் இசை நாடகநூல்கள் பலவும் அகத்தியத்திற்குந் தொல்காப்பியத்திற்கும் முன்னேயே தமிழகத்தில் வழங்கிவந்தன வென்பது தெளியப் படும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் அகத்தியர் மாணவராதலி னால் அகத்தியத்தின் வழிநூலே தொல்காப்பிய மெனக் கொள்ளப்படும். 'முந்துநூல்' என்று அகத்தியத்தையே தொல்காப்பியப் பாயிரத்துட் பனம்பாரனார் குறித்தனர். அது,

"ஆனாப் பெருமை அகத்தியத்தின்"

என்றமையாற் புலப்படும்.

'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பிய னெனத் தன் பெயர் தோற்றி' என்றதற்குத் தக்கபொருள் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரால் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது 'ஐந்திரவியாகரணத்தை நிறைய அறிந்த பழைய காப்பியக் குடியிலுள்ளோன் எனத் தன் பெயரை மாயாமல் நிறுத்த' என்பதே. நூலாசிரியர் ஐந்திர வியாகரணத்தை நன்குணர்ந் திருந்தாரென்று கூறலாமே யொழிய, தொல்காப்பியத்திற்கு ஐந்திரம் முதனூலென்றல் தவறு. தமிழுக்கும் வடமொழிக்கும் இலக்கணம் வேறு வேறு என்பதை ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர் எடுத்துக் காட்டி இத்தப்புக் கொள்கையை மறுத்துள்ளார். தொல்காப்பிய நூலுள் யாண்டும் ஐந்திரத்தைப் பற்றி யாதுங் கூறப்படவில்லை. தொல்காப்பியரைத் தமிழரென்ப. அவரை ஆரியரென்போர் யமதக்கினியின் புதல்வர் அவரென்பர். யமதக்கினியின் புதல்வரே பரசுராமரு மாவர். அங்ஙனமாயின் அவர் பரசுராமருக்கு உடன்பிறந்தாராவர். அங்ஙனம் அச்செய்தி தெளிவாக எந்நூலுட் கூறப்பட்டதென்பது தெரியவில்லை. உரையாசிரியர்கள் யாவரும் அவரைப் பழைய காப்பியக் குடியில் வந்தோர் என்றனர். குறுக்கையர்குடி, சேக்கிழார் மரபு என்பது போலக் காப்பியக்குடியும் ஒரு மரபாக இருந்தது. இன்னுஞ் சிலர் தொல்காப்பிய மென்பது தொல், காப்பு, இயம் என்று மூன்று சொற்களா லாயதென்று கொண்டு பழமையாகிய மொழிப் பாதுகாப்பு நூலென்று அதற்குப் பொருள் கூறுகின்றார்கள். அங்ஙனமாயின்

நூலை வைத்தே ஆசிரியருக்குப் பெயர் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

ஆங்கிலம் கற்ற சிலர் வால்மீகி இராமாயணம் கி. மு. ஏ-வது நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டதாகக் கூறுகின்றார்கள். அங்ஙனமாயின் தொல்காப்பியத்தையும் அவர்கள் அவ்வாறே கொள்வார்கள். எங்ஙனமாயினும் கி. மு. நாலாவது நூற்றாண்டிற்குப் பின்றோன்றிய வடமொழி இலக்கணமாகிய பாணினீயத்திற்கு இந்நூல் முற்பட்டதென்பது தெளிவு. இந்நூலின் காலத்திலிருந்த வடமொழி இலக்கணநூல் ஐந்திரமென்றே பலருங் கருதுகின்றார்கள். இப்பொழுது வடமொழியிலும் ஐந்திர இலக்கணம் இருக்கிறதாகத் தெரியவில்லை. வடமொழியில் நூற்பா யாப்பால் நூலியற்றுதல் ஏற்பட்டகாலை இந்நூலும் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று சிலர் கருதுகின்றார்கள். இக்கொள்கை நூற்பா என்பது தமிழின் கண்ணேயே தொன்று தொட்டுளதென்று கொள்ளுமிடத்து, நன்கு நிலைபெறாது. இந்நூலின் சில பகுதிகள் பிற்காலத்துச் சேர்க்கப்பட்டன என்று கூறுவாருமுளர். இந்நூலாசிரியர் காலத்தே வடமொழிக் கலப்புக் காணப்படுகின்றது. வடசொல் தமிழில் வருதற்கு இதன்கண் இலக்கணங் கூறப்படுகின்றது. அறிஞர் சிலர், தொல்காப்பியத்துட் குறித்த வடசொல் தமிழின் ஒருவகைச் சொல்லென்றும் அது துறவியர்க்குரியதென்றும் அதன்கண் உள்ள சிறப்பொலியை நீக்கிப் பொது ஒலியளவே ஏனையோரால் வழங்கப்படு

வது என்றும் கருதுகின்றார்கள். அதனையே தொல்காப்பியர்,

" வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே "

—எச்சவியல், ௫.

என்று குறித்தார் என்பர்.

ஐந்திரமென்ற வியாகரணத்தைத் தொல்காப்பியர் அறிந்திருந்த காரணம் ஒன்றினாலே அவர் ஆரிய மரபினர் என்று துணிதற்கு இடமில்லை. தமிழாசிரியர் தமிழொடு பிற மொழியுங் கற்றிருத்தல் புதுமையன்றாதலின் என்க.

ஆசிரியர் காலம் வால்மீகி இராமாயணம் எழுந்த கி. மு. எ-வது நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதாகலானும், சமணம், புத்தம் முதலியன அக்காலத்திற்குப் பின் தோன்றினமையாலும் ஆசிரியர் அம்மதங்களுள் எதனை யாவது சேர்ந்தவர் என்று கோடல் தவறாகும். அகத்திய ரது சமயம் தமிழரது சமயமாகிய சிவநெறியாதலின் தொல்காப்பியனார் சமயமும் தமிழரது நெறியே என்று கொள்ளுதல் பொருத்த முடையதே. ஆசிரியரின் மரபு அறிவரது மரபாகவே கொள்ளவேண்டும். அவர் தவ வொழுக்க முடையவரென்பது.

" பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே "

—தொல். பாயிரம்.

என்பதால் விளங்கும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காலத்தே வியாசர் வகுத்த நான்மறைகள் இருந்தில வென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார்.

தொல்காப்பிய நூலானது எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என மூன்று பகுதிகளையுடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஒன்பது பிரிவினையுடையது. எழுத்ததிகாரத்தின் முதற்பகுதியாகிய நூன்மரபினுள் முதலெழுத்து, சார்பெழுத்து, முதலெழுத்தின் வகைகளாகிய உயிர், மெய், சுட்டெழுத்து, வினவெழுத்து சார்பெழுத்துக்களாகிய குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம் ஆய்தம் என்பவற்றின் இலக்கணமும் அளவும் விளக்கப்பட்டன. இவை இலக்கண நூலுக்குரிய எழுத்துக்களின் சிறப்புப் பெயராமாதலின் இப்பகுதியுள் ஓதப்பட்டன. சொற்களில் இன்ன எழுத்து இன்ன இடத்தில் நிற்றல் இலக்கணவழக்கு என்பதைத் தெரிக்கும் பாகம் மொழி மரபெனப் பின்வைக்கப் பட்டது. அதன்பின் எழுத்துக்களின் பிறப்பியல் கூறுமிடத்து அவைகள் உள்ளொலிக்கு முறை அந்தணர் மறைக்கண்ணது. என்றனர் ஆசிரியர்.

அகத்தெழு வளியிசை யரிறப நாடி
யளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்தே.

(அவ்வந்தணர் மறையை வடமொழி வேதமென்று கோடல் தவறு.)

மொழிகள் தொடரு முறையை ஆசிரியர் புணரியலுட் கூறிப் போந்தனர்; வேற்றுமையிலும் அல்வழியிலும் வரும் சொற்றொடர்கள் தொக்கு நிற்குமுறையைச் சிறப்பாகத் தொகை மரபினுட் காட்டினர்; உருபுகளும், உயிரெழுத்துக்களும், மெய்யெழுத்துக்களும், குற்றியலுகரமும் புணருமுறையைத் தனித்தனி வெவ்வேறு

இயலுள் விதந்தோதினர். குற்றியலுகரப் புணரியலோடு எழுத்ததிகாரம் முடிகின்றது.

இவ்வெழுத்ததிகாரத்தின் கண்ணே எம்மொழிக்கும் மூலமாகிய முதலொலிகள் முப்பதனையும், அவற்றோடு கலந்து பிறவொலிகள் எழுதற்குக் காரணமாகிய சார் பொலிகளையும் இன்னவெனத் துணிந்தறிந்த **திரு. பா. வே. மாணிக்க நாயக்கரவர்கள்** பேச்சொலிகளை யுடைய எல்லா மொழிகளின் எல்லாச் சொற்களையும் தமிழ் எழுத் துக்களின் உதவியால் எழுதுதல் கூடுமென்று நன்கு விளக்கி யிருக்கின்றார்கள். அதனால் எழுத்தொலி மூல நூலுணர்ச்சி தொல்காப்பியர் காலத்திற் றமிழ்நாட்டிற் சிறப்புற்றோங்கி யிருந்ததென்பது தெரியவருகிறது. எழுத்துக்களின் வரி வடிவம் ஓகாரத்தின் பகுதிகளி னின்று அமைக்கப்பட்டன வென்றும் அவ்வோகாரமும் இயற்கைப் பொருள்களின் மூலமாகிய கருவின் வடிவமே யென்றும் **திரு. நாயக்கர்** கண்டு எழுதியுள்ளார். அதனால் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயுள்ள வரி வடிவு தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக அமைந்துள்ள தென்பதும், அது பிறநாட்டினரிடமிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டதன் றென் பதும் கருதப்படும். எழுத்தொலி நூலாராய்ச்சிக்குத் திரு. பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர் நூல் பெரிதும் துணை புரிவதாகும்.

தொல்காப்பியம் எழுத்திற்கு இளம்பூரணர், நச்சி னார்க்கினியர், பேராசிரியர், கல்லாடனார் முதலியோர் உரைவகுத்ததாகக் காணப்படுகின்றது. எழுத்து என்ற சொல்லே எழுதப்படுவதை யுணர்த்துதலால் அச்சொல்

எழுந்த காலத்தே வரிவடிவு அமைந்திருத்தல் வேண்டு மென்பது கருதப்படும். எழுத்ததிகாரத்தில் 'முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன' 'உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே' 'மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்' "எகர உகரத் தியற்கையு மற்றே" "நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய, கூட்டி யெழூஉத லென்மனார் புலவர்" என்று வரும் நூற்பாப் பகுதிகளானே வரிவடிவு தமிழர்க்குத் தொன்று தொட்டு இருந்ததென்பது தெள்ளிதிற்றுணி யப்படும். 'என்மனார் புலவர்' என்னுஞ் சொற்றொட ரானது பல நூற்பாக்களில் அமைந்துள்ளமையால் தொல் காப்பியத்திற்கு மேற்கோள் நூல்கள் பல இருந்தன என் பது போதரும். 'எழுத்ததிகாரம்' என்ற சொற்றொடர் நூலுள் யாண்டும் பயிலக்கண்டிலம். எழுத்து என்பதே இப்பகுதிக்குத் தலைப் பெயராக ஆதியில் அமைந் திருக்கலாம்.

இனிச் சொல்லதிகாரத்தின் அமைப்பு ஆராயற்பா லது. இதற்குச் சிறந்த உரை சேனாவரையரது. முதற் கட்கிளவியாக்கம் என்பது சொற்றொடருள் திணை, பால், மரபு முதலியவை வழுவாது சொற்கள் அமைக்கப்படு முறைமையை விளக்குவதாகும். இரண்டாவது எண்வகை வேற்றுமைகளின் உருபும், பொருளும், சொல்லின்கண் அவை பயிலு முறைமையும் தெரிக்கப்பட்டன. பொரு ளினும் உருபினும் உள்ள வழுவமைதி வேற்றுமை மயங் கியல் என்பதனுள் விரிக்கப்பட்டது. விளிவேற்றுமை யைப்பற்றித் தனியியலொன்று ஐந்தாவதாக அமைந்துள் ளது. அது வேற்றுமையுள் வைத்தும் வைக்கப்படாமலுங்

கருதுவதற்குரித்தாகலின் என்க. பின்னர்ப் பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல் அமைந்திருக்கின்றன. அவ்வப்பெயர்களே இலக்கணமும் பொருளும் விளக்கி நிற்பன. எச்சவியல் என்னும் இறுதிப் பகுதியுள் இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்னும் நால்வகைச் சொற்களின் இலக்கணமும், சொல்லின் கண்ணும் சொற்றொடரின் கண்ணும் பொருள்கோண் முறைமையும் ஓதப்பட்டன.

இயற்சொல்லுக்கு இலக்கணங் கூறும் நூற்பாவினுலே, தமிழ் வழங்கும் நாட்டின்கண் செந்தமிழ் நிலமென்பது சிறப்பாகவுள்ள ஒருபகுதி யென்பது கருதப்படும். தொல்காப்பியப் பாயிரத்துள்ளும்,

"தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து"

என்றும்,

"செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு"

என்றும் வருவன காண்க.

செந்தமிழ் நிலமல்லாத பகுதியைப்பிற்கால உரையாசிரியர்கள் கொடுந்தமிழ் நிலமென்பர். செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்து பன்னிரு நாடுகள் இருந்தன வென்பதும், அவற்றினின்று சொற்கள் செந்தமிழ் நிலத்து வந்து வழங்கின வென்பதும், அவை திசைச்சொல்லா மென்பதும்,

"செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துந்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி"

என்ற நூற்பாவால் விளங்கும்.

இப்பன்னிரு நிலம் யாவையென்று விளங்கவில்லை. செந்தமிழ் நிலத்தின் எல்லைகள் நூலுட் கூறப்பட வில்லை. தமிழ் நிலத்தின் எல்லையை ஒருவாறு குறிப் பாகச் செய்யுளியலுள் ஒரு நூற்பாவில் ஆசிரியர் விளக் கிப் போந்தனர்.

"வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி
னாற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்"

என்றது காண்க.

மூவேந்தரது நிலப்பரப்பும் செந்தமிழ் நாடெனக் கருதுவாருமுளர். அங்ஙனமாயின் இம்மூவரது வரைப் பிற்கும் அப்பால் தமிழ் வழங்கிய இடம் பன்னிரு நில மென்ற சொற்றொடராற் குறிக்கப்பட்ட தென்னலாம்.

செந்தமிழ் நாட்டின் எல்லையை உரையாசிரியர்கள் ஒருவாறு குறிக்கின்றார்கள். அவர்கள், "செந்தமிழ் நில மாவன வைகையாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின் தெற் கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்குமாம்" என் றனர். இந்நிலப்பகுதி தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்த இடத் திற்கு அப்பாற்பட்டதாய்ச் சோழநாட்டின் ஒரு பகுதியை யும் பாண்டிநாட்டின் ஒரு பகுதியையுமே அடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. சேரநாட்டினை யுட்படுத்தவில்லை. இதனைச் சிறப்பாகச் செந்தமிழ் நிலமென்று சொல்லுவ தற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. தமிழ்ச சங்கங்கள் நில விய நிலப்பகுதியினைச் செந்தமிழ் நாடென்று சொல்லு தலே பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகிறது. ஆசிரியர்

நூல் செய்கின்ற காலத்தே கபாடபுரமென்பது பொருநையாற்றிற் கப்பால் இருந்த ஓர் அரச நகராம். அதற்கு முன் தென்மதுரை யென்னுமிடம் தலைச்சங்கத்திற்கு நிலைக்களமாக இருந்தது. இவற்றைச் சுற்றியே பன்னிரு நாடுகள் இருந்தனவென்றால், அவை உரையாசிரியர்கள் சுட்டுகின்ற பன்னிரண்டு நாடுகள்தாமோவென்னும் ஐயம் நிகழற் பாலது.

" பன்னிரு நிலமாவன பொங்கர் நாடு, ஒளி நாடு, தென்பாண்டிநாடு; குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவா வடதலைநாடு எனச் செந்தமிழ் நாட்டுத் தென் கீழ்பால் முதலாக வடகீழ்பாலிறுதியாக எண்ணிக்கொள்க" என்றனர் சேனாவரையர். சிலர் சோழநாட்டைச் செந்தமிழ் நாடெனப் பற்றுள்ளத்தாற் பிற்காலத்துக் கூறினர்.

" செந்தமிழ் நாடே
மன்ற வாணன் மலர்திரு வருளால்
தென்றமிழ் மகிமை சிவணிய செய்த
அடியவர் கூட்டமு மாதிச் சங்கமும்
படியின்மாப் பெருமை பரவுறு சோழனும்
சைவமா தவருந் தழைத்தினி திருக்கும்
மையறு சோழ வளநா டென்ப "

இதைச் சைவமடத்துத் தம்பிரான்களுள் ஒருவர் இயற்றியிருத்தல் கூடும்.

ஆசிரியர் சேனாவரையர் கூறிய பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு பிற்காலத்த உரைகளுட் காணப்படவில்லை. வேணாடு,

புனருடு என்பவை அவற்றிற் கீடாகக் காணப்படுகின்றன. ஆசிரியர் பவணந்தியார் திசைச் சொல்லிலக்கணங் கூறுமிடத்துச்,

" செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்
ஒன்பதிற் றிரண்டினிற் றமிழொழி நிலத்தினுந்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொ லென்ப "

என்று தமிழ் வழங்கும் பன்னிரு நிலத்தோடு அது வழங்காத பதினேழ் நிலங்களுங் கூட்டியுரைத்தார்.

திரிசொல்லென்பது பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல்லும் ஒரு பொருள் குறிக்கும் பல சொல்லுமாம். இனி வடசொல்லென்பது வடமொழியாகிய ஆரியச்சொல்லென்பர். அது திசைச்சொல்லுள் அடங்குமென்றுகொண்டு, வடசொல்லென்பது துறவியராகிய அறிவர் தமிழுள் வழங்கும் மொழியெனக் கொள்வாருமுளர். துறவறம் மேற்கொண்டானை 'வடக்கிருந்தா' னென்று சொல்லும் வழக்கம் பண்டைத்தமிழ் நூலுட் காணப்படுகின்றது. துறவியாகிய நிறைமொழி மாந்தர் என்பார் தமிழ் மொழியையும், பொதுவழக்காக வழங்காத மறைமொழிகளையுந் தம்முள் வழங்குவாராதலின், அம் மறை மொழிகளை நூலுட் பொதுச் சொல்லால் விளக்குதலும் இயல்பா மென்பதையே வடசொற் கூறிய நூற்பா தழுவிக் கொள்வதாகக் கூறுப. சொற்களுள் எழுத்துக்கள் செய்யுட்கண்ணே திரிபெய்து முறைமையை ஆசிரியர் இவ்வியலுட் கூறிப் போந்தனர். விகாரத்தை ஒரு செய்யுளுறுப்பாகக் கருதாமையின் செய்யுளியலில் அதனை விதந்தோதிற்றில ரென்க.

பொருளதிகாரம் என்பது அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் என்னும் ஒன்பது பகுதிகளையுடையது. பொருள் என்பது அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்பன வென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறினர். 'பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறவே இவற்றின் பகுதியாகிய முதல் கரு உரியும் காட்சிப் பொருளுங் கருத்துப் பொருளும் அவற்றின் பகுதியாகிய ஐம்பெரும் பூதமும் அவற்றின் பகுதியாகிய இயங்கு திணையும் நிலைத்திணையும் பிறவும் பொருளாம்' என்றனர். இங்ஙனங் கூறிப் போந்தவர் நால்வகை யுறுதிப் பொருட்கும் பிறவற்றிற்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்காதொழிந்தனர். பொருள் என்ற சொல் பொதுவாக எல்லா வகைப் பொருள்களையும், சிறப்பாகக் காட்சிப் பொருளையும் உணர்த்துவதாகும்.

"பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்"
"பொருளில்லார்க் கிவ்வுலக மில்லை"

என்ற விடத்து முறையே பொதுக்கருத்தும் சிறப்புக் கருத்தும் வந்தமை காண்க.

அறம் என்பது மனத்துக்கண் மாசிலனாகிய தன்மை யுடைமை. அத்தன்மை பற்றிய ஒழுக்கத்தினையும் அது குறிக்கும். ஆண்டுப் பொருளென்ற சொல் பண்பினையும் வினையையுங் குறித்தது. இன்பம் என்பது உணர்ச்சியைக் குறிப்பதால் ஆண்டும் பண்பே பொருளெனப்படுதல்

காண்க. அவ்வாறே வீடுமாம். அறமும், இன்பமும் நிகழ்தற்கு ஏதுவாகிய காலமும், இடமும் இலக்கண நூலுண் முதற்பொருளெனப்படும். காலத்தினும் இடத்தினும் நுகர்தற்குரிய பொருள்கள் கருப்பொருள் எனப்படும். இன்பநுகர்ச்சியின் சார்பாக இடத்தினுங் காலத்தினும் நிகழும் ஒழுக்கம் உரிப்பொருள் எனப்படும். நுகர்ச்சிப் பொருளானது காட்சிப்பொருள், கருத்துப்பொருள் என இருபகுதியாகப் பகுக்கப்படும். ஐம்புலன்களால் அறியப் படுவன காட்சிப் பொருளாம். உள்ளத்தினால் உணரப் படுவனவும் கருதப்படுவனவும் கருத்துப்பொருளாம். இவற்றில் ஐம்பெரும் பூதமும் அடங்குதல் காண்க. ஐம் பெரும் பூதங் கூறவே அவற்றானாகிய உடம்பு கொண் டசையும் பொருளும் அசையாப் பொருளுங் கூறியவா றாயிற்று. இதுகாறுங் கூறியவாற்றாற் 'பொருள்' என் னுஞ் சொல் ஞாலத்திலுள்ள யாவற்றையும் அவற்றின் வினையையும் பண்பினையும் பொதுவாக உணர்த்தி நிற்கும் என்றும், நால்வகை உறுதிப் பொருளையும் சிறப்பாகச் சுட்டும் என்றும், அவற்றுட் சிறப்பாக முதல், கரு உரிப் பொருளைக் குறிக்கும் என்றும், அவற்றுள்ளுஞ் சிறப்பா கக் கருப்பொருளின் ஒரு பகுதியாகிய செல்வத்தைக் குறிக்குமென்றும் உய்த்துணரப்படும்.

"செம்பொருள்"—குறள்.

என்றவிடத்துக் கடவுளையும் அச்சொல் உணர்த்திநின்றது

"பொருளல்லவரை"

என்றவிடத்து அது உயிரையும் உணர்த்தியது காண்க.

இனித் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்துள் அகப்பொருள், புறப்பொருள் என்னும் இரண்டுபகுதி யாகப் பொருள் பகுக்கப்பட்டது. அகத்திணையையும் புறத்திணையையுமே ஆசிரியர் முதற்கட் கூறிப்போந்தனர். திணையென்பது சிறப்பாக ஒழுக்கத்தையே குறிக்கும். அகமும் புறமும் ஒன்றுக் கொன்று தொடர்புடையன ஆகலின், உறுதிப்பொருள்கள் நான்கும் இருவகை ஒழுக்கத்துக்குந் துணைநிற்பனவாகக் கருதப்படும். தலைவனுந் தலைவியுமாகிய இருவர் கருத்தும் ஒருமைப்பட்ட வாழ்க்கை இல்லறம் எனப்படும். இல்லறத்திற்குக் கருவி பொருள். அறம் என்பது ஒழுக்கம். அதன்பயன் இன்பம். அதற்குக் கருவிபொருள். இல்லாளைத் துணையாகக் கொண்டு வீட்டு நெறி நிற்றலும் கொள்ளப்படுமாகலின் இல்லறமும் வீட்டோடு தொடர்புறுதல் காண்க. அவ்வாறாயினும் அகத்திணைக்கு இன்பம் சிறப்பாகத் திகழ்தலின் அதனையே அகம் என்றும், ஏனைய புறம் என்றும் உரையாசிரியர்கள் கூறுவாராயினர்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முதலாவது அகத்திணையியலுட் கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை, என மூன்றுகத் தலைவன் தலைவியர் பால் நிகழும் ஒழுக்கத்தை வகுத்துரைத்தனர். கைக்கிளை யென்பது ஒருதலைக்காமம். பெருந்திணை யென்பது பொருந்தாக்காமம். ஐந்திணையென்பது ஒத்த அன்புடையார் மாட்டுக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் பாலை என்னும் ஐவகை நிலத்தின்கண் நிகழ்வதாகிய ஒழுக்கம். பாலை நிலம் என்பது முல்லை குறிஞ்சி என்னும் நிலங்களின் திரிபாதலின், சிறப்

பாக எண்ணப்படுவதல்ல தாதலின், நிலம் நான்கேயாம். ஆதலால் ஞாலத்திற்கு நானிலம் என்றும் பெயருண்டு.

"நரகொடு சுவர்க்க நானிலம் புகாமல்"

—திருவாசகம் போற்றித் திருவகவல்.

என்ற விடத்து நானிலம் உலகத்தைக் குறித்ததுகாண்க.

நானிலத்திற்கே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தெய்வங் கூறிப் போந்தனர்.

"மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வண்ணன் மேய தண்மணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே"

—தொல் அகத்திணையியல், ரு.

முல்லை நிலத்திற்குத் திருமாலும், குறிஞ்சி நிலத்திற்கு முருகக்கடவுளும், மருதத்திற்கு வேந்தன் எனப்படும் இந்திரனும், நெய்தலுக்கு வண்ணனும் கூறப்பட்டனர். தெய்வம் முதலியன கருப்பொருளுள் அடங்கும்.

"தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப"

—தொல் அகத்திணையியல், கஅ.

சிறப்புப்பற்றி நிலங்கூறிய விடத்தே தெய்வத்தையும் உடன் கூறினர். மருதத்திற்குரிய கடவுளின் பெயர்

வேந்தன் என்றே நூற்பாவுட் காணப்படுகின்றது. அக் கடவுட்கு இந்திரன் என்ற பெயர் ஆரியக்கலப்பின் பின் ஏற்பட்டதாகும். வருணன் என்றசொல் வடமொழி யிலே மேற்றிசைக் கடவுளைச் சிறப்பாகக் குறிக்கும். நெய்தல் நிலக்கடவுளின் பெயராக அதனைக் கருதுங்கால அதனைத் தமிழ்ச்சொல்லெனக் கொள்ளுவாருமுளர். அவர் 'வண்ணன்' என்ற சொல் அங்ஙன மருவியதென்ப. அது வடமொழியாயின், அதற்கு நேராய தமிழ்ச்சொல் ஆசிரி யர் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே வழக்கின் வீழ்ந் திருக்க வேண்டும். அன்றெனின் தமிழ்நாட்டு நெய்த னில மாக்கள் ஆரியரிட மிருந்து வருண வழிபாட்டைக் கைக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு கொள்ளு தல் பொருந்தாது. என்னை? ஆரியத்துள் நெய்தல் நிலக் கடவுளாகவே வருணன் . முதலிற் கருதப்படாமை யானும், ஏனைத்திணை நில மாக்களைப்போல நெய்தல் நிலத்தாரும் ஒரு கடவுளைச் சிறப்பாக வழிபட்டனர் என்று கோடலேபொருத்த முடைமையானுமென்க. "வண்ணன்மேய தண்மணலுலக' மென்ற பாடபேதம் ஒரு ஏட்டிலுள்ளதாக இப்போது கேள்வி.

முதற்பொருள் நிலமும் பொழுதுமாகும். நிலங் கூறிய பின்பு பொழுதினைப் பெரும்பொழுது எனவும், சிறுபொழுது எனவும் பிரித்து ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய பெரும்பொழுதும் சிறுபொழுதும் இன்னவென்று ஆசிரியர் விதந்தோதினர். முல்லைக்குக் காரும் மாலையும், குறிஞ்சிக்குக் கூதிர், முன் பனிப்பருவம் என்பவற்றோடு யாமமும் உரியன. எல்லாத் திணைக்கும் நடுநிகர்த்தாய்

உள்ள பாலைக்கு நண்பகலும் வேனிலும் பின் பனிக்கால மும் கூறப்பட்டன. வேனிலை இளவேனில், முதுவேனில். என இரண்டாகக் கொள்ளின், பெரும்பொழுது ஆறு தல் காண்க. மருதத்திற்கு விடியலும் நெய்தலுக்குக் காலையுமே ஓதப்பட்டன. இவ்விரு நிலத்திற்கும் பெரும் பொழுது கூறப்படவில்லை. ஆதலிற் பெரும்பொழுது யாவும் அவற்றிற்குரிய என்பது கருதப்படும். வைகறை யும் விடியலும் வெவ்வேறு பொழுதாகவும் எற்பாடு என் பது பிற்பகலாகவும் கருதுவாருக்குச சிறுபொழுதும் ஆறுதல் காண்க. அங்ஙனமாயின் மருதத்திற்கு வைகறை யும் விடியலுங் கொள்ளப்படும். அத்தாவது கதிரவன் உதிப்பதற்கு முற்பட்டபொழுது வைகறை யெனவும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலைப்பொழுது விடியலெனவும் உரையாசிரியர் கூறினர். இவ்வாறு கொள்ளாது வைகறை என்பது விடியற்காலமாகவும், எற்பாடு என்பதே காலைப் பொழுதாகவும் ஆசிரியர் சிவஞான முனிவரர் பொருள் கண்டனர். 'வைகுறு விடியல்' என்ற நூற்பாப் பகு தியை வினைத் தொகையாகக் கொண்டு அவர் சிறு பொழுது ஐந்தே எனக் கொண்டனர். முல்லை, குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் பாலைஎன்னும் ஐந்து நிலத்திற்கும் மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல் என்னுஞ் சிறு பொழுது முறையே யுரியன என்ற முனிவரர் கருத்தே மிகவும் பொருத்தமாதலின், சிறுபொழுது ஐந்தெனக் கோடலே சிறப்பாகும். வேனிலை இரண்டாகப் பிரித் தோதா விடத்துப் பெரும்பொழுதும் ஐந்தாதல் காண்க.

நிலம் ஐந்தென்பது தெளிவு. ஆதலின் நிலமும் இருவகைப் பொழுதும் ஐந்து என்ற எண்ணில் முடிந்து நின்றமை காண்க.

ஒரு நிலத்தில் அதற்குரிய ஒழுக்கமின்றிப் பிறிதொரு நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கம் நிகழ்தலும், வேறுநிலக் கருப்பொருள் தோன்றலும் திணைமயக்கம் எனப்படும். அகத்திணையியலுட் போந்த பிறகருத்துக்கள் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

இனிப் புறத்திணையியல் என்பது அகப்பகுதியாகிய எழுதிணைக்கு நேராகிய புறத்திணை எழின் இலக்கணத்தையும் வகுத்து விளக்குவது. அவைவெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை என்பன. இவை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை, கைக்கிளை யென்னும் அகத்திணைகளோடு ஒருபுடை ஒப்புடைய புறத்திணைகளாம். அகம் என்ற சொல் இல்வாழ்க்கையை உணர்த்துவதாகக் கொண்டு அவ்வாழ்க்கைக்குத் தலைவன் தலைவி நேர்படுதல் சிறப்பது போலப் புறவாழ்க்கைக்கு அரசியல் நன்கு நிலைபெறும் வண்ணம் பகைவரைப் பொருது வெல்லுதல் இன்றியமையாமையின் போர்க்குரிய திணைகளாகவே புறத்திணைகளுள் முதல் நான்கும் அமைந்துள்ளன. பகைவரது நிரைகோடல் (வெட்சி) போர் தொடங்குதற்குக் காரணமாய்க் களவொழுக்கம் போல்வது. வஞ்சி யென்பது நிரையிழந்த அரசன் எதிரியை அடுதற் பொருட்டுச் செல்லும் ஒழுக்கமாம். அங்ஙனம் செல்லாத

விடத்து எதிரி தனது கோட்டையை வளைத்ததும் தான் அதனுள்ளிருந்து காத்தல் உழிஞையாகும். போரில் எதிரியை வென்றழித்தல் தும்பையாகும்.

போரிற் பலதுறைகளைக் குறித்தற்கு வெவ்வேறு பூக்களாகிய மாலையைப் போர்வீரர் அணிந்தமையால் அப்பூக்களின் பெயர் அத்துறைகளுக்காயின. பிரிவை புணர்த்தும் பாலைக்கு நேராய புறத்திணை வாகையாகும். அது ஒவ்வொருவருக்கும் இயல்பாய ஒழுக்கத்தை மிகுத்துக் கூறுவது. பெருந்திணைக்குப் புறத்திணை காஞ்சியாகும். காஞ்சியென்பது நிலையாமை கண்டு வீட்டின்பங் கருதிச் செல்லும் ஒழுக்கமாகும். கைக்கிளைக்குப் புறமாவது பாடாண்பகுதி. அது தேவரையும் மக்களையும் வாழ்த்தி விழைவதை வேண்டுதலாகும். புறத்திணையுள் ஒவ்வொன்றும் பலபல துறைகளை உடையன. அவை விரிப்பிற் பெருகும்.

களவியலென்பது ஒத்த அன்புடைய தலைவனுந் தலைவியும் தாமே எதிர்ப்பட்டு உள்ளப்புணர்ச்சியாதல் மெய்யுறு புணர்ச்சியாதல் நிகழ மறைந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம். இருவரும் மணம்புரிந்து இல்லறம் நிகழ்த்துவதற்கு முன் இவ்வொழுக்கம் நிகழுதற் குரியது. இவ்வொழுக்கம் பலதுறைகளை யுடையது. தலைவற்கும் தலைவிக்கும் பத்து வகையில் ஒப்பமைதல் சிறந்தது: அவற்றை ஆசிரியர் மெய்ப்பாட்டியலுள் ஒரு நூற்பாவுட் குறித்துள்ளார்.

"பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோ
டுருவு நிறுத்த காம வாயி

னிறையே யருளே யுணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே ”

—மெய்ப்பாட் உஎ.

அவையாவன. பிறப்பு, ஒழுக்கம், ஆண்மை, ஆண்டு (வயது) வடிவம், அன்பு, நிறை, அருள், அறிவு, செல்வம் என்பன.

களவியற் றுறைகளின் விளக்கம் இறையனார் அகப்பொருள் ஆராய்ச்சியிற் காணப்படும். அவை ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

கற்பு என்பது தலைமகனையுந் தலைமகளையும் அன்னோரது பெற்றோர் முதலியோர் நெறிச் செயல்கள் (மணச்சடங்குகள்) நடத்திக் கொடுப்பக் கொள்வதாகும். களவொழுக்கத்திலே தலைவனுடன் தலைவி உடன்போகிய காலத்திலே கொடுப்போர் இல்லாமலும் மணச்செய்கை நிகழ்தற்குரியது.

“ கொடுப்போ ரின்றியுங் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான ”

—தொல்-கற்பியல், உ.

என்பது நூற்பா.

கரணமில்லாமலும் கற்பு நிகழ்ந்த காலம் உண்டென்பது கீழ்க்கண்ட சூத்திரத்தாலினிது விளங்கும்.

“ பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப ”

பரத்தையிற் பிரிவு, வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிவு, பொருள் வயிற்பிரிவு, கல்வியிற் பிரிவு முதலியன கற்பியற் றுறைகளுள் வருவன.

கல்வியிற் பிரிவு மூன்றாண்டு அளவு கூறப்பட்டது. ஏனைக் காரணம்பற்றிய பிரிவு ஓர் ஆண்டிற்குள் முடிவு பெறல்வேண்டுமென்பது ஆசிரியர் கருத்து. களவியலுள்ளும் கற்பியலுள்ளும் இன்னின்னோர் இன்னின்ன பொருளை அமைத்துக் கூறுதல் தகுவது தக்கதென்று ஆசிரியர் விதந்தோதினர். பொருளியல் அகவொழுக்கத்தின் ஒழிபியலாக அமைந்துள்ளது. மெய்ப்பாட்டியலுள் பெருமிதம் (வீரம்,) அச்சம், வியப்பு, இழிவு, உவகை, அவலம், நகை, வெகுளி என்னும் எண் வகைச சுவைகளின் இலக்கணங் கூறப்பட்டது நடுவுநிலை தனியே கூறப்படவில்லை. அது வீரத்துள் அடங்கும் என்ப. சுவைப் பொருள், சுவையுணர்வு, அதனால் உள்ளத்தில் நிகழுங் குறிப்பு, அக்குறிப்பினை வெளிப்படுத்தும் வேறுபாடு என்னும் நான்கும் ஒவ்வொரு சுவைக்குங் கூறப்படும். இவ்வேறுபாட்டினை விறலென்றும் சத்துவமென்றுங் கூறுவார்கள். அவற்றுள் சுவைப்பொருளும் சுவைக்கும் பொறியுங் கூடியவழியே சுவை பிறத்தலான் அவையிரண்டும் ஒன்றாகக் கருதப்படும். ஆகவே மெய்ப்பாட்டியலுட் கூறப்படும் கஉ- பொருளும் கக-ஆகவுங் கருதப்படும். சுவைப் பொருளைமட்டுங் கருதுவோர் ஆண்டுக் கூறப்படும் பொருள் எட்டென்பர். நகைக்சுவைக்குக் காட்டாவன ' ஆரியர் கூறுந்தமிழும், குருடரும் முடவருஞ் செல்லுஞ் செலவும், குழவி கூறும் மழலையும் போல்வன'. ஒவ்வொரு சுவையும் பிறத்தற்குக் காரணங்களும் இவ்வியலிலே கூறப்பட்டன. களவொழுக்கத்தே தலைவன் தலைவியர்

மாட்டு நிகழ்தற்குரிய மெய்ப்பாடுகள் விரித்தோதப் பட்டன. நடுநிலையென்பது வைதாலும் அடித்தாலும் வாழ்த்தினாலும் ஒருவகை மாற்றமு மின்றி யிருக்கும் உயர்தன்மையாகும். அதற்கு மெய்ப்பாடு என்னும் விறல் இன்மையின் அதனை ஆசிரியர் இவ்வியலுள் விதந்தோதிற்றிலர்.

இனி, உவமவியலுள் வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கும்பற்றி உவமைகள் வருமென்பதும், உவமையும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டுமென்பதும், உவமைப்போலி இவையென்பதும் விரித்துக் கூறப்பட்டன. உவமையணியே மற்றெல்லா அணிகட்குந் தலைமையாமாதலின் அதனை விரித்தோதிய ஆசிரியர் பிற்காலத்தார் போல அணியியலென்று ஒன்று வேறுவகுத் துரைத்திலர்.

“உவமை யென்னுந் தவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய வரங்கிற் கவினுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவ ரிதயம்
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்குமே”

என்று பிற்காலத்தார் செப்பியது காண்க.

செய்யுளியலுள் செய்யுளுறுப்புக்கள் விரித்து விளக்கப்பட்டன. அவையாவன: எழுத்தினளபு, அசை, சீர், அடி, மரபு, தூக்கு, எதுகை, நோக்கு, பாவின் அளவு, திணை, ஒழுக்கம், கூறுவோர், கேட்போர், களன், காலம், பயன், மெய்ப்பாடு, குறிப்பு, கருத்து, பொருள், துறை, முடிபு, ஓசை என்பனவாம். ‘பாவென்பது சேட்புலத்

திருந்த காலத்தும் ஒருவன் கருத்தும் சொல்லுந் தெரியாமற் பாடுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளின் வேறுபாடு கண்டு, அது இன்ன செய்யுளென் றுணர்வதற் கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை' என்றனர் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். பாக்களுக்குச் சிறப்பு அத்தகு ஓசையை வைத்தென்பது இதனாற் கருதப்படும். வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்பன நால்வகைப் பாக்களாகும். செப்பலோசை வெண்பா விற்கும், அகவலோசை ஆசிரியத்திற்கும், துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்கும், தூங்கலோசை வஞ்சிக்கும் உரியனவாகும். துள்ளலோசையும் தூங்கலோசையும் கலந்து வருவது மருட்பா. அது தனிப்பாவன்மையின் அதற்குத் தனியோசையில்லை.

பரிபாடல் என்பது வெண்பா யாப்பினால் வருவதேயாயினும், சில இடங்களில் வெண்டளையும் ஆசிரியத்தளையும் விரவத் துள்ளலோசையோடு வருதலுங் கூடும். தனிப்பாவகை நான்கே. மருட்பாவும் பரிபாடலும் கலப்பியல்புள்ளன. இவ்வறுவகைப் பாக்களே முதன்முதலில் மிகுதியும் பயின்று வந்தன. பாவினங்கள் அக்காலத்தில் மிகுதியாகப் பயில வில்லை. தளையென்பது சீரின் இயல்பேயாதலின் ஆசிரியர் சீரின் வேறாக அதனை உறுப்பெனக் கூறிற்றிலர்.

செய்யுளென்ற சொல் அக்காலத்திலே எவ்வகை யிலக்கியத்தையும் குறிக்க வழங்கி வந்தது. நூல்,

உரை, பாட்டு, முதுமொழி, மறைமொழி, பிசி, அங்கதம் என்னும் ஏழு வகையாக இலக்கியம் விளங்கிற்று. நூலென்பது ஒரு பொருளைப் பற்றிய உண்மைகளைக் கோவைப்படுத்து முன்பின் முரணுமற் கூறுவது.

நூலெனப் படுவது நுவலுங்காலை
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
உண்ணின் றகன்ற வுரையொடு பொருத்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே.

—செய்யுளியல் ௧௬௬.

நூற்பா யாப்பு, பாட்டு என்பதனுள் அடங்காது. இக்காலத்து, சயன்சு (Science) என்ற ஆங்கில நூலின் பொருளே நூலென்பதன் பொருளோடு ஒத்திருக்கின்றது. உரையானது பாட்டுக்களுக் கிடையில் விரவி அவற்றின் தொடர்பினை விளக்குதற்கும், பாட்டுக்களுக்குப் பொருள் எழுதுவதற்கும், நகைச்சுவைமிக்க கதைகள் எழுதுவதற்கும், அகப்பொருள் புறப்பொருள்களின் தொடர்புடைய கட்டுரை வரைதற்கும் பயன்பட்டு வந்தது.

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவியானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப.

—செய்யுளியல் ௧௭௩.

முதுமொழி யென்பது நுட்பமாயுஞ் சுருக்கமாயும், விழுமிய பொருள் பயப்பதாயும், எளிதாய்ப் பொருள் விளக்குவதாயும், சொல்லும் பொருட்குக் காரணங்

குறிப்பதாயுமுள்ளது. பிசி யென்பது உருவகத்தாற் பொருள் விளக்குவது. பிறைகவ்வி மலை நடக்குமென்ற விடத்து உருவகமாக யானை கூறப்பட்டது காண்க. அங்கதமென்பது வசையைக் கரந்துரைப்பது. "ஆநந்தஞ் சேர்க" என்றவிடத்து மகிழ்ச்சியை யடைக என்று புகழ்வதுபோற் றோற்றி, மரணமடைகவென்று வசை கூறியதாயிற்று.

அக்காலத்திற் செய்யுளென்ற சொல் வழங்கிய பொருளில், இக்காலத்து நூலென்னும் சொல் வழங்குகின்றது.

தமிழில் மறைமொழி யென்பது அருளாளர்களாற் றிருவருளாற்றலின் உதவிகொண்டு கூறிய மந்திரம். "நிறைமொழி மாந்தர்..." என்னும் செய்யுளுரையில் 'ஈண்டுக் கூறியது தமிழ் மந்திரங்களை, அவற்றை வல்லார் வாய்க்கேட்டுணர்க' என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தது காண்க.

தொடர்நிலைச் செய்யுளின் வனப்பானது அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்னும் எட்டு வகைப்படும். அம்மை என்பது மிகுதியாகிய அடிகள் வராமல் அறம் பொருள் இன்பங்களைப் பற்றிக் கூறுவதாகும். அழகென்பது செய்யுளில் வழங்கும் நன்மொழிகளாற் செய்யு ளியற்றுவது. தொன்மை யென்பது பழங்கதையை யெடுத்து நயம்படக் கூறுவது. தோலென்பது நால்வகைப் பொருள்க

ளும் மெல்லிய சொற்களால் அமைக்கப்பட்ட அடிவரையில்லாத செய்யுட்களின் தொடர்பாகும். விருந்தென்பது புதுவதாகக் கூறுவது. இயை யென்பது ஞகரம்முதல் னகரம்வரை உள்ள எழுத்துக்கள் இறுதியாக வரும்படி செய்யுட் செய்தல். புலனென்பது உலக வழக்கிலுள்ள ஒவ்வொரு குழுவினர்க்குரிய வழக்கச் சொற்களையமைத்துக் கூறுவது. மெல்லெழுத்தும் லகாரளகாரங்களும் அமைந்த சேரி மொழிகொண்டு பொருள் விளக்குவது இழைபு என்று சொல்லப்படும்.

இனி, மரபியலென்பதனுள் பல்லுயிர்களின் ஆண் பெண் குழவியென்பவற்றின் மரபுப் பெயரும், அறிவு காரணமாக ஆறுவகையாகப் பகுக்கப்படும் உயிர்கட்கு இலக்கணமும், எடுத்துக் காட்டும், அந்தணர், அரசர், வேளாளர் என்பவர்களது உரிமைத் தொழில்களும், முதனூல், வழிநூல் என்னு மிருவகை நூலினிலக்கணமும், ஈரைங்குற்றமும், முப்பத்திருவகை யுத்தியும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. விலங்குகளோடு மக்களுள் மன அறிவு சாலாதவர்கள், ஐயறிவுயி ரென்னும் வகையுள் வைத்து எண்ணப்படுகிறார்கள்.

"மாவு மாக்களு மையறி வினவே"
"மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே"

என்பனவற்றா லறிக.

அந்தணர்க்கு நூலும், கமண்டலமும், முக்கோலும், மணையும் உரியன வென்றாசிரியர் மொழிந்தமையால் அந்தணரென்பார் ஒருவகைத் துறவிய ராவ

ரென்பது கருதப்படும். நூலென்பது கற்கும் எட்டிணை யுணர்த்திற்று.

" நூலே கரக முக்கோன் மணையே
யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய "

என்பதனு லறிக.

திருவள்ளுவர் நூலுள் அந்தணரைப் பற்றி,

" அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான் "

என்ற திருக்குறள் நீத்தார்பெருமை என்னும் அதிகாரத்திலமைந்துள்ளதும் அறியத்தக்கது.

" வேளாண் மாந்தர்க் குழுது ணல்ல
தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி "

என்ற நூற்பாவால் தொழுதுண்பதுங் குற்றேவல் செய்வதுமாகிய சூத்திரர்க்குரிய இலக்கணம் வேளாளர்க்குக் கூறப்படாமை காண்க.

'இல்லென மொழிப' என்றது ஒருவகையார் கருத்தைத் தெரிவிப்பதாகும். வேளாளர்க்கு வணிகமு முண்டென்பது பட்டினப்பாலையுட் கூறப்பட்டது. தமிழ் நாட்டு அரசர் மூவேந்தரும் பெண்கோடல் கொடுத்தல் செய்வதற்குரிய மரபினர் வேளாள ரென்பது ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியருரையால் இனிது விளங்கும். மன்னர்க்கு முடிசூட்டினோர் வேளாள ரென்பது ஆராய்ச்சியால் விளங்குதலின், அரசரும் வேளாளரே யாவர். தமிழ்நாட்டிலே மருதநிலத்தின் கண் நாகரிகஞ் சிறந்திலங்கிய வகையினர் வேளாள ராதலின், கடவுள் வழி

பாட்டிற்குரிய தமிழ்ப் பார்ப்பாரும் முதன் முதலில் வேளாள ரென்பதே கருதப்படும். பிற்காலத்தில் ஆரியர் கலப்பினால் நாற்குலத்தாராகப் பிரிக்கப்பட்டபோது, கடவுள் வழிபாடும், அரசியலும், வணிகமும், வெவ்வேறு பிரிவினர்க் கமைத்தபின் எஞ்சிநின்ற வேளாண் மாந் தர்க்கு உழுதுண்பதே தொழிலென்று வரையறுக்கப்பட் டது. இப்பிரிவு நடந்த பின்னர் வைசியர்க்கும் வேளா ளர்க்கு முரிய நூற்பாக்கள் மரபியலுட் போந்தன வென் பது ஒருசாரார் கொள்கை. மரபியல் நூற்பாவினுள், சூத்திரம் என்ற சொல் பயிலுங் கட்டளைகள் பலவும், பிற்காலத் தெழுந்தனவென்பது ஒரு சாரார் கொள்கை.

களவிய லுரையுட் சுட்டிய இடைச்சங்க நூல்க ளாகிய எத்துணையோ பரிபாடல், களரியாவிரை என்னும் செய்யுள் நூல்கள் இத்தன்மையன வென்று அறிதற்கிட மில்லை.

இடைச்சங்க காலத்தில் இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசி, வெள்ளூர்க்காப்பியன், சிறுபாண்டரங்கன், திரை யன் மாறன், துவரைக் கோமான், கீரந்தை என்பாரும், அகத்தியர் தொல்காப்பியனாரும் சிறந்த புலவர்களாக இருந்தனரென்பது கூறப்பட்டது. அவர்களுள் இன்னார் இன்ன நூல் செய்தாரென்று விளங்கவில்லை. கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலையகவல் என்பன அவராற் செய் யப்பட்டன வெனினும் அவை யாவை யென்பதும், எத் தன்மையன வென்பதும் விளங்கவில்லை. இடைச்சங்க காலத்தில் எழுந்த இசை யிலக்கண நூல்கள் சிலவற்றின்

பெயர் கூறப்பட்டுள்ளன. இசைநுணுக்க மென்பது தெள்ளிய தமிழ்ச் சொல்லாக விளங்குகின்றது. மாபுராணம், பூதபுராணமென்பன வடசொற் றொடரோ, தென்றமிழ்த் தொடரோ என்ற ஐயத்திற்கு ஏதுவா யிருக்கின்றன. தொல்காப்பியம் ஒன்றே இடைச்சங்க நூலென்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது.

இடைச்சங்க காலத்தின் முடிவில் ஆண்ட முடத்திருமாறன் காலத்தே ஒரு கடல்கோள் நிகழ, அவ்வரசனே இப்பொழுதுள்ள மதுரையிலோ மணலூரிலோ கடைச்சங்கத்தைத் தொடங்கியதாகத் தெரிகின்றது. இடைச்சங்கத்தார் காலத்திலே கொற்கை என்பது ஒரு துறைமுகமாக இருந்திருத்தல்கூடும். கொற்கையிலே பாண்டியர் அரசாண்டதாகத் தெரிகின்றது. மதுரை தலைநகரான பொழுது கொற்கை இளவரசருக்கு இடமாக விருந்தது. திருவிளையாடற் புராணத்திற் கடைச்சங்கம் நிறுவிய பாண்டியன் வங்கியசேகரனென்று கூறப்பட்டது. முடத்திருமாறனுக்கு அப்பெயரமைந்ததற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை.

இறையனா ரகப்பொருளென்பது பாண்டிய நாட்டிற் பன்னிரண்டியாண்டு நிலைத்திருந்த கருப்பொன்று கழிந்த பின், பாண்டிய மன்னன் தமிழ்ச் சங்கத்தை மீட்டும் நிறுவிய காலத்தே கூடற்பெருமான் பீடத்தின் கீழ்க் கண்டெடுத்ததோர் அகப்பொருணூலாகும். இது வெளிப்பட்ட ஞான்று தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் மறைவுற்றிருந்தது போலும்! மேற்குறித்த

கருப்பானது, கி. மு. நாலாவது நூற்றாண்டிலே நிகழ்ந்த தாக வரலாற்றாசிரியர் கருதுவதால் அந் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே இந் நூல் வெளிப்பட்டிருத்தல் கூடும். இதற்கு நெடுங்காலத்திற்குப் பின்னேயே இந் நூற்கு உரைகாணத் தொடங்கினர். இறையனாரகப் பொருளில் குறிக்கப் பட்ட வற்கடம் வடநாட்டுக் கிரேக்க தூதுவர் குறிப்புக்களிற் பேசப் பட்ட கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் (கி. மு. ௩௱௩௰) இந்தியாவில் ஏற்பட்ட வற்கடமாமெனின் கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியாதல் கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாதல் இறையனாரகப் பொருளின் காலமா யிருத்தல் கூடும். திருவிளையாடற் புராணத்திலே உக்கிரகுமார பாண்டியன் காலத்தில் வற்கடம் நீடித்திருந்ததென்று கேட்கப்படுகின்றது. அதுவும் மேற்குறித்தவற்கடமேயாம்.

சங்கத்தார் காலத்திருந்த பன்னிருபடலம், காக்கை பாடினியம், பனம்பாரனார் சூத்திரம், அவிநயம், சிகண்டியின் இசைநுணுக்கம், மதிவாணனார் நாடகத் தமிழ்நூல், கூத்த நூல், செயிற்றியமென்னும் நாடக வியனூல் முதலிய முத்தமிழிலக்கண நூல்கள் பிற்காலத்து மறைந்தன.

தமிழரது முதற்கழகம் கடல்கொண்ட நாட்டிலே நிலைத்திருந்தகாலை இந்திய நாடு முழுவதும் தமிழ் மக்களே பரவியிருந்தனர். அவர்கள் பெருந் தலைவராகிய சிவனாரது ஆட்சிக்குள் பனிமலையும் அடங்கியிருந்த காலத்தே அவர் திருமணம் ஆண்டு நிகழ நேர்ந்தது. சிவனாரது முதல் அடியவராகிய அகத்தியமுனிவர் பனிமலையினின்று பிற்

காலத்தே தென்புலம் சென்றாரென்றால் அவர் தமிழ்ப் பெருநாட்டின் வடகோடியிலிருந்து தென்பகுதிக்குச் சென்றாரென்றே கருத்தாதல் தெளிக. அவர் ஆரிய நாட்டிலிருந்து தென்தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தாரென்று சொல்லுதல் வரலாற்றுத் தவறாகும். ஏனெனில் வடநாடு முழுவதும் தமிழ்மக்கள் ஆசிரியர் வருவதற்குமுன் பரவிப் பெருகியிருந்தமையால் தமிழ் முனியாகிய அகத்தியர் வடபுலம் நின்று தென்புலஞ் சென்றகாலை வடநாடு ஆரிய நாடாக மாறவில்லை. பனிமலை அடிவாரமுதல் பெலுசித் தானம்வரை தமிழ்மக்கள் பரவி யிருந்தமையாற்றான் ஆரியமக்கள் வடமேற்கிலிருந்து இந்திய நாட்டினுட் புகுந்தகாலத்தில் அவருடைய இருக்கு வேதத்துள் தமிழ்க் கருத்துக்களும் சொற்றொடர்களும் புகுவன வாயின. ஆரியர் வடநாட்டிற் புகுவதற்கு முன்னேயே தென்தமிழ் நாட்டிலே மக்கள் உயர் நாகரிக முற்றுத் தமிழ் நான்மறையும் சிவனருள் நூல்களும் உடையராய்த் திகழ்ந்தனரென்றும், சிவனார் திருமணமும் மூவெயிலழி வும், சூரன் போரும் முடிவுற்றன வென்றும் அக் காலத்தை அடுத்தே சிவனார்பாலும் அவர்தம் புதல்வர் பாலும் அறநூல் கேட்டுப் புலமைசான்ற அகத்தியர் முத லாயினோர் முதற்கழகமாகிய தலைச்சங்கத்தை நிறுவின ரென்றுங் கருதுக. முதலூழிச் செய்தி இவ்வாறாக, இரண்டாவது ஊழியில் நிலைநாட்டப்பட்ட இடைச்சங்க காலத்தேதான் ஆரியர் தொடர்பு தமிழர்க்கு ஏற்பட்டது. அக்காலத்திருந்த அகத்தியர் தலைச்சங்க நிறுவிய அகத்

தியரேயாமாயின் அவர் பன்னெடுங்காலம் இருந்திருக்க வேண்டும். அவரல்லரெனின், அவர் குடும்பத்தின் வழி வந்த பிறிதோ ரகத்தியரே இராமாயண காலத்தில் சிறப்பொடு திகழ்ந்திருக்கலாம். இவரைப் பற்றியே கும்பத்திற் பிறந்தமை முதலான பல்வகை ஆரியக் கதைகள் ஏற்பட்டன.

இடைச்சங்க காலத்திலே ஆரியத்தினுடைய கருத்துக்களும் சொற்களும் சிறுபான்மை தமிழ்நாட்டிற் பரவின. தமிழர் மணத்தைக் கந்தருவ மணத்தோடு ஒப்பிட்டுக் கூறும் வழக்கமும் வெவ்வேறு வகைத்தாய மணச் சடங்குகள் நிகழ்த்தும் வழக்கமும் ஆரியக்கலப்பின் பயன்களா மென்க. அகநானூற்றுள் அசுஉ-ம் பாட்டிற் கூறிய மணநிகழ்ச்சி முறையும் உடன் போக்கிற்குமுன் தலைவற்குத் தோழி கூறும் அறவுரையும் தமிழர்க்கே உரியன. அவைபோல்வன ஆரியக் கலப்பால் வந்தன வல்ல. எண்வகை மணம் ஆரியர்க்குரியன. ஐந்திணை, கைக்கிளை, பெருந்திணை என்னும் மூவகையுமே தமிழர்க்குள் வழங்கின. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நால்வகைப் பகுப்பு ஆரிய வருண முறையைப் பின்பற்றித் தமிழகத்தில் அமைத்துக் கொள்ளப்பட்டதோ என்பது ஓர் ஐயப்பாடு. ஆனல் ஆரிய வகுப்பு முறையில் நான்காவதாய் நின்றவர்களும் தமிழ்நாட்டு வேளாளர்களும் ஒத்த தொழிலுடைய ரல்லர் என்பது யாவர்க்கும் இனிது விளங்கும். வேளாண் மாந்தர் உழுதுண்பாரே யன்றிச் 'சூத்திரர்' போலத் தொழுதுண்

பாரல்லர் என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரே அறுதி யிட்டுரைத்தனர். இக்கருத்துப் பற்றியே பிற்காலத்தில் வேளாளரை வைசியருள் அடக்கிப் பேசும் வழக்கம் ஏற் பட்டது. இதுவும் ஒருவாறு தவறுடைத்தே. என்னை? ஆரிய வகுப்பு முறையைத் தமிழ்நாட்டிற்கு உரியதொன் றென்று இது தோற்றுவித்தலின் என்க. தமிழ்நாட்டிலே மருதநிலத் தலைவராகிய வேளாளப் பெருமரபினரின் உட் பகுதியாராகவே அந்தணர், அரசர், வணிகர் என்னும் மூவேறு பிரிவினரும் அடங்குவர். தொழில்பற்றி வகுப் புற்றகாலை, எஞ்சிய அம்மரபினரே வேளாளரென வாளா கூறப்பட்டன ரென்றறிக.

இப்பொழுதுள்ள வடமொழி நான்மறைகளை வியா சர் வகுத்தமைப்பதற்கு முன்னேயே தொல்காப்பியம் முழுமுதல் நூலாக இலங்கிற்றென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க் கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில் கூறிப் போந்த னர். முதனூல் இறைவன் கண்ட தென்ற கருத்தும், நிலை யிலா மெய்க்கும் அதனுள் நிலவும் உயிர்க்கும்வேறாக அவ் வவற்றிற்குச் சார்பாய்த் தோன்றாத் துணையாய் எஞ்ஞான் றும் இன்பம் ஈயவல்ல தனிமுதற் கடவுள் ஒருவன் உளன் என்ற உயரிய கொள்கையும், அவனது திருவருளைத் 'தாய்' என வழிபடும் முறையும், ஓங்கார முதுமொழி யும், விந்தெழுத்து மறைமொழியும் பிறவும் பண்டைத் தமிழ்ப் பனுவல்களினின்று ஆரிய மறைகளுட்புகுந்த அரும் பொருள்களாமென் றுணர்க. இவைகளே **சுவே தாசுவதரம்** முதலிய சைவ உபநிடதங்களிலும் சைவசித்

தாந்த ஆகமங்களிலும் தமிழ்நூல்கள் மறைபட்ட பிற் காலத்தே பெருமரபிற்றாய்ப் பயின்றுவந்தமையான் அவற்றைத் தமிழ்ச் சைவநன்மக்கள் தம்மநூலென்று போற்றிப் பாராட்டிச் சீராட்டினரென்று தெளிக.

அதிகாரம் ௪.

கடைச்சங்கக்காலம்

மூவேந்தரதுகோடிவழி

பாண்டியர்மரபு

கடைச்சங்கப் புலவர்கள் வரலாற்றை ஆராய்வதற்கு முன் கடைச்சங்க காலத்திருந்த மூவேந்தரது மரபு அட்டவணை தெரிந்து கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது. பாண்டிய மன்னருள் கடைச்சங்கம் நிறுவிய முடத் திருமாறன் காலத்திற்குப் பின், முதுகுமேிப் பெருவழுதி அரசாண்டதாகத் தெரியவருகிறது. முதுகுடுமியும் திருவிளையாடற் புராணத்துட் கூறிய மலையத்துவச பாண்டியனும் ஒருவரே யென்று கொள்ள இடமுண்டு. முதுகுடுமி வேள்விகள் பல செய்ததாகப் புறநானூற்றுட் கேட்கப் படுகின்றது. அவ்வாறே, மலையத்துவசனும் வேள்வி பல இயற்றியதாகத் திருவிளையாடற் புராணம் கூறும். முதுகுடுமி என்ற சொற்றொடர்க்கு ஈடாக மலையத்துவசன் என்ற

சொல்லை எக்கருத்துப்பற்றிப் புராண நூலார் அமைத்தனரோ தெரியவில்லை. மலையமாகிய பொதிய மலையில் கொடியை நாட்டினவன் என்று பொருள் கொண்டால் முதுகுடுமி என்ற சொற்றொடர் பொதிய மலையின் உச்சியைக் குறிப்பதாகக் கருதலாம். தமிழ்ப் பெயர்ச்சொற்களை நேரில் மொழிபெயர்க்காது தமக்குத் தோன்றிய பெயர்களையே அவற்றிற்கு ஈடாக வழங்குதல் வடமொழிப் புராணக் காரர்களது தப்பு வழக்கென்பது திருவிளையாடற் புராணத்துள் பாண்டியர்களுக்கு இட்டு வழங்கும் பெயர்களால் இனிதறியப்படும். தென்னாட்டில் மலையத்துவசனது அருமை மகளாகிய தடாதகைப் பிராட்டியார் அரசாண்ட செய்தி, வடநாட்டிலே சந்திர குப்தர் அரசவையைச் சிறப்பித்த கிரேக்க தூதராகிய **செலூக்கசு** என்பவர் ஏறக்குறைய கி. மு. ௩௦௨-ல் எழுதிய குறிப்புக்களுட் காணப்படுகின்றது. ஆகையால் மலையத்துவசன் காலம் கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டென்று கருத இடமுண்டு. *

முதுகுடுமிப் பெருவழுதி கடல்கோட்கு முன் இருந்தான் என்பாருமுளர். சங்கப்-புலவர் நெட்டிமையார் தலைச் சங்ககாலத்திலிருந்த பஃறுளியாற்றினைத் தாம் முதுகுடுமியைப்பற்றிப் பாடிய பாட்டினிற் கூறுகின்றார். சிலர் வேறொரு பஃறுளி முதுகுடுமிகாலத்து இருந்திருக்க

* See also Mr. V. A. Smith's History of India, p. 451.

லாம் என்பர். பெருமைபற்றி மறைந்தொழிந்த யாற்றினை யும் புலவர் கூறுதல் கூடும். நெட்டிமையார்பாடலுள்,

' யூபம்நட்ட வியன்களம் பலகொல் 'புறம், கரு.

என்னும் அடியில் 'யூபம்' என்ற சொல் வடமொழியா கும். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தில் ' ஆவோ டல் லது யகர முதலாது " என்றமையால் யகர ஊகாரத்தை முதலிலுடைய யூபம் என்னும் சொல் செய்யுளில் வழங் கும் மரபு தொல்காப்பியத்திற்குப் பிற்பட்டதாகல் வேண் டும். இதனாலும் முதுகுடுமி பிற்காலத்தவனே என்பது பெறப்படும். கடல்சுவற வேல் விட்டதாகத் திருவிளை யாடற் புராணத்துள் சிறப்பிக்கப்படும் உக்கிரகுமார பாண்டியன் கதையும் சிலப்பதிகாரத்துள் குறிக்கப்பட்ட வடிவேலெறிந்த கதையும் ஒத்திருந்தாலும் மலையத்துவச னுக்குப் பின்வந்த உக்கிரகுமாரன் சிலப்பதிகாரக் கதைக்கு உரியவனாகத் தெரியவில்லை.

" வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள "

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளால் பஃறுளியாற்றைக் கடல் கொள்வதற்கு முன்னேயே வடிவேலெறிந்த செய்தி நிகழ்ந்ததாகத் தெரிகின்றது. முற்காலத்து வரலாறுகளைப் பிற்காலத்தே நடந்தனவாகக் கூறுதல் புராணத்தவறுக ளுள் ஒன்று.

முதுகுடுமிப் பெருவழுதிக்குப்பின்சில தலைமுறைகள் கழித்து ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் என்பவன்

அரசாண்டதாகத் தெரிகின்றது. பொதியிற்குத் தலைவனைய்ப் பரணராலும் மாமூலராலும் பாடப்பெற்ற திதியன் என்பவனை இப்பாண்டியன் பாடியுள்ளான். ஆதலால் இப்பாண்டியன் பரணர் காலத்து இருந்தவன் என்பது தெரிகிறது. இவனுக்குப் பின் **கருங்கை ஒள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதி** என்பவன் கரிகால் வளவனுடைய அம்மானாகிய இரும்பிடர்த் தலையார் என்பவரால் பாடப்பெற்றவன்.

குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திரு மாவளவன் என்பவனைக் கரிகால் வளவனாகக் கருதுமிடத்து அவனோடொத்த காலத்துப் பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்தில் துஞ்சிய பெருவழுதியாவன். பெருந்திரு மாவளவனையும் இப்பெரு வழுதியையும் ஒரே காலத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் என்பவர் பாடியுள்ளார். *

இவனுக்குப் பின்னோ முன்னோ **நம்பிநெடுஞ்செழியன்** என்பவன் அரசாண்டிருக்க வேண்டும். கரிகால் வளவன் வென்ற பாண்டியன் பெயர் தெளிவாக விளங்கவில்லை. நம்பிநெடுஞ் செழியனுக்குப் பின் **ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ் செழியன்** அரசாண்டான். இவன் காலத்தில் கோவலன் கொலை மதுரையில் நிகழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. இவன் மகன் **வெற்றிவேற் செழியன்** எனப்படுவன். இவனே மணிமேகலை ஆசிரியராகிய சீத்தலைச் சாத்தனாரால் **புறத்திற்** பாடப்பெற்ற சித்திர மாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன் போலும். இவனுக்குப் பின்

* புறம், ருஅ.

கூடகாரத்துத்துஞ்சிய மாறன் வழுதியும் அவனுக்குப் பின் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனும் பாண்டிய மன்னராக வீற்றிருந்தனர். பின்னர்க் கீரஞ்சாத்தன் என்பவனும் அவனுக்குப் பின் அறிவுடை நம்பியும் புலவராற் பாடப் பெற்றனர். இலவந்திகை நன்மாறனைப் பாடிய ஆவூர் மூலங்கிழாரே கீரஞ்சாத்தனையும் பாடியுள்ளார். அறிவுடை நம்பி, இளஞ்சேர லிரும்பொறையை வென்ற கோப்பெருஞ் சோழனின் நண்பன். இவனுக்குப் பின்னர்த் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பெரும்புகழ் படைத்தனன். இவனைப் பசும்பூட் பாண்டியனெனவும் சொல்வர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்பானும் இவனே போலும். கடைச் சங்கத்து முடிவில் அரசாண்ட மன்னன் உக்கிரப் பெருவழுதி என்பான். கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியின் வேறனவன் என்பர். உக்கிரப் பெருவழுதி பாடல் நற்றிணையுட் காணப்படுதலால், நற்றிணை தொகுத்த பன்னாடுதந்த மாறன் வழுதி உக்கிரப் பெருவழுதிக்குப் பின் ஆண்டிருததல் வேண்டும். கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழுதி என்பவன் எக்காலத்தவன் என்பது விளங்கவில்லை.

வானநூல் வல்லார் சிலப்பதிகாரத்துள் மதுரை தீப்பற்றிய காலமாகக் குறிக்கப்பட்ட நாளினையும் கோளினையும் ஆராய்ச்சிசெய்து அக்காலம் 144 A. D. என்று தீர்மானித் திருக்கிறார்கள். அது ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் துஞ்சிய காலமாகும். முடத்திருமாறன் காலமும் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் காலமும் அதற்கு

நெடுநாட்கு முற்பட்டன என்று கொள்ள இடமுண்டு. ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் காலத்திற்கு நாலைந்து தலைமுறைக்கு முன் ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியன் காலமாக இருக்கலாம். பாண்டியன் ஒருவன் மேலை நாட்டு உரோமாபுரி மன்னராகிய அகத்தசுசீசர் என்பவருக்குக் கி. மு. ருகூ-ல் இருமுறை தூது அனுப்பியதாகத் தெரிகிறது. இதனால் கி. மு. முதலாண்டு தொடங்கித் தொடர்ச்சியாக ஆண்ட பாண்டிய மன்னர் காலத்தே கடைச்சங்கம் சிறப்புற்றோங்கியதாகக் கொள்ளலாம். ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் காலத்திற்குப் பின் உக்கிரப்பெருவழுதி ஈறாக ... பாண்டியர்கள் பதின்மர் கடைச்சங்க முடிவுகாலம் வரை அரசாண்டிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. ஏறக்குறைய கி. பி. உருo - வது ஆண்டு கடைச்சங்கத்தின் இறுதிக்கால எல்லையாக வைத்துக் கொள்ளலாம். கடைச்சங்க கால எல்லை கி. பி. உ௨௦ என்று அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றார்கள். ஆகவே கி. மு. முதல் நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. மூன்றாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை உள்ள காலத்திலேயே நமக்கு இப்பொழுது விளங்கும் கடைச்சங்கப் புலவருட் பெரும்பாலாரும் அவர்களுக்கு உதவியாயிருந்த மன்னரும் திகழ்ந்தனர் என்பது தெளிவு.

சோழர் மரபு.

தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன், முசுகுந்தன், காந்தமன் முதலிய மன்னர்கள் கடைச்சங்கத்தார் காலத்திற்கு முன்னேயே அரசாண்டவர்கள். சோழமன்னர் இருபகுதிப் பட்டு உறையூரில் ஒரு

பகுதியாரும், குடவாயில், காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னுமிடங்களில் மற்ருெரு பகுதியாரும் அரசாண்டனர். உறையூரில் தித்தன் என்பவன் அரசாண்ட காலத்தில் குடவாயிலிலிருந்த பெரும்பூட்சென்னி கொண்கானத்து நன்னன் என்பவனையுஞ் சேரமன்னனுடைய படைத்தலைவர்களாகிய ஏற்றை, கணையன் முதலியோரையும் கழுமலப்போரில் வென்று கழுமலத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். பெரும்பூட் சென்னிக்குப்பின் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னி சேரமானுடைய பாமுளூரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டவன். ஆதலால் பாமளூர் எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி என்றும் அவனைக் கூறுவர். இளம்பெருஞ் சென்னி என்றும், இவன் அகத்துள் வழங்கப்படுகிறுன். இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி யென்பவன் இவனே அல்லது உறையூரில் ஆண்ட நலங்கிள்ளியோ தெரியவில்லை. நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னிக்குப்பின் உருவப் பல்தேர் இளஞ்சேட் சென்னி காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் அரசாண்டினன். இவனது புதல்வனே கரிகால் வளவ னென்பான். கரிகால் வளவனது அவைக்கண்ணே மாதவி தனது நடனத்தை அரங்கேற்றியதாகத் தெரிகிறது. கரிகால் வளவனுக்குப் பின் கிள்ளிவளவன் அரசாண்டனன். இவன் குராப்பள்ளியில் துஞ்சினன் போலும் இவனுக்குப் பின் நெடுமுடிக் கிள்ளி யென்பவன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் அரசாண்ட காலத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல் கொண்டதாகத் தெரிகிறது.

இச்சோழமன்னர் மரபின் ஒரு கிளேயார் காஞ்சி நகரத்தில் அரசியற்றினர். காஞ்சிபுரத்தில் தொடுகழற் கிள்ளி, துணையிளங்கிள்ளி என்பவர்கள் அரசாண்டபின் தொண்டமான் இளந்திரையன் என்பான் அரசு வீற்றிருந்ததாகக் கருத இடமுண்டு. இவன் கிள்ளி வளவனுக்கும் நாககன்னிகையாகிய பீலிவளே என்பவளுக்கும் பிறந்தவனென்று கூறுவர். இவன் அதிகமான் நெடுமானஞ்சியின் காலத்தவன். இவன் பரம்பரை முற்றியபின் காஞ்சியில் பல்லவ அரசர் ஆண்டனரென்ப.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல் கொண்டபின் நெடுமுடிக்கிள்ளி அல்லது நெடுங்கிள்ளி என்பவன் உறையூரில் அரசு செய்த நலங்கிள்ளியின் கோட்டைகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனன். நலங்கிள்ளியும் இவனும் புலவர் சிலரது கருத்துக்கிணங்கிப் போர்புரிவதைத் தவிர்த்தனர். நலங்கிள்ளிக்கு முன்னும் தித்தனுக்குப் பின்னும் உறையூரில் ஆமூர் மல்லனோடு பொருத போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளியும், குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனோடு போர் செய்து இறந்த வேற்பல் தடக்கைப் பெருநற்கிள்ளியும், அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறையொடு பகைமைகொண்ட முடத்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி யென்பானும் அரசாண்டனர். இவனே சிலப்பதிகார காலத்தில் உறையூரிலிருந்த பெருநற்கிள்ளி போலும். நலங்கிள்ளிக்குப் பின் நெடுங்கிள்ளியும் அவனுக்குப் பின் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவனும் அரசாண்டதாகத் தெரிய வருகின்றது. இவனுக்குப் பின் கோப்பெருஞ் சோழன் பிசிராந்தையாரின் நண்பராக

வீற்றிருந்தான். கலித்தொகையில் முல்லைக்கலி பாடிய சோழன் நல்லுருத்திரன் என்பவன் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு முன்னோ பின்னோ அரசாண்டிருத்தல் கூடும். தலையாலங் கானத்துச் செருவில் வெல்லப்பட்ட சோழ மன்னன் செம்பியனென்பவன். உக்கிரப் பெருவழுதி காலத்தில் அவன் நண்பரா யிருந்த சோழ மன்னன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி யாவன். இவனுக்குப் பின் சோழன் செங்கணான் சிறப்போடு அரசாண்டதாகத் தெரிகிறது.

சேரர்மரபு.

பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதன் என்பவன் பாரதப்போர் நடந்த காலத்தே அரசியற்றினன் என்பது புறநானூற்று இரண்டாவது பாட்டினால் தெளியப்படும். குடநாட்டை ஆண்ட குட்டுவன் சேரலன் என்பவனை நற்றிணையுள் முடத்திருமாறன் பாடியதாகத் தெரிவதால் இருவரும் ஒரே காலத்தவ ரென்பது தெளிவு. இவர்கட்கு நெடுங்காலத்திற்குப் பின் கி. மு. முதல் அல்லது இரண்டாவது நூற்றாண்டில் உதியஞ்சேரல் என்றும், வானவரம்பன் என்றும் பெயருடைய ஒரு மன்னன் மிகுந்த புகழோடு விளங்கியதாகத் தெரிகிறது. இவனே பதிற்றுப்பத்தில் முதற்பத்திற்குத் தலைவன் போலும். இவனைப் பெருஞ்சோற்று உதியன் என்று கொள்ளுதல் தவறாகும். மோரியர் வடநாட்டில் அரசாண்ட காலம் கி. மு. ௩உக-முதல் கி. பி. கஅ௪-வரை உள்ள காலம். அவர்கள் தென்னாட்டிற் படையெடுத்து வந்தகாலம்

கி. மு. இரண்டாவது நூற்றூண்டாக இருக்கலாம். அக் காலத்திலேயே வானவரம்பன் அரசாண்டானென்று கொள்ள இடமுண்டு. மோரியரைப் பாடிய மாமூலனர் அவனையும் பாடியுள்ளார்.

வானவரம்பன் புதல்வர் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும், பல்யானை செல்கெழு குட்டுவனுமாவர். குடநாட்டையாளும் அரசன் குட்டுவனெனப் படுவன். வானவரம்பன் புதல்விருவரும் பதிற்றுப் பத்தில் இரண்டாம் பத்திற்கும் மூன்றும் பத்திற்கும் தலைவராவர். நெடுஞ்சேரலாதன் புதல்வன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் பதிற்றுப்பத்தில் நான்காம் பத்திற்குத் தலைவன். இவனுக்குப்பின் குடக்கோநெடுஞ்சேரலாதன் என்னும் அரசன் அரசுபுரிந்தான். இவன் வேல்பல் தடக்கைப் பெருநற் கிள்ளியோடு போர் செய்து இறந்தான். அவனோடு ஒத்த காலத்திலோ பின்னோ பெருஞ் சேரலாதன் என்னும் அரசன் மிகப் புகழோடு வீற்றிருந்து வடநாடு சென்று ஆரியரை வென்று அவர்களரசரைச் சிறைசெய்து இமயமலையில் தனது வில்லடையாளத்தைக் குறித்தான் என்பது அகநானூற்றால் விளங்குகின்றது. அவன் கரிகால் வளவனோடு பொருது தோல்வியுற்று வடக்கிருந்தான் என்பது தெரியவருகிறது. இவனுக்குப்பின் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் புதல்வனாகிய செங்குட்டுவன் பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாவது பத்திற்குத் தலைவன். இவனே கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டினவன். இவன் புதல்வன் குட்டுவன் சேரலையும் ஐந்தாம்பத்திற் பரணர் பாடியுள்ளார்.

சேர அரசர் மூன்று பகுதியினராவர். தொண்டி யென்னும் மேலைக் கடற்கரைப் பட்டினத்தில் ஒரு கிளையும், குடநாட்டில் ஒரு கிளையும், வஞ்சியில் ஒரு கிளையும் அரசாண்டு வந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர்களுள் ஒவ்வொருகிளையார் ஒவ்வொரு காலத்திலே சேரநாடு முழுவதையும் அரசாண்டதாகத் தெரிகின்றது. இம்மூன்று குடும்பங்களுக்கும் மகட்கொடை முதலிய வற்றால் உறவு ஏற்பட் டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. தொண்டி நகரத்தின் கண் ஆண்ட மன்னன் கடுங்கோ என்னும் பட்டத்தை யுடையவனாக இருந்தான். செங்குட்டுவனைப் பாடிய பரணரே மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ என்பவனை அகத்தில் பாடியுள்ளார். பாலை பாடிய கடுங்கோ என்பவரின் செய்யுட்கள் அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை என்பவற்றுள் காணப்படுகின்றன. அவருடைய தம்பி இளங்கடுங்கோ என்பவர் மருதம்பாடுதலில் வல்லவர்.

செங்குட்டுவனுக்குப்பின் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்பவன் பதிற்றுப்பத்தில் ஆறும் பத்திற்குத் தலைவன். இவன் காலத்திற்கு முன்னோ பின்னோ அந்துவன் சேரல் இரும்பொறை என்னும் பெயருடைய ஒருவன் குடநாட்டினில் ஆண்டு முடித்தலைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளியோடு பகைமை கொண்டிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. சேரமான் குட்டுவன் கோதை என்பவன் இவனுக்குப்பின் இருந்தவனாய்ப் பெருந்திருமாவளவனைப் பாடிய எரிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனாராற் பாடப் பெற்றவன்.

பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம் பத்திற்குத் தலைவன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்பவன். இவன் தொண்டிநகர மன்னர் மரபினைச் சார்ந்தவனாய்ச் சேரநாடு முழுவதும் ஆண்ட பெருமை படைத்தவனாவன். சிக்கற்பள்ளியிற் றுஞ்சிய இப்பெயருடையான் இவன்தானோ இவனின் வேறோ தெரியவில்லை இவன் காலத்திற்குப் பின் இரும்பொறை என்ற பட்டமுடையவர்கள் பெரும் புகழோடு சேர நாட்டினை ஆண்டவராவர். அவர் குடக மன்னர் மரபினைச் சார்ந்தவரென்று கருத இடமுண்டு. பசும்பூட் பொறையனென்பான் கொல்லி மலைக்குத் தலைவனாய் ஔவையாரால் அகம் ௩0௩-ல் பாடப்பெற்றவன். கருவூரேறிய ஒள்வாட்கோப் பெருஞ் சேரலிரும்பொறை சேர நாடு முழுவதும் இப்பட்டத்தோடு முதன் முதல் அரசாண்டவன் போலும். இவனுக்குப் பின் தகடூரெறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறை யென்பவன் அரசாண்டனன். அவன் பதிற்றுப்பத்தில் எட்டாம் பத்திற்குத் தலைவன். அவன் செல்வக் கடுங்கோவாழி யாதன் புதல்வன். இவனுக்குப் பின் குடக்கோச் சேர லென்னும் அரசன் பதிற்றுப்பத்தில் ஒன்பதாம் பத்திற்குத் தலைவன். அவனே இளஞ்சேரல் இரும்பொறை எனப்படுவன். அவன் குட்டுவன் இரும்பொறையின் புதல்வன். இவன் கோப்பெருஞ் சோழன் காலத்தவன். பத்தாம் பத்திற்குத் தலைவன் யாரென்று தெரியவில்லை. மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை என்பவன் பத்தாம் பத்திற்குத்

தலைவனு யிருத்தல்கூடும். யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை என்பவன் இவனுக்கு முன்னோ பின்னோ அரசாண்டவன். அவன் தலையாலங்கானத்து நெடுஞ் செழியனோடும் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளியோடும் போர்புரிந்தவன். இவனே ஐங்குறு நூறு தொகுப்பித்தவன். சேரமான்மாவெண்கோ வென்பவன் இவனுக்குப்பின் ஆண்டவன். அவன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியின் நண்பன். சேரமான் வஞ்சன் என்பவனும் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை என்பவனும் இவனுக்குப்பின் அரசாண் டிருக்கலாம். சேரமான் கோக்கோதை மாறன் என்பவன் பொய்கையா ராற் பாடப்பெற்றவ னாதலின், சோழன் செங்கணான் காலத்தவனாதல் வேண்டும். நக்கீரனாரால் அகம் ந௪சுல் பாடப்பட்ட கோதை மாறன் வேறொருவனா யிருத்தல் வேண்டும். கணைக்காலிரும்பொறை யென்பவன் இரும் பொறை மரபைச் சார்ந்தவனாய்ச் செங்கணானால் சிறை செய்யப் பட்டவன். இவன் காலத்திற்கு முன்பே கடைச் சங்கம் முடிவுபெற்றுவிட்டது.

குறுநிலமன்னர் வரலாறு.

மூவேந்தர் காலத்திலும் அவ்வேந்தற்குத் துணையா யுந் தனியாயும் பல பல படைத்தலைவரும் குறுநில மன் னரும் திகழ்ந்து புலவராற் பாடப்பெற்றனர். தொண்டை நாட்டிலுள்ள ஆமூர் என்னுமிடத்தில் கொடுமுடி என் னும் வீரன் யானைப்படையுடன் வந்த சேரமன்னனை வென்று தன் ஊரைக்காத்தன னென்பது அகநானூற்

றால் விளங்குகிறது. இவ்வாழூரிலிருந்த மல்லன் ஒருவன் சோழன் தித்தனது புதல்வனாகிய போர்வைக் கோப் பெருநற் கிள்ளியால் வென்று கொல்லப்பட்டானென்பது புறநானூற்றால் தெரிகின்றது. கொடுமுடியை எதிர்த்த சேரன் யானைப் படையுடன் சென்றமையால் அவன் பல்யானைசெல்கெழு குட்டுவனாக இருத்தல் வேண்டும். அச்சேரன் காலத்திலேயே நன்னன் என்னும் ஏழின் மலைத்தலைவனும் சேரன் படைத்தலைவர்களாகிய அத்தி, ஏற்றை, கங்கன், கணையன், கட்டி என்பவர்களும் பெரும் பூட் சென்னியை எதிர்த்துக் கழுமலத்தில் போர்புரிந் தார்கள். பெரும்பூட் சென்னியின் படைத்தலைவனாகிய பழையனை அவர்கள் கொன்று விட்டபின் பெரும்பூட் சென்னி மிக்க சினத்தோடு கடும்போர் புரிந்து சேரன் படைத் தலைவனான கணையனைப்பிடித்துச் சிறைசெய்த தோடு கழுமலத்தையுங் கைப்பற்றினன். கட்டி என்ப வன் தித்தனை எதிர்க்கவந்து அவன் கோட்டையில் முழக்கிய வீரப்பாட்டைக்கேட்டு அஞ்சி ஓடினன். கழு மலப் போரைப் பாடினவர் குடவாயிற்கீரத்தனார். தித்த னைப் பரணர் பாடியுள்ளார். அவன் மகள் ஐயை கற்பிற் சிறந்தவளென்று பெயர் பெற்றவள். தித்தன் காலமே ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் காலமாக இருக்கலாம்.

களங்காய்க்கண்ணிநார்முடிச்சேரல் காலத்திற்கு முன்னேயே ஆட்சி தொடங்கப் பெற்ற நன்னன் பெருந்துறைச் செருவில் இவனால் வென்றொழிக்கப் பட்டான்.

அதிகன் என்னும் பெயரையுடைய ஒரு குறுநில மன்னனது குடும்பம் நெடுநாளாகச் சிறப்பொடு திகழ்ந்தது. குதிரைமலை அக்குடும்பத்தார்க்குரியதாய் இருந்தது. எழினி என்றும் அக்குடும்பத்தார்க்குப் பெயருண்டு. ஒளவையாராற் பாடப்பெற்ற அதிகமான் நெடுமானஞ்சி இக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தவன். அதிகமானுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இக்குடும்பத்தைச்சார்ந்த எழினி என்பவன் அவன் காலத்துச் சோழ மன்னனது சொற்கேளாமையால் அச்சோழனது படைத்தலைவனாகிய மத்தி என்பவன் அவ்வெழினியினுடைய பல்லைப் பிடுங்கித் தன் வெண்மணி வாயிற் கதவிற் பதித்தானென்று அகநானூற்றின் உகக, ௩உரு-ம் பாட்டுக்களால் அறிகிறோம். நன்னன் காலத்திலேயே பிண்டனென்னும் வீரனொருவன் அவனால் வெல்லப்பட்டான். நன்னனது படைத்தலைவனாகிய மிஞிலி என்பவன் ஆய் எயினன் என்னும் வீரனைப் பாழி என்னுமிடத்திற் போரிற் கொன்றான். ஆய் அண்டிரன் என்பவன் கவிரமலைக்குத் தலைவனாய்க் கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாய்ப் பரணராற் பாடப்பெற்றவன். புறநானூற்றுட் குறிக்கப்பட்ட மோசிபாடிய ஆய் என்பவன் இவனுக்குப் பின் வந்தவன் போலும். பொதியிற்குத் தலைவனாய்ப் பரணராற் பாடப்பெற்ற திதியன் இவன் காலத்தவனே.

ஆரியர் பலகாலங்களில் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்து போரில் தோல்வியுற்றதாகத் தெரிகின்றது. பரணர் காலத்திலும் அவர்கள் படையெடுத்து வந்தனர் என்பது அகநானூற்றால் விளங்குகின்றது. பாணனென்னும்

வடநாட்டு வீரன் சேரமன்னன் படைத்தலைவனாகிய கட்டி என்பவனோடு சேர்ந்து தித்தனோடு போர்புரிய முயன்றா னென்றும், அவன் ஆரியநாட்டு மல்லனாகிய ஆரியப் பொருநனால் தோல்வியடைந்தா னென்றும் பரணர் பாட்டுக்களால் விளங்குகின்றது. கோசர் என்பார் துளுவநாட்டிற் படையெடுத்து வந்த குழுவினராவர். இவர்களைப் பொலம்பூட் கிள்ளி யென்னுஞ் சோழன் போரில் வென்றனன். இவர்கள் நன்னன் காலத்திற்குப் பின் தென்னாட்டிற் படையெடுத்து வந்தனர். அவர்கள் அன்னிமிஞிலி யென்னும் பெண்மணியின் தந்தையினது கண்ணைக் களைந்த தற்காக அவள் மிகுந்த சினங்கொண்டு திதியனையும் குறும்பியன் என்னுங் குறுநில மன்னனையும் ஏவிக் கோசரைக் கொல்லுவித்துப் பேருவகை யெய்தின ளென்பது பரணர் பாடிய கஙக-ம் அகப் பாட்டில் விளங்குகின்றது. அஃதை யென்னுங் கொடையாளி கோசரால் ஒருகால் காக்கப்பட்டா னென்பது அகம் ககரு-ல் விளங்குகின்றது. அஃதை என்பவன் கபிலராற் பாடப் பெற்றவன். அருதை ஒரு சோழன் மகள். அவளைப் பாடியவர் மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ.

கழுவுள் என்னும் இடையர் தலைவனும் பரணர் காலத்தவனே. அவனது ஊரை வேளிர் பலர் ஒருங்கு சேர்ந்து அழித்தனரென்று பரணர் கூறியுள்ளார். வல்லங்கிழவோ னென்னும் சோழர் மரபினன் ஒருவனையும் பரணர் பாடியுள்ளார். தழும்பன் என்பவனும் அவராற் பாடப்பெற்றவனே. மோரியர், வடுகர் என்னும் வட

நாட்டு வீரர்கள் மாமூலனார், பரணர் என்பாரது காலத்திலே தென்னாட்டிற் புகுந்தனராவர். செங்குட்டுவன், கரிகால்வளவன் என்பாருடைய காலம்வரை பரணர் வாழ்ந்தனராதலின், மேற்கூறிய குறுநில மன்னரும் படையெடுத்து வந்த குழுவினரும் செங்குட்டுவன் காலத்திற்கு முற்பட்டவராவர். நெடுவேளாவி என்பவன் பேகன் மரபைச் சார்ந்தவனும் அவனுக்கு முற்பட்டவனுமாவன். இவன் மாமூலனாராற் பாடப்பெற்றவன். இவன் மறவரென்னும் வீரர் கூட்டத்தை வென்றவன். அவர்கள் கோடைமலைக் குறவர் தலைவன் புல்லி யென்னும் வேங்கட மன்னனாலும் அடக்கப்பட்டார்கள். *

இனிச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடிய கபிலர் காலத்திலே பாரி, காரி என்னும் வள்ளல்கள் திகழ்ந்தனர். இவர்கள் கபிலராற் பாடப்பெற்றவர்கள். காரியொடு பகைமை கொண்ட வள்ளல் ஓரி என்பவன். எவ்வி என்பவனுங் கபிலராற் பாடப் பெற்றவனே. எவ்வியின் குடும்பமானது நீழலென்னும் ஊரில் நெடுநாளாகத் தழைத்தோங்கி யிருந்தது. பேகன் என்பவன் பரணராலுங் கபிலராலும் பாடப் பட்டுள்ளான். இருங்கோவேள், விச்சிக்கோ வென்னுங் குறுநில மன்னரும் பாரி மகளிரை மணக்கும்படி கபிலரால் வேண்டப்பட்டவர்களே. ஈண்டுக் கூறிய எழுவருங் கடையெழு வள்ளல்களெனப் படுவார்கள்.

---

* அகம், கூக.

நள்ளி யென்பவன் கடையெழு வள்ளல்களுக்குப் பிற்பட்டோனுவன். நப்பசலையாராற் பாடப்பெற்ற ஓளவி யனும் இவன் காலத்தன் போலும்.

இனிப் பெருஞ் சேரல் இரும்பொறையின் காலத் திலே அதிகமான் நெடுமானஞ்சி, மோசிபாடிய ஆய், பிட்டங் கொற்றன், மலையமான், சோழிய ஏனுதி திருக் கண்ணன், நாஞ்சில் வள்ளுவன், மோசிகீரனாாற் பாடப் பட்ட கொண்கானன்கிழான் என்னுங் குறுநில மன்னர் கள் சிறப்பொடு திகழ்ந்தனர்.

சோழிய ஏனுதி திருக்குட்டுவன், ஏனுதி திருக் கள்ளி, தோயன்மாறன், ஒல்லையூர் கிழான்மகன் பெருஞ் சாத்தன் என்பவர்கள் பெருந்திருமா வளவனைப் பாடிய எரிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனாாற் பாடப்பட்ட மையின், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை காலத்துக்கு முற் பட்டோராவர்.

அவ்வாறே, குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வள வன் நண்பனுகிய சிறுகுடி கிழான் பண்ணனும், அவனைப் பாடிய ஐயூர் முடவனாாற் பாடப்பெற்ற தாமான் தோன் றிக்கோனும், மோரியர் வந்தகாலை மோகூரிலிருந்த பழை யனும், ஆலூர் மூலங்கிழாராற் பாடப்பெற்ற மல்லிகிழான் காரியாதியும் பெருஞ் சேரல் காலத்துக்கு முற்பட்டோ ராவர்.

பெருஞ்சேரல் காலத்துக்குப் பின் மிகச் சிறப் புற்று விளங்கின குறுநில மன்னன் குமணன் என்பவன். அவன் முதிரமலைக்குத் தலைவன். பெருஞ் சித்திரனாால் இகழப்பட்ட வெளிமான் பெருந்தலைச் சாத்தனாாற்

பாடப்பெற்ற கடிய நெடுவேட்டுவன், இளங்கண்டீ ரக்கோ, மூவன், இளவிச்சிக்கோ முதலியவர்கள், குமணன் காலத்தவர். புறத்திணை நாகனாரால் பாடப்பட்ட ஓய்மான் நல்லியக்கோடன், ஓய்மான் வில்லியாதன், ஓய்மான் நல்லியாதன், கரும்பனூர்கிழான் முதலியவர்கள் குமணனுக்கு முற்காலத்தவராவர்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் காலத்தே திதியன், எழினி, எருமையூரன் முதலிய சிற்றரசர்கள் சிறந்து விளங்கினர். திதியனுக்கும் அன்னியென்பவனுக்கும் ஒரு பெரும்போர் நிகழ்ந்து அதில் அன்னி யென்பவன் உயிரிழந்தான்.

தேர்வண் மலையன் என்பவன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளிக்குத் துணையாய் நின்றவன். நெடுஞ் செழியனைப் பாடிய கல்லாடனாரால் பாடப் பெற்ற பொறையாற்றூர் கிழானும், அம்பர் கிழான் அருவந்தையும், நக்கீரனாரால் பாடப்பெற்ற பிடவூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனும், மாங்குடிகிழாரால் பாடப்பட்ட வாட்டாற்றெழினியாதனும் ஒரு காலத்தவரே. வேங்கைமார்பனென்பவன் கானப்பேரெயிலுக்குத் தலைவன். இவன் உக்கிரப்பெருவழுதியால் வெல்லப்பட்டவன்.

குறுநில மன்னர் சிலர் காலம் மூவேந்தருள் எவர் காலத்தை ஒட்டியதென்று தெளிவாக விளங்கவில்லை. அவர்கள் வல்லார் கிழான் பண்ணன், நெடுவேளாதன், நாலைகிழவன்நாகன், தந்து மாறன், தருமபுத்திரன், ஆதனுங்கன், ஏறைக்கோன், வாணன் முதலியோராவர்.

யவனர் என்பவர் அகம் கசகூ-ல் தாயங் கண்ணனாரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளார். அவர் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடியவர். அவர்களை நக்கீரனாரும் புறநானூற்றில் ருகூ-ல் குறித்துள்ளார்.

அதிகாரம் ரு.

தமிழ்மக்களின் நெஞ்சப்பாங்கும் இலக்கியப் போக்கும்.

இலக்கியமென்பது மக்களுடைய விழுமிய கருத்துக்களைச் செவ்விய சொற்களால் விளக்குங் கருவியாம். இலங்கு இயம் என அச்சொற்றொடரைப் பிரித்துச் சொல்லாலும் பொருளாலும் செம்மைபெற்றொளிரும் நூலெனப் பொருள் கொள்ளின் மேற்செப்பிய கருத்து வலியுறுதல் காண்க.

தலைச்சங்க காலத்திலேயே இயல், இசை, நாடகமெனத் தமிழிலக்கியம் மூவகைப்பட்டதென்பது தொல்காப்பியத்துள் மூன்றையும் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுதலாற் றெளியப்படும். உள்ளக்கருத்தை அழகுபெறத் தெரிப்பது இயற்றமிழிலக்கியம். இயற்றமிழிலக்கியத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி ஈண்டுச் சிறப்பாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

தொல்காப்பியர் காலத்தே பல நல்லிசைப் புலவர்கள் திகழ்ந்தனர்.

தலைச்சங்க காலத்து நூல்களுள் யாதும் முழுவதுங் கிடையாமையின் அக்காலத்து மக்கள் நினைவின் போக்கையும் இலக்கிய முறைகளையும் ஆய்வதற்குப் போதிய கருவிகளில்லை. இடைச்சங்க நூலாகிய தொல்காப்பியத்திலே விளங்குவது யாதெனின் உடலின்வேறாக உயிர் உண்டென்றும், உயிர் தலைவன் ஒருவனை உடையதென்றும், அத்தலைவன் உயிர், உலகம் என்னும் அவ்விரண்டிற்கும் அடிப்படையான பெருஞ்சார்பாய்ப் பிறப்பிறப்பற்றவனாய் உலக நிலையாமை உணர்ந்து தன்னைப்பற்றி நின்றொழுகும் உயிர்கட்கு எஞ்ஞான்றும் நிலைத்ததோர் இன்பம் ஈயவல்ல னென்றும், இருவினைப் பயனை ஊழ் உண்டென்றும், தமிழர் அறிந்திருந்தார்கள் என்பதே. இறைவன் தனது அருள்பெற்ற பெரியோர்கள் வாயிலாக உலகினர்க்கு முதனூல்களை நல்கினன் என்பதும் பழந்தமிழரின் கொள்கையே. அவர் ஞாயிற்றையும் திங்களையும் இறைவன் இறைவியரின் திருவடிவங்களாகக் கருதி வழிபட்டனர். நெருப்பினையும் அவ்வாறே வழிபட்டனரென்ப. அந்தணர், வானவர், ஆனினம், மழை, வேந்தன் உலகம் என்னும் அறுவகையையும் வாழ்த்தும் மரபு அக்காலத்திருந்தது. அது "அமரர்கண் முடியும் அறுவகையானும்" என்பதனால் விளங்கும்.

வீடுபேறு கருதுவார்க்கு மெய்ந்நூற் பொருளையுந் தவநெறியையும் இனிதுணர்த்தும் திறமைசான்ற அருளாளர் பலர் திகழ்ந்தனர். அவர்கள் பெரும்பான்மையும் மலையிலுங் காட்டிலும் அகத்துறவாதல் புறத்துறவாதல் பூண்டு வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் முக்கால

மும் உணரவல்ல அறிவர் எனப்பட்டார்கள். அவர்கள் கருதிய பயனைப் பயக்கவல்ல மறைமொழிகள் பல வகுத்தோதினர். அவைகளே தமிழ் மந்திரங்கள். அவர் சொல்வழி நின்றவர் எண்வகைத் தவத்தராவர். அவருள் நாட்டின்கண்ணே நூல்களைக் கற்பிக்குந் துறவிகள் அந்தணர் எனப்பட்டார். பொது வழிபாடு இயற்றும் இடங்களில் கடவுளுக்குத் திருமுழுக்கு முதலியன செய்வோர் பார்ப்பார் எனப்பட்டனர். மூவேந்தரும் மூவேந்தரைச் சார்ந்த வேளிரும் ஒரு மரபினராகவும், வணிகம்,உழவு முதலியன கைக் கொண்டோர் பிறிதொரு மரபினராகவும் இருந்தனர். இது தொழில் பற்றிய பிரிவே யன்றிப் பிறப்புப் பற்றிய பிரிவன்று. இப்பிரிவுகள் மருத நிலத்தில் அத்திணைக்குரிய வேளாண் பெருங் குழுவினின்றும் எழுந்தனவாகும். ஏனை நான்கு திணை நிலமக்களும் தத்தமக்குரிய தொழிலை ஆற்றிவாழ்ந்தனர். அவருள் எழுந்த பிரிவுகள் தெளிவுபட விளங்கவில்லை. பிறதொழில்களை மேற்கொண்டோரும் இவருள் அடங்குவர். தொல்காப்பிய மரபியலுட் சேர்க்கப்பட்ட நாற்குல முறை ஆரியரது வகுப்பு முறையைத் தழுவிப் பிற்காலத்தில் எழுந்ததாகும். நாற்குல முறையைப் பற்றித் திருவள்ளுவர் நூலில் யாதுங் காணப்பாடாமை தெளிக.

அறம்பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கினையும் எய்துதற்குரிய நெறிநிற்றலே அறவாழ்க்கை எனப்பட்டது. கருத்தொருமை உடைய தலைவனுந் தலைவியும கூடிவாழ்ந்து இவ்வுலக இன்பந் துய்த்தபின் இருவரும் தூய உள்ளத்தொடு தவநெறி நிற்றலும் தொல்

காப்பியத்துட் கூறப்பட்டது. நால்வகை நெறி (யாச்சிரமம்) தமிழர்க்குள் இருந்ததில்லை. இல்லறம் துறவறம் என்பனவே அறநூலாரார் கூறப்பட்டன. இதனால் இளமையிற் கல்வியும் தனித்துறவும் விலக்கப்படவில்லை. இல்லறத்திற்குரிய தகுதியை அடைதற்கான கல்வியும் ஒழுக்கமும் இருபாலார்க்குங் கூறப் பட்டன. பரத்தையிற் பிரிவும் அக்காலத்திருந்தது. கள், ஊன் உண்ணல் சிறுபான்மை கேட்கப்படுகின்றது. இருமனப் பெண்டிருங் கள்ளுங் கவறும் புலாலும் அறநூலாரால் கண்டிக் தொதுக்கப்பட்டன. ஆடவர்க்குங் கற்புக்கூறப்பட்டது. கல்வி நலஞ்சான்ற பெண்டிர் பலர் அரசர்க்கும் உண்மை அறிவுறுத்தும் உறுதியுடையவராய்த் திகழ்ந்தனர். அரசர்க்குள் அறப்போர் நிகழ்ந்தது. திரை கடலோடியும் பொருள் தேடுதல் அக்காலத்திய வழக்கு. மகளிரை மரக்கலத்தில் உடன்கொண்டு செல்லுதல் அக்காலத்தில் இல்லை. தமிழ்மக்கள் பிறநாட்டு மக்களையும் அன்புடன் வரவேற்கும் பெருந்தகையினராய் இருந்தனர்; இசையிலுங் கூத்திலும் மிகவும் ஈடுபட்டவர்கள். மருத்துவம் இவர்களுக்குள் தழைத்தோங்கியது போலப் பிற எந்நாட்டினரிடையிலும் அக்காலத்தில் இல்லை. நிமித்தம் பார்ப்பதுந் தமிழருக்குள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. எழுத்துக்களின் வடிவு தொல்காப்பியக் காலத்திலேயே பழமையாய்ப் பாராட்டப் பட்டது. ஒலிநூல் முதலிய நுண்ணூல்கள் பலவுந் தமிழர் அறிந்திருந்தனர்.

தொல்காப்பிய நூற்பாவின் செய்யுள்நடை மிக்க பெருமிதமும் நுண்மையும் வனப்பும் வாய்ந்து பிற ஆசிரி

யர்களால் தழுவப்படுவதற்கரியதாம் உயர் நடையாகும். பயனில்லாத ஒரு சொல்லும் அவைகளில் இல்லை. அவைகளின் ஓசைநயம் பிறதமிழிலக்கண நூல்களுள் யாதொன்றினுங் காணப்படுமாறில்லை. இதனாலே இடைச்சங்க காலத்திற் றோன்றிய இலக்கணப் பெருநூல்களின் உயர்ந்த சொன்னடை பிற்காலத்திற் றளர்ச்சியுற்றதென்பது தெளிவு. தமிழ்ப்பெற்றி தொல்காப்பியர் காலம் வரை பெரியதோர் உயர்நிலை யடைந்து பிற்காலத்தே வரவரத் தாழ்ந்ததென்பது போதரும்.

கடைச்சங்க காலத்திலே தமிழ்மக்கள் வடநாட்டிலிருந்து ஆரியராற் கொண்டு வரப்பட்ட பிறதெய்வங்களின் வழிபாட்டையும் கைக்கொண்டனர்; புத்தம் முதலிய பிறசமயங்களுக்கும் தங்கள் நாட்டில் இடங்கொடுத்துச் சமயப் பொறுமையை மேற்கொண்டனர். இராமாயண பாரதக் கதைகள் தென்னாட்டிற் பரவின. மூவேந்தருங் குறுநில மன்னருந் தம்முட் போர்புரிந்து முரணுற்றன ரெனினும் புலவர்கள் அவர்களுக்குள் ஒற்றுமை வேண்டுமென்பதையே அறிவுறுத்தி வந்தனர். யவனர் முதலிய மேலைநாட்டினரோடு கடல் வணிகம் நிகழ்ந்தது. பன்னாட்டு வணிகமக்களுந் தென்னாட்டுத் துறைமுகங்களிற் குழுமினர். அக்காலத்துக் கைத்தொழிற் சிறப்பு மிகவும் பாராட்டத் தக்கது. கடற்போருங் கலங்கரை விளக்கம் முதலியனவும் அக்காலத்திற் நிகழ்ந்தன. பல்வகை மக்களும் உண்டுடுத்துக் கவலையின்றிக் களிப்புடன் வாழ்ந்தனர். கற்புநிலை சிறந்தோங்கிற்று. வடநாட்

டினர் கூட்டுறவால் நாற்குலப்பிரிவு தலைகாட்டிற்று. தென்னாட்டு மன்னர் பயன் கருதிய வேள்வி முறைகளைக் கடைப்பிடித்தனர். சமய உணர்ச்சி குன்றி அறவுணர்ச்சி யொன்றே யாண்டும் நிலவிற்று. இதனால் பிறசமயத்தார் தத்தங் கொள்கையைத் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே பரவச்செய்ய இடம் பெற்றனர். ஆரியக் குருமார்கள் தங் கள் மறைகளைத் தமிழ்மக்கள் நம்பும்படி செய்து பார்ப் பனர் என்னும் பெயரையும் மேற்கொண்டனர். ஆரிய ரும் புத்தரும் தென்னாட்டிற் றிகழ்ந்த சிவநெறிக்குரிய சொற்றொடர்களால் தங்கள் கடவுளர்களையும் கொள்கை களையும் வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினர். சமயச் சார்பாய வடசொற்கள் தென்னாட்டில் மிகுதியும் வழங்கலாயின. துன்புற்ற அரசரும் பிறரும் உணர்வின்றி நோன்பிருந்து உயிர்விடும் வழக்கத்தைக் கைக்கொண்டனர். இறந்த வீரரை வணங்கும் வழக்கமும் சிறந்திருந்தது. இசைப் பாடல்களுங் கூத்துக்களும் அரசராலும் செல்வராலும் போற்றப்பட்டிருந்தன. அரசரும் வேளிரும் செந்தமிழ்ப் புலவர்களை மிக்க ஆர்வத்தோடு பாதுகாத்து வந்தனர்.

புரவலரைப் பாடிய தனிப்பாடல்களே பெரும்பான் மையுங் கிடைத்துள்ளன. ஒருவரையும் குறியாது கல்வி ஊழ் முதலியவற்றைக் கூறுந் தனிப்பாடல்கள் மிகச் சிலவே. தமிழிலக்கியம் தனிப்பெருஞ் சிறப்புடையதாய் வடநாட்டினராலும் மதித்துப் போற்றப் பெற்றது. தக்க புலவர்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு வாழ்ந்தனர். பரிசு பெற்றார் பெறாதாரை ஆற்றுப் படுத்தினர். பொருள்களின்

இயற்கை நயங்களை உள்ள வாறுணர்த்தும் திறமை சான்ற புலவர்களின் தனிப்பாடல்களே மிகுதியுங் கிடைத்துள்ளன. விழுமிய கருத்துக்கள் பொருந்திய நற்றமிழ் மொழிகளால் அமைந்த அவர்கள் பாடல்களில் பிற்காலத்துச் சொல்லணிகளும் உயர்வு நவிற்சியும் இயற்கைக்கு மாறான செயற்கைப் பொலிவும் அரியனவாதல் காண்க. ஆறறிவுயிர்களின் தன்மையையும் வனப்பினையும் நேரிற்கண்டு நுண்ணிதின் ஆய்ந்து அவற்றைத் தகை சான்ற செவ்விய மொழிகளால் கற்போர் உள்ளம் நினை தொறும் நினைதொறும் மகிழ்ந்தின்புறும் வண்ணம் செய்யுளியற்றும் வன்மை அக்காலத்துப் புலவர்களின் நூலுட் காணப்படுமாறுபோலப் பிற்காலத்துக் காப்பியங் களுட் காண்டலரிது. மக்கள் யாவரையும் ஒரு குடும்ப மெனக் கருதும் விரிந்த நோக்கமும், அறவொழுக்கம் ஒன்றுமேபற்றிக் கணிக்கப்படும் உயர்வு தாழ்வும், நம்பத் தக்க உண்மைகளை எல்லாருள்ளமுங் கொள்ளத்தக்க பொது முறையிற் கூறும் நடுவுநிலையும் அக்காலத்துச் சிறப்பியல்புகளாகும். அக்காலத் திறுதியிலேற்பட்ட புத்தப் பெருங்காப்பியங்களே முதன்முதல் சமயச் சார் பாயகதைகளைத் தழுவி யெடுத்துரைக்கலாயின. அங் காலத்துச் சமய நூல்கள் இக்காலத்தில் கிடைக்கப் பெற வில்லை. கிடைத்துள்ளன பலவும் உலகியலைக் கவினுறத் தெரிக்கும் பொதுத்தன்மை வாய்ந்தனவே. திருமுரு காற்றுப் படையும் பரிபாடலும் சமயச் சார்பானவை யெனினும், பிற்கால நூல்களைப் போல அவற்றுள்

சமயக் கொள்கைகள் விளக்கம் பெறவில்லை. உலகியல் கூறும் இலக்கியத்துள் சமயக் கொள்கைகளை விதந்தோதும் வழக்கம் புத்தராலும் சமணராலும் ஏற்பட்ட தென்பாருமுளர். விருத்தப் பாப்போன்ற பாவகை சிலப்பதிகாரம் போன்றவற்றுட் சுாணப்படினும், அது காப்பியப் பெருவழக்காக அக்காலத்திற் கைக்கொள்ளப்படவில்லை. நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம் என்னும் பிரிவுகள் அக்காலத்துக் காப்பியங்களுட் பயின்றில.

மூன்றும் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியாகிய மாணிக்கவாசகர் காலத்திலே ஆரியக் குருக்களுட் பலர் சிவ நெறியைக் கைக்கொண்டு சிவபெருமானையே வழிபட்டனர். ஆரிய வகுப்புமுறை தென்னுட்டில் நிலைபெற்ற தெனினும் அறிஞர் அதனைப் பாராட்டவில்லை. புராணக் கதைகள் மிகுதிப்பட்டன. புத்த மதஞ் சீர்கெட்டொழிந்தது. பல தேவன் வழிபாடு குன்றியது. தில்லையின் சிறப்பும் பிற திருக்கோயில்களின் பெருமையும் போற்றப் பெற்றன. சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகள் எங்கும் பரவின. இப்பொழுது கிடைத்துள்ள அருட்பா மாலைகளுள் முதன்மையானது திருவாசகமே. சமயச் சார்பாய அகப்பொருளிலக்கியங்களுள் முதன்மையானது திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரே. கட்டளைக்கலித்துறை புலவராற் கைக்கொள்ளப் பட்டது. மூவேந்தரும் சைவ நன்னெறியை வளர்த்தனர்.

"தென்னவன் சோழன் சேரலன் வரக்கூவாய்"—திருவாசகம். என்றதுங் காண்க.

கிளி முதலியவைகளை விளித்துரைப்பதும், மகளிர் விளையாட்டு வகைகளைப் புகழ்மாலைக் கருவியாகக் கொள்வதும் ஆகிய பண்டைத்தமிழ் முறைகள் திருவாசகத்துட் காணப்படுமளவு பிற்காலத்துத் துதிநூல்களுட் கண்டிலம். மக்களின் பொதுக்கருத்துக்கள், சமயக்கருத்துக்களோடு நூல்களிற் கலப்புற்றன. மக்களைப் பாடு மரபு குறைவுற்றது. பெருங்காப்பியக் காலம்மாறிக் கடவுட் புகழ்மாலை பாடும் வழக்கம் பரவலாயிற்று.

நான்காவது ஐந்தாவது நூற்றுண்டுகளிலே அறம் பொருளின்பங் கூறுங் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பல தோன்றின. இக்காலத்தே சில ஆரியக் கருத்துக்கள் தமிழரின் நெஞ்சத்துட் புகுந்தன வெனினும், பொதுவாய உண்மைகளைக் கூறுஞ் சிறு நூல்களே அவற்றின் சார்பாகத் தோன்றின. வள்ளல்களை நெஞ்சுருகிப் பாடிய புலவர் பாடல்களும், பெருங் காப்பியங்களும், சிறப்புச் சமய நூல்களும் இக்காலத்திற் றேன்றினவோ வென்பதைத் துணிதற்குரிய நூல்கள்கிடைத்தில. அகவற்பாவினு லாய சமணப் பெருங் காப்பியமாக இப்போது கிடைத்திருப்பது பெருங்கதை யொன்றே. இதுதான் மொழி பெயர்த்து யாத்த காப்பி யங்களுள் முதலாயது. சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் தமிழ்நாட்டுக் கதைகளைக் கூறுவனவே. வடநூற் கதைகளைத் தழுவித் தமிழிற் காப்பியஞ்செய்யும் வழக்கம் இக்காலத்திற்றான் ஏற்பட்டது போலும்.

ஆறும் நூற்றுண்டிலே சைவப் புகழ்மாலைகள் பல வகைச் சிறுகாப்பியங்களாகத் தோன்றின. சைவசித்தாந்

தக் கொள்கைகளை ஒழுங்குபடுத்தி நூன் முறையாகக் கூறும் பெருநூல்கள் இக்காலத்திலேதான் முதன்முத லெழுந்தனவாகும். திருவாசகம் புகழ்மாலைகளில் ஒன்றே. திருமந்திரமும் ஞானாமிர்தமும் கலைநூல்களாயின. புறச் சமய கண்டனம் தொடங்கிற்று. புனையுமாற்றல் சிறந் திலங்குங் கல்லாடம், சமயநூல்களிலே இலக்கிய நயங் களை விரிவாக எடுத்தாளு முறையை எடுத்துக் காட்டிய முதனூலாகும். புரவலரைப் பாடும் வழக்கங்குறை வுற் றது. பாவலரைப் போற்றுவாரின்மையாலும் சமயக் கிளர்ச்சியின் மிகுதியினாலுமெனக.

ஏழாம் நூற்றாண்டில்: இந்நூற்றாண்டில் புறச்சமய கண்டனம் சிறப்புற்றது. அதற்கு ஏது புறச்சமயத்தார் கிளர்ச்சியும் அவரது சமயப் பற்றுக்கோடுமேயாம். சம ணர் தஞ்சமயத்தின் உயிரான கொள்கையைக் கைவிட்டு வெளி வேடத்தைப் போற்றி இடர் விளைத்தனர். சைவத் திலே திருக்கோயில் வழிபாடும் நெருப்பு வழிபாடும் ஒருங்கிணைந்தன. ஆரிய அந்தணர் சிறப்பாகச் சிவநெறி கடைப் பிடித்தனர். சைவமானது மக்களுள்ளத்திற் றமி ழோடு தொடர்புற்றது. சாதியினுஞ் சமயமே சிறப்புற் றோங்கிற்று. திருவைந்தெழுத்தே வடமொழி மறையின் மெய்ப்பொருளென்பது நிலைப்பட்டது. சைவத்துடன் வைதிகஞ் செறிவுற்றது. வைதிகமுஞ் சைவமாயிற்று. மக்களுள்ளத்தே சமயப்பற்றின் மிகுதியால், சமயப் பொறுமை குறைவுற்றது. தமிழின் பெருமை தலை நின் றது. விருத்தப் பாவிலே புகழ்மாலைகள் பாடும் வழக்கம் பெருவரவிற்றாயது. சொல்லணிகள் மல்கின. அன்பின்

பாடல்களே மிகுந்து காப்பியங்களுங் கலைநூல்களுங் குறைந்து போயின.

எட்டாவது நூற்றாண்டு; இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியோடு சைவசமய ஆர்வக்கிளர்ச்சி குறைவுபட்டது. புறச்சமய கண்டனங் குறைவுற்றது. மிக்கதொன்று பின் குறைவடைதல் இயல்பே. காப்பியங்கள் குறுகியொழிய, இலக்கணநூல்களும் உரை நூல்களும் எழுந்தன. இக்காலத்திலக்கணத்தே ஆரியச் சாதிக்கொள்கை உறுதியுற்றது. வேளாளர் நான்காம் வருப்பினர் என்ற கருத்துத் தலைகாட்டிற்று. வைணவக்கிளர்ச்சி தொடங்கிற்று. இந்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வெண்பாயாப்பு புலவராற் போற்றப்பட்டது. கோவை முதலிய பல்வகைச் சிறுகாப்பியங்கள் ஏற்பட்டன.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு; இந்நூற்றாண்டில் வைணவக் கிளர்ச்சி மிக்கது. ஆரியக் கருத்துக்களுஞ் சொற்களும் பெருக் கெடுத்தன. வைணவப் புகழ்மாலைகள் மிகுந்தன. விருத்தயாப்பே பெரிதும் வழங்கலாயிற்று.

பத்து முதல் பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டு வரை சைவசித்தர் கிளர்ச்சியும், சமண இலக்கியக் கிளர்ச்சியும் தோன்றின. சமணர் தமது சமய போதனையை நேரே மேற்கொள்ளாது, செவ்விய உலகிய விலக்கியங்களால் சமயக் கொள்கைகளைக் குறிப்பிடப் புகுந்தனர். விருத்தப்பா எவ்வகை யிலக்கியத்திற்கும் சிறந்த கருவியாயிற்று. அப்பாவினால் இயற்றப்பட்ட முதற் பெருங்காப்

பியம் இக்காலத்ததே. உயர்வு நவிற்சியும், புனைவுரையும் குலப்பெருமைக் கூற்றும் தமிழ்க் காப்பியத்துட் புகத் தொடங்கின. சமணர் உலக நூனயத்தாற் சைவ சம யத்தை வெல்லத் தொடங்கினர். சோழமன்னர் வீறெய்தி அரசாட்சியை அகலப்படுத்திய காலத்தே மக்களுள் உலகவாழ்க்கைநய வுணர்ச்சி மிகுதிப்படவே, பொதுக் காப்பியங்கள் தலையெடுத்தன. பத்துமுதல் பன்னிரண் டாவது நூற்றாண்டு முடிய எழுந்த விருத்தப் பெருங் காப்பியங்களைப் போலப் பீடுடையன பிற்காலத்துத் தோன்றவில்லை. மக்களியற்கைத் திட்ப நுட்ப ஒட்பங் களுக்கும் நிலவுலக அளப்பருங் காட்சிக்கும் இக்காப்பி யங்களே சிறந்த கண்ணாடியாய்த் திகழ்கின்றன. நடுக் காலத் தமிழ்மக்கள் நாகரிக மனைத்தும் இவைகளிலே சீரிடம் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. தமிழ்க் காப்பியங்களுக் கும் புராணம் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. பெரிய புராண மொழிந்த பிறகாப்பியங்களுள் வடநூற் கதைகள் தழுவப்பட்டன. தமிழ்ப்புலவர் வடநூன் முனிவரைப் பெரிது மதிக்கலாயினர். எனினும் தமிழ்ச் சொன்னயங் கள் தழைத் தோங்கிப் பொலிந்தன. வேளாள வள்ளல் கள் தமிழ்ப் புலவரைக் கண்ணுங் கருத்துமாகக் காத்து வந்தனர். செல்வச் செழிப்பால் வண்மை மிகவே ஆரியப் பார்ப்பனரும் நலமுற வாழ்ந்தனர். ஆரியக் கொள்கைகள் மிகுதிப் பட்டன. ஏகான்மவாதம் தமிழ்ப் புலவர்களாற் பாராட்டப்பட்டன. பண்டைத் தமிழர் நாகரிகத்தின் தனிநிலை மறைந்தும் மறையாது மிருந்தது இவ் இடைக் கால மாகும். மன்னர் புலவரைத் தம் பெரியா ரென்று

கருது மரபு குன்றிற்று. தமிழ்ப்புலவர்க்குள் ஒற்றுமைக் கேடு ஏற்பட்டது. கற்றுரைக் கற்றூர் காமுறுவர் என்பது சிறிது பிழைபட்டது. கற்பனையாற்றல் போற்றப் பட்டது. காப்பியங்களுள் இயற்கைநலங் குறைவுபட்டது.

பதின்மூன்று பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளில் காப்பியக்கிளர்ச்சி குன்றிக் கவியுணர்ச்சி மட்டுப்பட்ட கருவி நூற்காலம் வந்தது. இலக்கண நூலுள்ளும் கற்பனைப் பொருத்தங்கள் நுழைந்தன. மந்திர நூலுஞ் சோதிடமும் பாட்டுப் பொருத்தங்களோடு கலந்தன. எழுத்துக்களுக்குஞ் செய்யுள்களுக்கும் சாதி (வருண) வேற்றுமை யமைக்கப்பட்டன. அதிதேவதைகளும் ஏற்பட்டன. இவற்றால் ஆனந்தக்குற்ற முதலிய கற்பனைக் குற்றங்கள் நூலுட் சுட்டப் பட்டன. பாட்டியற்றுவது மனையமைப்பது போலாயிற்று. கற்பனைச் சொன்னய உணர்ச்சியினாலே மக்கள் நெஞ்சந் கட்டுப்பட்டு விரிந்த நுண்ணிய பொருளாராய்ச்சியிற் செல்லாது தியங்கிற்று. வைணவ உரையாசிரியர்கள் காலமுதல், ஆரியத்தாக்கு, சொல்லினும் பொருளினும் விஞ்சியது. சிறு காப்பியங்களும் சிற்றிலக்கண நூல்களும் எழுந்தன. இக்காலத்திலே நன்னூலொன்றே சிறந்த முறையில் அமைந்துள்ளது.

பதினைந்தாவது நூற்றாண்டிலே இரட்டையர் காலம் முதல் சைவக்கிளர்ச்சி ஏற்பட்டுச் சமணர்வலி குன்றியது. உலா, கலம்பக முதலிய சிறு காப்பியங்க ளியற்றப்பட்டன. வண்ணப்பாட்டு வகைகள் மிகுந்தன. இறையன்பின் பெரும்பயனைத் திருப்புகழ்ப் பெருநூல் எழுந்தது.

புராணக் கதைகளையும் ஆரியச் சொற்களையும் பெரிதுந் தழுவிச் சென்றாலும், இந்நூல் கடவுட் பேரன்பினை விளைப்பதுடன் இன்பச் சுவையையுந் தன்னகத்தே கொண்டிருத்தலால், என்றும் நின்று நிலவுதற்குரியது. இதன் சொல்வளமும் பெருமிதமும் ஒப்பற்றன. கம்ப ராமாயணம் வடநூற் கதையைமட்டுந் தழுவிற்று. வில்லி பாரதம் வடசொற்களையு முடன் கொண்டது. வில்லி புத்தூரார் காலமுதல் தமிழ்ப் பெருங் காப்பிய உயர்வு குன்றத் தொடங்கிற்று. சொன்னய முணர்த்துங் கற் பனைகள் மிகுந்தன. பாரதமும் நைடதமும் அரிச்சந்திர புராணமும் வடநாட்டுக் கதைகளைத் தழுவினவே. ஒரு கதையைக் காப்பிய முழுவதிலுங் கூறுமுறை இவைக ளோடு அருகியொழிந்தது. நைடதத்திலே பண்டைத் தமிழரது புனைந்துரை மாறிச் சிறிது தாழ்மைப்பட்ட வடநூற் புனைமுறை மிகுதிப்பட்டது. பெண்டிரின் ஒவ் வொரு பகுதியையும் புனைந்துரைக்குமுறை அத்தன் மையது.

பதினாறும் நூற்றாண்டு: இந்நூற்றாண்டில் தல புரா ணங்கள் பெருங்காப்பியங்களாகத் தொடங்கின. சேது புராணத் தோற்றத்துடன் இலக்கண விதிகளும் கற் பனைக் கருவியாகப் பயன்படலாயின. அரசர், வள்ளல்கள் என்போரது உதவி குறைவுபட்டமையால் இறைவனை யே போற்றுஞ் சிறு காப்பியங்களும் தனிப்பாடல் களுமே சிறந்திலங்கின. மடங்களிலே நூல்கள் பல தோன்றின. சைவ வைணவ ஏகான்மவாத நூல்கள் வெவ்

வேறு மல்கின. வட நூல்களுக்கு மிகுந்த பெருமை ஏற்பட்டுத் தமிழ்ச் சமயக் காப்பியங்களுக்கும் கலை நூல்களுக்கும் வடமொழியில் மூலநூல் இருத்தல் சிறப்பென்ற தப்புக் கொள்கை தலையெடுக்கலாயிற்று. மக்கள் அறிவு ஆரியக்கட்டுகளுக்குள் அடங்கிச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று.

பதினேழாம்நூற்றாண்டு: இதில் மன்னர், குறு நில மன்னர் முதலியோர் உதவியினாற் பிள்ளைத் தமிழ், கோவை முதலிய சிறு காப்பியங்கள் கற்பனை நயங்களோடு மக்கண் மீதும் பாடப் பெற்றன. சமயச் சண்டைகள் மிகுதிப்பட்டன. செந்தமிழ் நயங்கள் மகமதியப் புலவர் நெஞ்சத்தையுங் கவர்ந்தன. மகமது நபியைப் பற்றிய பெருங்காப்பியமே பண்டை முறையில் இனிதமைந்தது. மகமதிய வள்ளல்கள் தமிழைப் பேணத் தொடங்கினர். சைவக்கிளர்ச்சி இமயம் வரை எட்டிற்று. இந்நூற்றாண்டிறுதியில் வட மொழிச்சுவை மிகுதிப்பட்டுத் தமிழ்க்கும் வடமொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றே என்ற தப்புக்கொள்கை தலையெடுத்தது. வடமொழி தமிழை முற்றிலும் அடக்கியாண்ட காலமிஃதே.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு: இந்நூற்றாண்டு முற்பகுதியில் கிறித்துவைப்பற்றிய பெருங்காப்பியம், செந்தமிழிலே ஐரோப்பியப் புலவரொருவராற் பாடப்பெற்றது. கிறித்துவக் கருத்துக்கள் தமிழ்க் காப்பியங்களிலிடம்பெற்றன. வீரசைவ சமயக் கருத்துக்களும் தமிழ் நாட்டிற் பரவத்தொடங்கின. சைவத்தின் பொதுக்கருத்

துக்கள் தாயுமானாரால் விளக்கமடைந்தன. பல பிற்காலச் சித்தர் நூல்களும் இக்காலத்தெழுந்தன போலும் பல கோட்பாட்டினர் ஒருங்கு கலந்தனர். சமய ஆராய்ச்சியுந் தமிழாராய்ச்சியும் மக்களுள் விரிவாக ஏற்பட்டன. பொதுமக்கட்குப் பயன்படும் உரைநடை நூலும், அகர வரிசை (அகராதி) முதலியனவும் எழுந்தன. அச்சின் முதற்றோற்றமும் அக்காலத்தே நிகழ்ந்தது போலும். குறுநில மன்னர்களும் செல்வர் பலரும் தமிழை வளர்க்கக் கருதிய காலமுமிதுவே. பண்டை மன்னராட்சி அறவே ஒழிந்தது. பதினேழாம் நூற்றாண்டிறுதியில் நிலைபெற்ற கொள்கை பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற் பகுதியிற்குன்றி, வடமொழியும் தமிழும் வெவ்வேறே யென்ற கொள்கை இருமொழியும் நிலைகண்ட ஆசிரியர் சிவஞான முனிவரால் நாட்டப்பட்டது. பிற சமயக் கிளர்ச்சி குன்றிச் சைவ சித்தாந்தம் சிறந்தோங்கிற்று. பதினேழு பதினெட்டு நூற்றாண்டுகளிலே சிறுகாப்பியங் கள் இருவகைப்பட்டன. இறைவனைப் பற்றியன ஒரு வகை. மற்றொருவகை, மக்களுள் அதிகாரத்தாற் பெரி யாரைப் பற்றியன. அவை காமச்சுவை மிக்கனவாய்த் திகழ்ந்தன. இருவகையிலும் சிலவற்றிற்றான் ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் காணப்பட்டன. சிவஞானபோதப் பேருரை தோன்றிய காலந்தொட்டு மக்கள் நெஞ்சம் விரிவுறத் தொடங்கிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் அதன் பின்னும் ஆங்கிலத் தொடர்பால் ஆரியக் கட்டவிழ்க்கப் பட்டு ஆராய்ச்சி முறையிற் செல்வதாயிற்று.

பத்தோன்பதாம் நூற்ருண்டு: பொது மக்களுக்கு இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற கொள்கை நிலைபெற்ற காலம் இந்நூற்ருண்டிலே தானென்று தோன்றுகிறது.

இருபதாம் நூற்ருண்டு: செயற்கைச் சொன்னயத்தைப் பொருட்படுத்தாது பொருணயங் கருதிப் பண்டைச் சங்கநூல்களுக்குச் செல்லும் ஆர்வமும், பொய் புனைந்த கதைகளைத் தொலைத்து மெய்யுணரக்கருதி வரலாற்ருராய்ச்சியினை மேற்கொள்ளும் ஊக்கமும், விழுமிய விரிந்த பண்டைத்தமிழ் நாகரிக முறைக்கேற்பத் தமிழர் குடிவாழ்க்கையைச் சீர்திருத்திச் செம்மைசெய்யும் நோக்கமும், எம்மொழிப் பொருளையும் தனித்தமிழிலே வெளிப்படுத்திப் பயன்றுய்க்க வேண்டுமென்ற உறுதியும் இற்றை ஞான்றின் சிறப்பியல்புகளாம்.

அதிகாரம். கரு.

கடைச்சங்கப் புலவர் வரலாறு.

புறநானூற்றைப் பாடியோர்

கடைச்சங்கப் புலவருள் பரணர் கபிலர் நக்கீரர் என்னும் மூவர் தலைசிறந்தவர். இவர்கள் ஒருவர்க்குப் பின் ஒருவராகப்புகழொடு திகழ்ந்தன ரென்பது வரலாற்ருராய்ச்சினுற் புலனுகின்றது.. பரணர் செங்குட்டுவன் காலத்தவர். அவர்க்கு முற்பட்ட காலத்துப் புலவரை முதற்கண் ஆராய்வாம். முடிநாகராயரும், முடத்திரு

மாறனும், முதுகுடுமிப்பெருவழுதியைப் பாடிய காரி கிழாரும் நெட்டிமையாரும், நெடும்பல்லியத்தனாரும் ஆகிய பெரும்புலவர்கள் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னேயே திகழ்ந்தனர். இவர்கட்குப் பின் வந்த புலவருள் மாமூலனார், ஓரம்போகியார், குடவாயிற்கீரத்தனார், மதுரைப் பேராலவாயார், ஊன்பொதி பசுங்குடையார், சாத்தந்தையார், நக்கண்ணையார் முதலிய பாவலர்கள் சிறப்புற்று விளங்கினர். அன்னோர் பாடல்களினாராய்ச்சி இவ்வதிகாரத்துள் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

பாணர்க்கு முற்பட்டகாலம்.

கடைச்சங்க காலத்திற்கு முன்னேயே உதியஞ்சேரலாதனை முடிநாகராயர் பாடிய பாட்டுப் புறநானூற்றுள் முதற்பாட்டாக உள்ளது. இப்புலவர் நாகர் மரபைச் சார்ந்தவரென்பதை இவர் பெயர் விளக்குகின்றது. இவர் பாட்டினாலே ஐம்பெரும் பூதத்தியற்கை இன்னவென்பதும், அரசர்க்குரிய சிறப்பியல்புகள் பொறுமை, ஆழ்ந்த சூழ்ச்சி, வலிமை, தண்ணளி என்பனவா மென்பதும், அந்தணர் இமயமலையின் கண்ணும் பொதியின் கண்ணும் அந்திக் காலத்தில் முத்தீவேட்கும் முனிவரென்பதும் அறியற் பாலன. (இங்கே அந்தணரென்றது முனிவர்களை.) உதியஞ் சேரல் கதிரவன் தன்கண் உதித்து மறைபவல்ல விரிந்தநாட்டை யுடையவனாய் இருந்தானென்றும், பாரதப் போரில் இருதிறத்தார்க்கும் பெருஞ்சோறு வழங்கினானென்றும், வானவரம்பனென்னும் பெயருடையானென்றும் அறிகின்றோம். 'பால்புளிப்பினும் பகல் இருளினும்' என்பன அர்காவத்துப் பழ

மொழி போலும். முத்தீ விளக்கில் மான்கள் துயிலு மென்றது பாநயம்.

கடைச்சங்கத்தை நிறுவிய முடத்திருமாறன் காலம் தெளிவாக விளங்கவில்லை. திருவிளையாடற் புராணத்தில் கடம்பவனத்திற்குக் கீழ்ப்புறம் மணவூரென்பது இருந்த தென்றும், கடம்ப வனத்தில் மதுரைமாநகரங் கண்டது மணவூர்க் குலசேகர பாண்டியனென்றும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கின்றது. *மதுரை நகரம் உண்டாவதற்கு முன் மணவூரிலாவது கொற்கையிலாவது தமிழ்ச்சங்கம் இருந் திருக்க வேண்டும். அல்லது மணவூரில் பாண்டியரின் ஒரு கிளையும் கொற்கையில் பாண்டிய முடிமன்னரும் முதலில் வீற்றிருந்த பின் மதுரைமா நகரம் பாண்டியர்க் குத் தலைநகரா யிருக்கலாம். வியாச பாரதத்துள் அருச் சுனன் வனவாச பருவத்தில் அவன் தென்னாடு சென்ற போது மணவூரென்னும் ஊரில் சித்திரவாகனன் என் னும் அரசன் ஆட்சி செய்ததாகவும் அவன் மகளாகிய சித்திராங்கதையை அவன் மணஞ் செய்ததாகவும் சொல் லப் பட்டிருக்கின்றது. இதனால் அக்காலத்திற்குப் பின் னேயே மதுரை நகரம் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று தெரிகின்றது.

முடத்திருமாறன் குட்டுவன் சேரலென்னுங் குட நாட்டரசனைப் பாடிய பாடலொன்று நற்றிணையிற் காணப் படுகின்றது.

முதுகுடுமிப் பெருவழுதி. காரிகிழார்

முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரிகிழார் என்னும் புல வர் புறம். கூ-ல் பாடியுள்ளார். காரியென்பது தொண்டை

* திருநகரங்காண், உ.

காட்டிலிருந்த ஊரென்றும், அது இப்பொழுது இராமகிரி யென்று வழங்கப்படுகிற தென்றும் புறநானூற்றுப் பதிப்பாசிரியர் கூறுகின்றார். கிழார் என்றதால் அவர் வேளாள ரென்று அறிகின்றோம். முதுகுடுமியின் நாட்டெல்லையை இவர் குறிக்குமிடத்து வடக்கே பனிமலையும் மேற்குங் கிழக்குங் கடலும் தெற்கே குமரியும் சுட்டப்பட்டன. குமரி ஆறோ கடலோ வென்று தெளிவாகக் காட்டப்பட வில்லை. 'உருகெழு குமரி' என்றதால் சிலர் கடலென்பர். கிழக்குக் கடலைத் தொடுகட லென்றும், மேலைக் கடலைத் தொன்றுமுதிர் பௌவ மென்றுங் கூறினார். அவன் புகழுக்கு வான் எல்லையைப் புலவர் 'ஆனிலையுலகம்' என்றனர். அது அண்டத்தின் முடிவிலுள்ள தென்று சிவ தருமோத்திர ஆகமத்திற் கூறப்பட்டது. அதன் கோபுர வியலுள்,

"வீற்றிருக்கும் விமலனது சன்னிதியில்
வெள்விடையும் விளங்கு மந்த
ஏற்றினயல் நந்தைமுதல் இசைந்துறையும்"

—கோபுரவியல் கக.

என்றது காண்க.

மேற்கூறிய புறப்பாட்டில் முக்கட் செல்வராகிய சிவபெருமான் கோயிலையன்றி வேறொன்றையும் முதுகுடுமி வலஞ்செய்யா னென்றும், பகைவர்பாற் கொண்ட பல பொருளையும் பரிசிலர்க்கு வழங்கிவந்தா னென்றும், நான்மறை முனிவரால் வாழ்த்தப்பட்டானென்றும் புலவர் இயம்பியுள்ளார். முதுகுடுமி சைவனாதலின் இங்கே குறித்த நான்மறை முனிவர் சிவநெறி யொழுகுந் தமிழ்

நாட்டு அந்தணரா யிருத்தல் வேண்டும். கோயிலென்பதற்கு நகர் என்ற சொல் வந்தமை காண்க. அச்சொல் நகு என்பதனடியாகப் பிறந்து விளக்கமுடைய இடமென்று பொருள்படும். அரசரை ஈகைபற்றித் திங்களுக்கும், பகைவரை வெல்லுந் திறமைபற்றி ஞாயிற்றிற்கும் ஒப்பிடும் பாட்டு மரபு இப்புலவர் செட்யுளுட் காணப்படு கின்றது.

நெட்டிமையார்.

முதுகுடுமியை நெட்டிமையா ரென்ற புலவர் புறம். கூ, கஉ, கரு-ம் பாடல்களிற் பாடியுள்ளார். நீண்ட இமையுடைமையால் இவர்க்கு இப்பெயர் வந்ததென்ப. முதுகுடுமி அறப்போர் செய்யுந் தன்மையுடையா னென்பதும், பாணர்க்குப் பொற்றாமரையும் யானையுந் தேரும் வழங்குபவ னென்பதும், பகைவர் அரண்களை அழித்து அவை இருந்த இடத்தைக் கழுதையைக்கொண்டு பாழ்படுத்தும் வழக்கம் அக்காலத் திருந்ததென்பதும், முதுகுடுமி வேள்விகள் பல வேட்டனனென்பதும் இப் புலவர் எடுத்து விதந்தனர். "நெய்மலி ஆவுதி பொங்க" என்றதனால் ஊன் பயிலாவேள்விகளே அவன் செய்தா னென்று கொள்ள இடமுண்டு. வேள்வி முடிந்த இடத்தில் நினைவுக்குறியாகத் தூண் நடுதல் அக்காலத்துவழக்கமென்பது "வேள்விமுற்றி யூபநட்ட வியன்களம் பல கொல்"* என்றதாற் றெளியப்படும். "நற்பனுவல் நால் வேதம்"† என்றதால் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருள் கூறும் நான்மறையென்பது குறிக்கப்படும்.

---

*புறம். கரு: உ0, உக.

† தொல். பொருள். எரு.

நெடும்பல்லியத்தனார்.

நெடும் பல்லியத்தனார் என்னும் புலவர் முதுகுடுமியைப் பாடிய பாட்டினால் அவர் பாண மரபின ரென்பதும், பெருவழுதியின் வண்மையால் வறுமை தீர்ந்தன ரென்பதும் தெரிகிறது. இவர் பாடிய பாட்டு ஒருபாணன் தன் மனைவியாகிய விறலியை அரசன்பால் ஆற்றுப்படுத்ததாக அமைந்திருப்பதால் அது விறலி யாற்றுப்படையாகும்.

உதியஞ்சேரல்.

உதியஞ் சேரலென்னும் சேர அரசன் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற் சிறப்புற்று விளங்கியதாகத் தெரிகிறது. இவனுடைய சிறப்பை இவனுக்குப் பிற்காலத்திற் றிகழ்ந்த வெள்ளி வீதியார் (அகம். சரு) கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை, நக்கீரர் முதலிய புலவர்கள் தங்கள் பாடல்களில் (அகம். கருஅ:௩அக) விதந்து கூறியுள்ளார்கள். வெள்ளி வீதியார் பாடலினால் இவன் வேலினாற் கடலோட்டினா னென்றும், மாக்கோதை பாடலினால் இவன் கொழுமூர் என்னுமிடத்தில் அட்டிலமைத்துச் சோறு வழங்கினானென்றும் அறிகின்றோம். இவனது வண்மையும் இவனது முன்னோரது வண்மையும் வியந்து பாடிய பெரும்புலவர் மாமூலனா ரென்பார். (அகம். கூரு, கoஅ, ௩ருக) இப்புலவர் முக்காலமும் உணர்ந்தவரென்று நச்சினார்க்கினியராற் போற்றப் படுகின்றார்.* இவர் அகநானூற்றில் இருபத்தேழு பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவருடைய பாடல்கள் நற்றிணை குறுந்

* புறம் கரு: கஎ.

தொகையிலுமுள. இவர் உதியஞ்சேரலை நேராகவிளித்த பாடல்கள் காணப்படாமையானும், அவனுக்குப் பிற் காலத்து நடந்த வரலாறுகளைக் கூறுதலானும் இவர் உதி யஞ்சேரல்காலத்துக்குப்பின் பரணரோடு ஒத்தகாலத்தவ ரென்று கருத இடமுண்டு. ஆனாலும் இவர் அவர்க்கு முற்பட்டவர். இவர் பாடல்களிலே பல குறுநில மன்ன ருடைய வரலாற்றுப் பகுதிகள் அறியக்கிடக்கின்றன. இவர் நன்னனுடைய பாழியையும்(அகம். கரு), எழிற் குன்றத்தையும் (அகம். ஙசக) பாடியுள்ளார். அவனது வியலூரையும் (அகம். கூஎ) பாடினர்.

நெடுவேளாவி.

பேகன் முன்னோனாகிய நெடுவேளாவி யென்னுங் கொடையாளியும் இவரால் அகத்துப் பாடப் பெற்றவன். அவன் பொதினியில் ஆட்சி செய்தவன். ஆவிய ரென்னும் ஒரு கூட்டத்தாருக்குத் தலைவன். பொதினி யென் பதே பிற்காலத்தில் பழனியென்று மருவிய தென்ப.

மாழலனூர்.

மழவரென்பார் அதிகன் என்னுங் குறுநில மன்ன னைத் தமக்குத் தலைவனாக வுடையவர். அவர்கள் செம்மறி யாட்டுக் கொம்புபோலச் சுருண்டு முதுகினை மறைத்த தலைமயிரையும் செங்கண்ணையு முடையவர்கள். அவர்கள் இருமலை நீக்கும் மண்போன்ற ஒருவகை மருந்தினை வாயிற்கொண்டு வில்லும் தீப்பற்றிய சிறுகோலும் உடை யராய் நிரைகவரும் சூழ்ச்சியை அகம். க0க-ல் மாமூல னூர் இனிது பாடியுள்ளார். அவர்களது பூந்தொடை விழாவையும் அவர் அகம் கருஎ-ல் குறித்துள்ளார். இன்

னும் இவருடைய பாடல்களால் எவ்வி, கண்ணன், எழினி, புல்லி, பாணன், திதியன் என்னும் பல சிற்றரசர்கள் செய்தியும் அறியக் கிடக்கின்றது. கள்வர் கோமானாய் வேங்கடத்தை ஆண்ட புல்லி இவராற் குறிக்கப் பெற்றுள்ளான். பாணன் என்பானது நாடும் வடநாட்டில் உள்ளதாகவே அகம். ருஉ௫-ல் விளங்குகின்றது.

மோரியர் என்பார் வடக்கேயிருந்து தெற்கே வந்ததும், தங்கள் தேர் செல்லும்படியாக மலைப்பகுதிகளில் வழியமைத்ததும், மோகூரிலிருந்த பழையன் என்பான் பணியாமையினால் அவர்கள் படையெடுத்து வந்ததும், அவர்கள் வடுகரை முன்னாகக் கொண்டு போந்ததும் அகம். உ௫க, உஅக-ம் பாடல்களால் விளங்கும். நந்தர் என்பார் வடநாட்டில் பாடலிபுரத்தில் கங்கை நீருள் தமது நிதியை மறைத்து வைத்ததை அகம். உகூ௫-ல் புலவர் விளக்கி யுள்ளார். கோசர் பொதியிலில் இருந்ததையும் இவர் கூறியுள்ளார். சோழனது வீரனாகிய மத்தி என்பவனுக்கும் எழினி என்பவனுக்கும் நிகழ்ந்த போரினை அகம். உகக-ல் கூறினர். பாண்டியரது கொற்கையில் முத்தும் வலம்புரிச் சங்கும் எடுப்பதைப்பற்றி அகம். உ0க-ல் எடுத்துரைக்கின்றார். மோரியரை ஆதனுங்கன் என்பவன் வென்றதாகப் புறம். கஎ௫-ல் கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்னும் புலவர் பாடினர். அப்புலவர் அவனைப் புறம். ருஅகூ வும் பாடியுள்ளார். கள்ளில் என்பது தொண்டை நாட்டிலுள்ள இவரது ஊர். இவர் பாடலொன்று குறுந்தொகையிலும் காணப்படுகின்றது. ஓரம்போகியா ரென்னும்புலவர் மத்தியின் காலத்திலிருந்

ததாகத் தெரிகிறது. அவர் ஐங்குறு நூற்றில் மருதத்திற் குரிய நூறு பாட்டுப் பாடியவர். அகத்திலும் மருதத் தையே இவர் பாடியுள்ளார். இவரது பாடல்கள் நற்றிணை யிலுங் குறுந்தொகையிலும் வந்துள்ளன. கரிகால்வளவ னுக்கும் பெருஞ் சேரலாதனுக்கும் நடந்த போரினையும் அதிற் சேரலாதன் புறப்புண்பட்டு நாணி வடக்கிருந்த தையும் அகம். ருரு-வது பாட்டிலும், அவன் இமயம் வரைசென்று வெற்றி பெற்றதை அகம். ௬சஎ-வது பாட்டிலும் பகர்ந்தனர். இவர் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் காலமுதல் பெருஞ்சேரலாதன் காலம்வரை திகழ்ந்ததாகக் கூறலாம். இவர் பாலைத்திணையைப் புனைந் துரைப்பதில் தலைசிறந்தவர்.

தித்தன், பெரும்பூட் சென்னி என்னும் சோழ மன்னர்கள் ஒரு காலத்தவர்கள். அவர் காலத்திலே திகழ்ந்த சேர அரசன் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனு யிருத்தல்கூடும். தித்தனைப் பரணர் அகம். ௬, கஉஉ, கருஉ உஉ௬-ற் பாடியுள்ளார். வீரைவெளியன் தித்தன் என்ப வன் இவனோ வேறோ விளங்கவில்லை. வெளியனென்ற அடைமொழி தித்தனுக்கும் உண்டு.

பெரும்பூட் சென்னியைக் குடவாயிற் கீரத்தனார் என்னும் புலவர் அகம். சச-ற் பாடியுள்ளார். அவன் பகைவரைவென்று கழுமலத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண் டதை இவர் எடுத்து இயம்பினர். பெரும்பூட் சென்னி அட்டிற்சாலை வைத்திருந்த இடம் தஞ்சாவூர்ச் சில்லாவில் குடவாயில் என்னும் ஊராகும். இப்புலவரும் அவ்வூரி

னரே. இவர் அகத்தில் பத்துப்பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அகம். கூ0-ம் பாட்டில் தொண்டியிலிருந்த பொறைய னென்னும் அரசனைச் சுட்டியுரைத்தார். இச்செய்யுளால் நெய்தல் நிலமாக்கள்சோற்றையும்புளிக்கறியையும் கொழு மீன் இறைச்சியையும் உண்பது அறியக் கிடக்கின்றது. இவர் பாலைத்திணையை மிகுதியாகப் பாடியுள்ளார். இவர் அகம். கூசரு-ல் நன்னனது ஏழிற் குன்றத்தில் மழை பொழிந்து அருவிபாய்வதையும் கானமர் செல்வி அக்குன் றத்திற்குக்காப்புத் தெய்வமா யிருப்பதையும் கூறியுள் ளார். கூகூகூ-ல் எவ்வி யென்னுங் குறுநில மன்னனது நீடல் என்னும் பதிக்கண் நெய்தலும் மருதமும் விரவிக் கிடப்பதை விதந்தோதினர்.

பரணரால் அகம். கூஉஉ-ற் பாடப் பெற்ற திதிய னென்னுங் குறுநில மன்னன் ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண் டியனும், மாமூலராலும் பாடப்பெற்றுள்ளான். ஒல்லை யூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் காலமும் மாமூலர்பாடிய தித்தன், பெரும்பூட்சென்னி முதலியோர் காலமு மொன் றென்று தோன்றுகின்றது. திதியன் பாண்டியனுக்கு நண்பன். அகம். உரு-ல் பாண்டியன் அவனைப் பாடியுள் ளான். இவன் புறநானூற்றில் எக-வது பாடலில் பகை மன்னர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்த இடத்து அவர் களைப் புறங்காணாவிடில் தன்னுடைய மனைவியையும் நண் பர்களையும் தான் பிரிந்து விடுவதாகவும், முறை பிறழ்ந்து நடப்பவனைக் கொண்டு நீதி செலுத்தியோ னாவனென

வும், சிறந்த பாண்டிய நாட்டினைக் கடந்து பிறநாட்டிற் பிறப்பதாகவும் வஞ்சினங் கூறியதால் இவன் மனைவி கற்பிலும் அன்பிலும் சிறந்தவளென்றும், இவன் தன் நாட்டில் அளவற்ற பற்றுடையவ னென்றும், முறைதவறாத செங்கோலுடையவ னென்றும், இவன் நண்பர்களும் மிக மெய்ம்மையான அன்புடையவர்களென்றும் தெரிகின்றது. இவன் இறந்தகாலை இவன் மனைவி தீப்பாய்ந்தனள். தீப்பாயுமுன் றடுத்த சான்றோர்களை நோக்கிக் கைம்மை நோன்பு தனக்காகாது என்றும், கணவன் இறந்தபோது தாமரைப் பொய்கையும் தீயும் ஒரு தன்மையனவாய்த் தனக்கு இருப்பனவென்றும் புறம். உசசு-ற் கூறினள். இவள்பாடியபாட்டினுள் அக்காலத்தே நெய்கலவாதசோற்றினை வெள்ளெள்ளுந் துவையலோடும், புளிசேர்த்து வேகவைத்தவேளைக்கீரையோடும்உண்டு,பாயில்லாதபருக்கைக் கற்கள் மேலே படுத்தல் கைம்மை நோன்புகைக்கொண்டவர்களது வழக்கமென்று தெரிகின்றது. இவள் தலைவிரிகோலமாய்ப் புறங்காட்டிற் சென்று தீப்பாய்வதைக் கண்டு இரங்கி மதுரைப் பேராலவாயார் பாடிய பாட்டு புறம். உசஎ.

ஒல்லையூர், இருங்கோ வேளுக்குரிய ஊர்போலும். அவ்வூரில் ஆயன் செங்கணனாரென்னும் புலவர் ஒருவர் திகழ்ந்தனர். அவரது பாடல் அகத்துட் காணப்படுகின்றது.

ஒல்லையூர்க்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனைத் தோடித் தலை விழுத்தண்டினார் என்னும் புலவர் புறம். உசஙு-ற்

பாடியுள்ளார். அப்புலவர் இளமை நிலையாமையைப் பற்றிப் பாடிய இப்பாட்டில்,

"தொடித்தலை விழுத்தண் டூன்றி நடுக்குற்
றிருமிடை மிடைந்த சிலசொற்
பெருமூ தாளரே மாகிய வெமக்கே"

என்றமையால் அப்பெயரெய்தினர் போலும்!

தித்தன் மகன் போர்வைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி மூக்காவனாட்டு ஆமூர் மல்லனைப் பொருது கொன்றடைந்த வெற்றியைச் சாத்தந்தையா ரென்னும் புலவர் புறம். அ0, அ உ-ற் புகழ்ந்து பாடினர். இவர் திணை மொழி பாடிய கண்ணஞ் சேந்தனாரின் தந்தையென்ப.

பெருங் கோழியென்னு மூரிற் சிறப்புற்றிருந்த நாய்கன் ஒருவன் மகள் நக்கண்ணையாரென்னும் புலவர், போர்வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளியின் மீதுள்ளகாதலால் கைக்கிளையாகப் பாடிய பாடல்கள் புறம். அந, அச, அரு. அக்கிள்ளியின் செவிலித்தாயாகிய காவற்பெண்டு என்பவள் அவனைக் காணும் இடம் செருக்களமென்று அவன் வீரத்தைப் பாடியபாட்டு, அசு. அது ஏறாண் முல்லை யென்னுந்துறை.

பெரும்பூட் சென்னிக்குப் பின் அரசாண்ட செய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னி என்பவன் சேரமானது ஊராகிய பாமலூர் என்னும் ஊரை முற்றுகைசெய்து வென்றவனாவான். இவன் மிக்க வன்மையுடையவன். ஊன் பொதிபசுங் குடையார் என்பவர் இவனைப் புறநானூற்றுட் பாடியுள்ளார். அவர்பாடிய புறம். கயு-வது பாட்

டினுள் இம் மன்னன், மக்களை அளந்தறிவதில் திறமை யுடையவ னென்பதையும், ஒழுக்கம், இரக்கம், ஆய்ந்து செயல், வீரம் என்னுந் தன்மைகளை யுடையவனாய், நறு மணங் கமழும் தாளிப்புடைய உணவை விருந்தினர்க்கு அளிப்பவ னென்பதையும் குறிப்பித்தனர். இவர்பரிசில் கடாநிலையாகப் பாடியது புறம். உOரு. புறம். ருஎஅ-ல் இளஞ்சேட்சென்னி தென்பால் பரதவரென்னும் கூட்டத் தாரையும் வடபால் வடுக ரென்பாரையும் வென் றோட்டி யதனைக் கூறியுள்ளார். அவர்பாற் கொண்ட மிகுந்த அணிகலங்களைப் புலவர் தம்முடைய உறவினர்க்குக் கொடுத்தகாலை அவர்கள் நெடுநாளிருந்த வறுமை தீர்ந்து பெருமகிழ்ச்சியால், சீதையை இராவணன் கவர்ந்து சென்றபோது அவள் கீழே யெறிந்த அணிகளைக் கண் டெடுத்துத் தவறாக அணிந்த குரங்கின் கூட்டம் போல, விரலில் அணிவதைச் செவியில் அணிந்தும் செவியிலணி வதை விரலிலணிந்தும் அரையிலணிவதைக் கழுத்தி லணிந்தும் கழுத்திலணிவதை அரையிலணிந்தும் இடர்ப் பட்டனரென்று இயம்பினர். இதனால் இவர் நகைச்சுவை பயக்கும் பாடல் பாடுவதில் வல்லவ ரென்று தோன்று கின்றது. இராமன் கதை இப்பாட்டினுள் வந்தது உற்றுநோக்கத் தக்கது.

இளஞ்சேட் சென்னியை அகம்: ருஎரு-ல் இடை யன் சேந்தன் கொற்றனா ரென்னும் புலவர் பாடினர்.

பரணரும் அவர் காலத்துப் புலவரும்.

கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் சிறந்து விளங்கிய பெரும்புலவர் மூவருள்ளும் முற்பட்டவர் **பரணராவார்.**

இவர் அகநானூற்றுள் ஏறக்குறைய ௩௪-பாடல்களும், புறத்துள் கரு-பாடல்களும் பாடியுள்ளார். நற்றிணையி லும், குறுந்தொகையிலும் இவர் பாட்டுக்களுள்ளன. பதிற்றுப்பத்தில் ரு-ம்பத்து இவராற் பாடப்பெற்றது. இவர் இன்ன ஊரார், இன்ன குலத்தாரென்று தெளிவாய் விளங்கவில்லை. பதினோராந் திருமுறையில் சிவபெரு மான் திருவந்தாதி யொன்று இவர் பாடியதென்ப. நெடுங் கழுத்துப் பரணர், வன்பரணர் என்பவர் இவரின் வேறு வர். பரணிநாளிற் பிறந்தமையால் இப்பெயர் வந்த தென்று கூறுவாருமுளர். செங்குட்டுவனை இவர் பாடி யிருப்பதால் இவர் அவன் காலத்தவரென்பது தெளிவு. உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் ஆயுதச் சிறப் பையும் படைச்சிறப்பையும் இவர் உவமை நயந் தோன் றப் புறம். ச-ற்பாடியுள்ளார்.

"தாயில் தூவாக் குழவி போல
ஓவாது கூஉ நின் உடற்றியோர் நாடே"

என்றது காண்க.

குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும், வேற்பல் தடக் கைப் பெருநற்கிள்ளியும் போர்செய்து வீழ்ந்து இறந்த விடத்துப் பரணர் பாடிய பாட்டு புறம். கூ௩-வது. அத னுள் நால்வகைச் சேனையும் செயலற்றிருந்த இரக்கமான நிலையை எடுத்துரைத்தார். அதிகமான் நெடுமானஞ்சி யைப் பரணர் தமக்கு முன் பாடியதாக ஔவையார் புறம். கூகூ-ற் கூறியுள்ளார். செங்குட்டுவனது போர்க் களத்தை ஏர்க்களத்திற்கு உவமித்து இவர் பாடிய பாட்டு

புறம். ௩௯௯. தழும்பன் என்பவனைப்பற்றிப் புறம். ௩௪அ-லும் தித்தன் என்னும் சோழனைப்பற்றி ௩௫௨-லும் இவர் குறித்துள்ளமையால், அவர்கள் இவர் காலத்திற்கு முற்பட்டவர்களென்று கருத இடமுண்டு.

வையாவிக்கோப் பெரும்பேகனை இவர் பாடிய புறம். கசக-வது பாட்டு பாணாற்றுப் படையாகவும் புலவராற்றுப் படையாகவு மிருக்கிறது. அப்பாட்டிற் பேகனென்பான் மறுமை நோக்காது வறுமை நோக்கி ஈயும் வண்மையுடையவ னென்றும், புறம். கசஉ-ல் அவன் கொடைமடம் படுத லல்லது படை மடம் படானென்றும் பாடினர். அவன் மயிலுக்குக் குளிர் நீங்குதற் பொருட்டுப் போர்வை கொடுத்தவனென்பது புறம். கசக-வது பாட்டாலும், கசரு-வது பாட்டாலும் விளங்குகின்றது. பேகனால் கைவிடப் பட்ட கண்ணகி யென்பவளை அவன் மீண்டும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவனைப் புறம் கசச-வது, கசரு-வது பாட்டுகளில் இவர் வேண்டியுள்ளார்.

தித்தனைப்பற்றி அகம். ௬, கஉஉ-லும், செழியன் கூடற்போரைப் பற்றி அகம். ககசு-லும், பசும் பூட் பாண்டியனைப்பற்றி க௯உ-லும், கரிகால்வளவனைப்பற்றி கஉரு-லும், அவன் வேளிர் பதினொருவரை வெண்ணிப் பறந்தலையில் வென்றதைப்பற்றி உசசு-லும், மாந்தரின் பொறையன் கடுங்கோவைப்பற்றி கசஉ-லும், செங்குட்டுவனைப் பற்றி உசஉ-லும் பாடியிருப்பதால் இவர் காலத்துப் பெரு வேந்தர்களுள் இவராற் பாடப் பெறாதாரில்லை.

கரிகால் வளவன் மகளாகிய ஆதிமந்தி தன் கணவனாகிய ஆட்டனத்தியென்னும் சேர அரசனைக் காவிரிப்புதுப் புனல் விழாக்கொண்டாடும் கழார்ப் பெருந்துறையில் தப்பவிட்டு வருந்திக் கடற்கரைக்குச் சென்று மருதி யென்பவளது உதவியால் அவனைக் கண்டு மீட்டுவந்த கதையினை அகம். எசு. உஉஉ, உஎசு-ம் செய்யுட்களில் இவர் குறித்துள்ளார்.

இவர் குறுநில மன்னருள் சோழன் வீரனாகிய மத்தி யென்பவனை அகம். சு-வது பாட்டிலும், பரிசிலர்க்கு யானையும் நன்கலனும் அளிக்கும் அஃதை யென்பவனை அகம். எசு-வது பாட்டிலும், கழுவுள் என்பவனை கஎரு-வது பாட்டிலும், நன்னனை கருஉ, உருஅ, உ௰அ-ம் பாட்டுகளிலும், பொதியிற் றலைவனாகிய திதியனை எஉஉ-வது பாட்டிலும், சோழன் படைத் தலைவனாகிய பழையன் என்பவனை எஉசு-லும், கோசராற் கண் களையப் பட்ட அன்னி யென்பவன் கதையை உசுஉ-லும், ஆய் எயினன், மிஞிலி என்பவருக்குள் நடந்த போரினை கசஅ-லும், எவ்வி நீடூர் கிழவோன் என்பவனை உசுசு-லும், வல்லன்கிழான் என்பவனை எருசு-லும் பாணன், ஆரியப் பொருநன் என்பவர்களை எஅசு-லும் குறித்துரைத்தனர்.

பரணர் ஆரியரைப்பற்றி உஎசு-எ௰சு என்பவை களிற் பேசியுள்ளார். கொல்லி மலையிலுள்ள கடவுள் எழுதிய பாவையைப்பற்றி அகம். சுஉ-லும், கவிரமலையி லுள்ள சூர்மகளைப்பற்றி ககூஅ-லும் இவர் பாடியிருக்

கின்றார். இவர் ஆலமுற்றம் என்னுமிடம் சிவனூர்க்கு உரியது என்று கூறிய அகம். ௧௮௧-ல் அவரை,

"நான்மறை முதுநூல் முக்கட் செல்வன்
ஆலமுற்றங் கவின் பெறத் தைஇப்
பொய்கை சூழ்ந்த பொழின்மனை மகளிர்
கைசெய் பாவை துறைக்க ணிறுக்கும்"

என்றது காண்க.

பரணர் ஆனைகளை மிகுதியாகவுடைய ஆயைப் பற்றி அகம். ௧௩௨-லும், பிறவிடங்களிலுங் குறித்துள்ளார். இவர் மருதம், குறிஞ்சி, பாலையென்னும் முத்திணையையுமே மிகுதியாகப் பாடியுள்ளார். அக்காலத்தில் இரவலர்க்கு ஆம்பல் இலையில் சுடுசோற்றினை இனிய புளிப்புடைய பிரம்பின் பழங்களோடு கலந்து விடியற் காலத்தில் இடுவதை இவர் அகம். ௬௬-ல் குறித்தமை காண்க. இவர் செங்குட்டுவனைப்பாடி உம்பற்காட்டு வரும் படியையும் அவன் மகன் குட்டுவன் சேரலையும் பரிசிலாகப் பெற்றனர்.

இவரோடு ஒரு காலத்தவரான **கழாஅத்தலையார்** என்னும் புலவர் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் பொருது வீழ்ந் திறந்ததைக்கண்டு நெஞ்சம் வருந்திப் பாடிய பாடல் புறம். ௬௨. போர்க்களத்தில் பருந்தும் பேயும் பொருந்துவதைப்பற்றியும், பல்வேறு மொழிகள் பேசும் படைகள் துணைபுரிவதைப் பற்றியும் இப்பாட்டினுள் இயம்பினர். இறந்த வீரரின் பெண்டிர் 'பச்சிலை தின்னாது குளிர் நீரில் முழுகாது கிடந்தனர்' என்றமையால், அங்ஙனஞ் செய்தல் அக்காலத்துக் கைம்மை வழக்கமென்று தெரிகிறது. மேலும் அப்பெண்டிர் போர்க்களத்

திற் சென்று தங்கணவருடன் உயிர்விடுங் கற்புடைய ராய்த் திகழ்ந்தனரென்றும் விளங்குகின்றது. அவர் புறம். ௩௬௫-ல் பெருஞ் சேரலாதன் கரிகாலனொடு பொருது வடக்கிருந்தானைக் கையறு நிலையாகப் பாடினார். ௩௬௮-லும் அவர்உயிர் போகாதுபோர்க்களத்திற் கிடந்து வருந்துபவனைப் பற்றி இரங்கிப் பாடினது காண்க. இவர் பாடிய பாடல்கள் மிகுதியுங் கையறுநிலையே. இருங்கோ வேள் என்பவன் இவரை இகழ்ந்ததாகப் புறம். ௨0௨-ல் கபிலர் கூறுவதால், இப்புலவர் கபிலர்க்கு முற்பட்டவ ரென்பது தெளிவு.

உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட்சென்னியையும் பேக னையும் பெருங்குன்றூர்கிழார் என்னும் புலவரொருவர் பாடியுள்ளார். இப்புலவரும் சேரமான் இளஞ்சேர லிரும் பொறையைப் பதிற்றுப்பத்திற் பாடிய பெருங்குன்றூர்க் கிழாரும் ஒருவரேயென்னில், இவர் பரணர்க்குப்பின் வந் தவராய்ப் பேகன் காலத்திலே மிகவும் இளைஞராயிருந்து நெடுங்கால மிருந்திருக்கவேண்டும். இவரைப் பற்றிப் பின் ஆராய்வோம். அவ்வாறே அரிசில் கிழாரும் நீண்ட ஆயுளுடையரா யிருந்திருத்தல் வேண்டும். வன்பரணர் என்பவர் பரணருக்குப் பிற்பட்டவர். அவரும் பேகனைப் பாடியுள்ளார். நெடுங்கழுத்துப் பரணரென்பவர் வேத் தியல் என்னுந் துறையைப் புறம். ௨௬௧-ற் பாடினர். இவர் பாடிய வேந்தன் இன்னனென்று விளங்கவில்லை. இவர் பாடியபாட்டினுள் பாணரை நோக்கி இனி தூய வெள்ளிய ஆடையுடுத்துப் பறவைகள்போல் ஆரவாரம் செய்தலையொழித்தல் வேண்டுமென்றும், பண்ணாகிய

இரங்கற்பண்ணைப் பாடுவதால் போர்க்களத்தைவிட்டு நரி களை ஓட்டலாமென்றுங் கூறியது காண்க.

செங்குட்டுவன் காலத்தோடு ஒத்த காலத்தவனாகிய கரிகால் வளவனது அம்மானாகிய இரும்பிடர்த் தலையா ரென்பவர் கருங்கை யொள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதி யென்னும் பாண்டியனது வீரத்தையும், இரவலர்க்குக் குறிப்பறிந்து கொடுக்கும் அவன் வண்மையையும் புறம். ௩-வது பாட்டில் பாடியுள்ளார். அப்பாட்டினுள் இவர் 'பெருங்கையானை இரும்பிடர்த்தலை யிருந்து' என்றமை யால் இவருக்கு இப்பெயர் வந்ததுபோலும். செங்குட்டு வனது முன்னோனாய்க் கரிகால்வளவனோடு பொருது புறப் புண்நாணி வடக்கிருந்த பெருஞ்சேரலாதனைப் போர் நடந்த இடமாகிய வெண்ணியிலிருந்த புலமை மிக்க குயத்தியாரொருவர் புகழ்ந்து பாடிய பாட்டு புறம். சுசு. இதனுள் கரிகாலன் கடற்போர் செய்வதில் வல்லவ னென்றும், வெற்றியடைந்த அவனைப்பார்க்கிலும் வடக் கிருந்த சேரலாதனே சிறந்தவனென்றும் புலவர் பாடி னதுகாண்க.

கரிகாற் பெருவளத்தானைப் பாடிய மற்றொரு புல வர் கருங்குழலாதனா ரென்பவர். அவர் புறம். எ-வது பாட்டில் அவனது வண்மையையும் எழிலையும் வீரத்தை யும் நாட்டு வளத்தையும் இனிதெடுத்து இயம்பினார். புறம். உஉச-ல் அவன் பாணரைப் பாதுகாத்தமையும் வேதவேள்வி முடித்தமையும் கூறி, அவன் இறந்தமை

யால் முதுவை மகளிரெல்லாம் அணிகளைந்தன ரென்றும் உலகமே இரங்கத்தக்க தென்றும் உரைத்தார்.

கரிகாலனைப் பட்டினப் பாலையிற் பாடினவர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார். இவர் அவனிடம் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசிலாகப் பெற்றார். பொருநராற்றுப் படையிலும் இவன் கதை கூறப்பட்டுள்ளது. இவனால் வெண்ணியில் வெல்லப்பட்ட பாண்டியன் கருங்கை யொள்வாள் வழுதிக்குப் பிற்பட்டவனாதல் வேண்டும். குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந் திருமாவளவனும் கரிகாலனும் ஒருவரேயென்றால், பெருந்திருமாவளவனைப் பாடிய புலவர்களும் கரிகால் வளவன் காலத்தவரேயாவர். அகம். கசக-ல் கரிகாலனைப்பாடிய நக்கீரர் பெருந்திருமா வளவனுக்குப் பின் நெடுங்கால மிருந்திருக்கவேண்டும். அல்லது அவர் தலையாலங்கானத்து நெடுஞ்செழியனைப்பாடிய நக்கீரரின் வேறாவர்.

பெருந்திருமாவளவனைப் பாடியபெரும்புலவர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார். காரிக் கண்ணனாரென்பது கருங்குருவியின் கண்போன்ற கண்ணையுடையவரென்று பொருள்படும். இவர் குலத்தால் வணிகர். அகத்துள்ளுங் குறுந்தொகையுள்ளும் இவர்பாடியிருந்தாலும் புறநானூற்றினுள்ளேயே இவர் பாடல்கள் மிகுதியுங் காணப்படுகின்றன. அகம். கஐஎ-ல் தேக்கிலையில் வடுகர் தயிர்ச்சோறுண்ணும் வழக்கத்தை இவர் குறித்தது காண்க. அவரைக் "கல்லா நீண்மொழிக் கதநாய் வடுக' ரென்றார். புறம். ருஅ-ல் இப்புலவர் பெருந்

திருமா வளவனும் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெரு வழுதியும் ஒருங்கிருந்த போது அவர்களை நோக்கி இரு வரும் ஒற்றுமை யுடையராயிருக்க வேண்டுமென்றும், புறங்கூறுவார் சொற்கேட்டுத் தம்முள் பகைக்கொள்ளக் கூடாதென்றும் ஒற்றுமையால் இருவரும் நாடுகள் பல வற்றை வென்று எல்லா மலைச்சிகரங்களிலும் புலிப் பொறியையுங் கயற் பொறியையும் பொறிக்க வேண்டு மென்றுங் கூறியது மிகவும் அழகா யிருக்கின்றது. புறம். ருஎ-ல் நன்மாறனை நோக்கிப் பகைவர் நாட்டுக் காவல் மரங்களை வெட்டுதல் கூடாதென்று இவர் வற்புறுத்து வதால், அவை அக்காலத்தே மிகப் புனிதமாகக் கருதப் பட்டன வென்பது தெரிகிறது.

பெருந்திருமா வளவனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார் என்பவர். இவர் புறம். சுO-ல் வளவனைக் கடற்கரையிலிருந்து உப்புச் சுமைதாங்கி மலைக்கேகும் வலிய பகட்டிற்கு உவமித்தார். தாமோதரனாரென்ற பெயரால் இவரைத் திருமால் சமயத்தவரென்ப.

அவனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் கோனாட்டு எரிச் சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனாரென்பவர். இவர் குட்டுவன் கோதையையும் இலவந்திகை நலங்கிள்ளி சேட் சென்னியையும் பாடியிருப்பதால், அம்மன்னர் திருமா வளவன் காலத்தவரா யிருக்கலாம். இவர் குறுநில மன்னர்களாகிய ஏனாதி திருக்கிள்ளியைப் புறம். கசுஎ-ஆம், ஈர்ந்தூர் கிழான் தோயன்மாறனைப் புறம். கஅO-

லும், ஏறைதி திருக்குட்டுவனைப் புறம். ௩கூச-லும் பாடி யுள்ளார். பரிசில் நீட்டித்ததற்காகப் பெருந் திருமாவள வனை இவர் கடிந்து பாடிய புறம். ககள-ம் பாட்டில் அறி வில்லாதவருடைய செல்வத்தைப் பார்க்கிலும் நல்லறி வாளரது வறுமையைத் தாம் உவப்பதாகக் கூறியுள்ளார்.

> " மிகப்பே ரெவ்வ முறினு மெனைத்து
> முணர்ச்சி யில்லோ ருடைமை யுள்ளேம்
> நல்லறி வுடையோர் நல்குர
> வுள்ளுதும் பெரும யாமுவந்துநனி பெரிதே "

என்றது காண்க.

பரணர் பாடிய அஃதையின் சிறப்பை **வெள்ளெருக் கிலையார்** என்பவர் புறம். உ௩௩-ம் பாட்டினுட் குறித் துள்ளார். அவர் எவ்வியைப் பாடிய இரண்டு பாட்டுகளும் அவன் இறந்த பின் பாடப்பட்டவைகளே. புறம். உ௩ச-ல் எவ்வியின் மனைவி யானையடியளவு மெழுகிய சிறிய இடத்தின்கண்ணே புல்மேல் அவனுக்குப் பிண்டம் வைத்ததைக் குறித்திருப்பது மிகவும் இரக்கத்தை உண் டாக்கக் கூடியது.

பரணர் பாடிய பசும்பூட் பாண்டியன் தலையாலங் கானத்து நெடுஞ்செழியன் அல்லன். மதுரைக் கணக்காய னாரும் (அகம். ௩௩அ), நக்கீரரும் (அகம். உ௫௩) அவ னைப் பிற்காலத்தே தமது பாட்டிற் குறித்தனர். அகம். உ௩க-ல் அவனைப் பாடிய மதுரை ஈழத்துப் பூதன்றேவ னார் எக்காலத்தவ ரென்று விளங்கவில்லை. அவர் விலங் கின் குறிப்புக்களை அறிவதில் மிகவல்லவர்போலும். அகம் அஅ-ல் தினைக்கதிரைத் தின்னவரும் பன்றி பல்லிக்குறி பார்த்து வருமென்றும், அசுணமா வண்டின் ஒலியை

யாழோசையோ வென்று கருதுவதாகவும் கூறினது காண்க. ஆரியரைப்பற்றி இம்மென்கீரனார் என்னும் புலவர் அகம் ௩௯௬ - ல் பாடி இருக்கின்றார். இவர் குறிஞ்சி பாடுவதில் வல்லவர். இவர் தலைவி இம்மென்று அலமரா நிற்பதாகச் செப்பினமையான், 'இம்மென்' என்ற அடைமொழி இவர் பெயருக்கு ஏற்பட்டது.

சோழர் வல்லத்துப் புறங்காட்டில் ஆரியப்படையினை வென்றதைப் பாவைக் கோட்டிலார் என்னும் புலவர் அகம். ௩௩௬-ல் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய பாட்டில் சேரிப்பரத்தை இற்பரத்தையை இகழ்ந்து கூறிய பகுதி மிகவும் நகைச்சுவை விளக்கவல்லது. யானையின் இரக்கத்தினாலே பாகன் பிழைத்திருப்பதுபோலத் தன் விழவின் கண் வாராமையால் இற்பரத்தை பிழைத்திருப்பதாகச் சேரிப்பரத்தை பேசினாள்.

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழிய னென்பவன் செங்குட்டுவன் காலத்தவனே. அவன் புறத்துள் பாடிய ௧௮௩-பாட்டில் கல்வியின் பெருமையை மிகவும் அழகாக விளக்கினன். அதுவருமாறு;

" வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே
பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலாற் றாயுமனந் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக வென்னாது அவருள்
அறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும். "

இவனுக்கு முன்னே பின்னே நம்பி நெடுஞ்செழியன் என்னும் அரசன் ஆண்டனன். அவனது சிறப்பைப் பேரெயின் முறுவலாரென்னும் புலவர் புறம். உ௬௯-ல் நயமிகப் பாடியுள்ளார். இவர் அப்பாட்டினுல் உலகத்திலுள்ள எல்லாவகை யின்பங்களையும் அவன் நுகர்ந்தனன் எனவும், பல்வகை மக்களிடத்து அவரவர் தகுதிக்கேற்ப நடக்குந் தன்மையும் வண்மையு முடையனு யிருந்தனனெனவும், இனி அவனுக்கு யாது நேரினு மதுபற்றிக் கவலையில்லையெனவுங் கூறினுர். இவர்,

"வலியரென வழிமொழியலன்
மெலியரென மீக்கூறலன்
பிறரைத்தா னிரப்பறியல
னிரந்தோர்க்கு மறுப்பறியலன்"

என்ற அடிகளால் அவனது தகுதியை விளக்கினது காண்க. இப்புலவர் பெயரால் இவர் சோழநாட்டி லுள்ள பேரெயி லென்னுமிடத்தில் வாழ்ந்தவரென்ப. முப்புர மெரித்த சிவபெருமானது திருப்பெயரை உடையவ ரென்றுங் கூறுப.

வஞ்சிநகரத்தி லரசுசெய்த மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோவைப் பரணர் அகத்துள் பாடியுள்ளார். இக்குடும்பத்தைச் சார்ந்த பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ வென்பவர், அகநானூற்றுள்ளும் புறநானூற்றுள்ளும் சிலபாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவர் பாடல்கள் நற்றிணையிலும் உள்ளன. கலித்தொகையில் முதலாவதாகிய பாலைக்கலி இவர் பாடியது. இவர் யாண்டும் பாலையைப் பாடியுள்ளார். இவரைப் பேய் மகள் இளவெயினி யென்னும்

புலவர் புறநானூற்றுப் பதினோராம் பாட்டிற் பாடினர். பேய்மகள் என்றது பேய்த் தெய்வத்தை வழிபட்டு வருவதால் அதன் வெறி உற்றவளென்பது கருத்து. எயினி யென்றதால் எயினர் மரபினள் இவள் என்பது தெளிவு. இவள் பாடிய பாட்டினுள் மங்கையர்கள் மணற் பாவை செய்து அதற்குப் பூக்கொய்து சாத்துதலும், ஆற்று நீரிற் பாய்ந்து விளையாடுதலும், அரசர்கள் பாண ருக்கும் விறலியர்க்கும் முறையே பொன்னணி கலமும் வெள்ளிநாரால் தொடுத்த பொற்றாமரைப் பூவும் பரிசாகக் கொடுப்பதுங் கூறப்பட்டன.

பெருங் கடுங்கோவின் தம்பி மருதம் பாடுவதிற் சிறந்தவர். இவர் அகத்துட் பாடிய கசுஎம் பாட்டில் அஃதை யென்னும் பெண்ணின் றந்தை, சோழசேர பாண்டியரைப் பருவூரென்னு மிடத்திற் பொருது வென்றா னென்றுங் கூறியுள்ளார். இவர் அகம். கஎசுஎல் மருதநிலக் கருப்பொருளாகிய தாமரை முதலிய வற்றை மிகவும் அழகாகப் புனைந்துரைத்தார். இப்புலவர்,

“ கழைகண் டன்ன தூம்புடைத் திரள்காற்
களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை மருங்கிற்
கழுநிவந் தன்ன கொழுமுகை யிடையிடை
முறுவன் முகத்திற் பன்மலர் தயங்கப்
பூத்த தாமரைப் புள்ளிமிழ் பழனத்து ”

என்றது காண்க.

இப்பாட்டினுள் ‘புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வர்’ என்றதால் அக்காலத்தில் குழந்தைகளுக்கு அழகிய சிறு குடுமி வைப்பது வழக்கமென்பது தெரிகின்றது.

குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதன் புதல்வன் ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதனைப் பதிற்றுப்பத்தில் ஆறும் பத்துட் பாடியவர் காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார். இவர் அணிகலனுக்காக ஒன்பது துலாம் பொன்னும், நூறாயிரங் காணமும் பெற்று அரசன் பக்கத் திருக்கும் சிறப்பும் அடைந்தார். இவர் பாடல்கள் புறநானூற்றிலும் குறுந்தொகையிலும் உள்ளன. குறுந்தொகையில் உகOஎ-ம் பாட்டில் "விருந்து வரக்கரைந்த காக்கையது பலியே" என்று காக்கையைச் சிறப்பித்துப் பாடினமையாற் காக்கை பாடினியார் என்ற பெயர் பெற்றனர். வீரத் தாயொருத்தி தன் மகன் போர்க்குப் பின் வாங்கினா னென்று கேள்விப் பட்டு அங்ஙனம் அவன் செய்தால் தனது மார்பினைத் துணிப்பதாக வஞ்சினங் கூறிக் கையிற் கொண்ட வாளோடு போர்க்களத்திற் சென்று தன் மகன் போரிற் பட்டு வீழ்ந்து கிடந்ததைக் கண்டு பெற்றபோழ் தினும் மிக உவந்ததாகப் புறம். உஎஅ-ல் இவர் பாடியுள்ளார். அவ்விடம் வருமாறு:

"செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்து வேறாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
வீன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே"

கபிலரும் அவர்காலத்துப் புலவரும்.

கபிலர் பிறந்த ஊர் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள திருவாதவூரென்று வேப்பத்தூரார் திருவிளையாடலால் தெரிகின்றது. அதனுள், "காதல்கூர் பனுவல் பாடும் கபிலனார் பிறந்த மூதூர்" என்றது காண்க. ஆனல் இவர் பாண்டியனைப்பற்றி மிகுதியாகப் பாடினதாகத் தெரிய

வில்லை. புறம். ௩௩௫-ல் சோழ அரசன் ஒருவனைப்பாடிய விடத்துக் கபிலநகரென்னும் ஓர் ஊரைப்பற்றிக் கபிலரே பேசுகின்றார். அது சோழ நாட்டில் உள்ளதாய இப்புலவருடைய ஊராயிருந்தாலும் இருக்கலாம். 'யானே, பரிசிலன் மன்னு மந்தணன்' என்று இவரும், 'புலன் அழுக்கற்ற அந்தணாளன்' என்று நப்பசலையாரும் கூறினமையால், இவர் அந்தணரென்பது தெரிகிறது.

வையாவிக்கோப் பெரும்பேகனைக் கண்ணகியையேற்றுக்கொள்ளும்படி பரணர் பாடியதுபோலக் கபிலரும் புறம். ௧௪௩-ல் அவனை வேண்டிப் பாடியிருக்கின்றார். அதனுள் மழையை வேண்டியும் மழையின்மையை வேண்டியும் குரவர் பலிதூவிக் கடவுளை வழிபடுதல் குறிக்கப்பட்டது. இவர் மழைபோலக் கண்ணீர் பொழிந்து மார்பினை நனைத்துக்கொண்டு குழல்போல இரங்கிக் கண்ணகி யழுதலையுங் குறிப்பித்தார். இதனாற் பரணர் கபிலர் என்னும் இருவரும் ஒரு காலத்தவரென்று தெரிகிறது. இவனைப் பாடுகையில் பரணர் முதியவராயும் கபிலர் இளைஞராயும் இருந்திருக்கவேண்டும். இருவரும் நண்பரென்பது பண்டைக் கதையாகும். பதிற்றுப்பத்தில் ரு-ம் பத்துப் பாடியது பரணர். ரு-ம் பத்துக்குரிய செங்குட்டுவன் ஐம்பத்தையாண்டு அரசு வீற்றிருந்தான். ௬-ம் பத்திற்குரியவன் முப்பத்தெட்டு ஆண்டு அரசு வீற்றிருந்தான். ஏழாம்பத்திற்குரியவன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன். இவனைப் பாடியவர் கபிலர். இவன் அவருக்கு நூறாயிரங்காணங் கொடுத்துக் குன்றா

மேலேறிக் கண்ணிற்கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிக் கொடுத்தான். இவர் பத்துப்பாட்டிற் குறிஞ்சிப் பாட்டுப் பாடியவர். ஐங்குறுநூற்றிற் குறிஞ்சித் திணையைக் குறித்து நூறு பாட்டு இவராற் பாடப்பட்டன. கலித் தொகையில் குறிஞ்சியைப் பாடியவரும் இவரே. நற்றிணை யுள்ளுங் குறுந்தொகையுள்ளும் இவர் பாடிய பாடல்கள் உள்ளன. பதினென் கீழ்க்கணக்கில் இன்னாநாற்பது இவராற் பாடப்பட்டது. சங்கநூல்களில் இவரது பாடல் கள் ஏறக்குறைய இருநூற்று அறுபதுக்கு மேலிருக்கின் றன. பதினோராந் திருமுறையில் மூன்று நூல்கள் இவ ராற் பாடப்பட்டன என்ப. தொல்காப்பியத்திற்கு ஓர் உரை இவராற் செய்யப்பட்டதென்று சொல்கின்றார்கள். அது இப்பொழுது வெளி வரவில்லை. அஃதையென்னும் மதுரை வள்ளலை இவரும் புறம். கசஎ-ற் பாடியுள்ளார்.

சேரமான் கடுங்கோவாழியாதனைப் புறம். எ-ல் கபி லர் பாடிய பாட்டு இயன் மொழியென்னுந் துறையின் பாற்படும். திங்களும் ஞாயிறும் அவனுக்கு ஒப்பாகா வென்று இவர் அவனைப் புகழ்ந்தார். புறம். கச-ல் செல் வக்கடுங்கோ வாழியாதன் கபிலர் கையைப் பிடித்து உம் முடைய கைகள் மெல்லியனவா யிருக்கின்றனவே யென்று கூற, அரசன் கை வலிதாயிருப்பதற்கும் தன் கை மெலிதாயிருப்பதற்கும் ஏதுக் கூறுவார்: யானையை யுங் குதிரையையும் வன்மையோடு பிடித்து நடத்தவும், வில்லின் நாணை இறுகப்பிடித்து அம்பைச் செலுத்தவும், பரிசிலர்க்கு அணிகலன்களை யமைக்கவும பயன்படுவதால் அரசன் கைகள் வன்மை யுடையன வாயினவென்றும்,

அவனளிக்கும் சோற்றையுங் கறியையும் ஊனையும் துவை யையும் உண்டு வருந்துஞ் செயலல்லது வேறு செயலி னைப் பரிசிலர் கைகள் அறியாவாதலின் அவருள் ஒருவ ராகிய தமது கை மென்மையுடையதா யிருந்ததென்றுங் குறிப்பித்தார். இவர் போர் வன்மையில் முருகனுக்கு இவ்வரசனை உவமித்தது காண்க. காரி, ஓரி என்பவர் களைப்பற்றிக் குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் இவர் கூறியுள்ளார். அகத்துள் இவர் பாடிய பாடல் யாவும் குறிஞ்சிக்குரியனவே. அகம். உ0௩-ல் இவர் பாலையைப் பாடியுள்ளார். அதனுள்ளுந் தலைவன் தலைவியர்க்குப் பிரிவுகூறாது உடன்போக்கே கூறினார்.

புறத்துள் பாரியைப்பற்றி இவர் பாடிய பாடல் புறம். க0௫. இவர் பாரியைப்பாடியதும் விறலியாற்றுப் படை; புறம். க0௬-ற் பாரி தன்பால் வந்தயாவர்க்கும் வரையாது கொடுப்பவன் என்பதை விளக்கினர். புறம். க0எ-ல் அவன் வண்மையால் மாரிக்கு ஒப்பாவான் என் பதை இவர் மிகவும் நயமாகக் கூறியுள்ளார். இவர்,

> " பாரி யொருவனு மல்லன்
> மாரியுமுண் டீண் டுலகுபுரப் பதுவே "

என்றது காண்க.

கபிலர் புறம். க0அ-ற் பாரியின் பறம்புமலை, அவ னைப் பாடினவர்களுக்குச் சொந்தமென்று கூறிப் புகழ்ந்த னர். இவர் க0௯-ற் பறம்பு மலையில் நெல்லும், பலாப்பழ மும், வள்ளிக்கிழங்கும், தேனுஞ் செழித்திருக்கும் வளத்

தைப் பாடி மூவேந்தருந் தமது படை வலியால் அத னைக் கைப்பற்றுதல் முடியாது: ஆடல் பாடல் வல்ல ராய்ப் பாரிபாற் சென்ருல் பரிசிலாக அதனைப் பெறலாம் என்றனர். புறம். கக0, கககம் பாட்டுக்களிலும் இக் கருத்துக்களையே வலியுறுத்திப் பாடினர். புறம். கக0-ம் பாட்டினால் பாரி யென்பவன் பரிசிலர்க்கு முந்நூறு ஊர் கொடுத்ததாகத் தெரிகிறது. மூவேந்தரும் பறம்பு மலையை முற்றுகை செய்து கைப்பறிப் பாரியையும் வஞ் சித்துக் கொன்றனர். ஆயகாலை கையறு நிலையாகப் பாரி மகளிர் பாடிய பாட்டு புறம். கக௨. அது மிகவும் இரக் கத்தை விளைவிப்பது.

பாரியின் மகளிர்க்குக் கணவரைத் தேடிச் சென்ற காலை கபிலர் பறம்பு மலையை நோக்கிப் பாடிய பாட்டு புறம். கக௩ முதல் க௨0 முடிய உள்ளனவாகும். புறம். ௨00-ல் விச்சுக்கோன்பாற் கபிலர் சென்று முல்லைக் கொடிக்குத் தேர் வழங்கிய பாரியின் புதல்வியரை அவன் மணந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினர். அவன் மறுத்தபின் இருங்கோவேள் என்பவனிடஞ் சென்று அவனைப் பாரி மகளிரை மணக்கும்படி இவர் வேண்டிப் பாடிய பாட்டு புறம். ௨0க. அதனுள் இவர் இருங்கோ வேளின் முன்னோர் வரலாற்றைக் கூறினர். அப்பாட்டி னுட் போந்ததுவரை யென்றது, இருங்கோவேளின் நாட் டிற்கு வடக்கண் இருந்த நாடாகும். துவார சமுத்திர மென்னும் இடமென்றும் அதனைக் கூறுவர். இவ்வேளுக் குப் புலிகடிமா லென்ற பெயர் உண்டு. ஒரு முனிவனது தவத்திற்கு இடையூறியற்றிய புலி யொன்றினைக் கொன்

றமையால், இவனுக்கு இப்பெயர் வந்ததென்ப. இருங் கோவேள் பாரி மகளிரைக் கொள்ள மறுத்தமை கேட்டுப் புலவர் வெகுண்டு பாடின பாட்டுப் புறம். உ0உ. இதனுள் இவ்வேளினுடைய முன்னோனொருவன் கழாத் தலையாரென்னும் புலவரை இகழ்ந்தமைக்காகச் சிற்றரையம் பேரரையம் என்னும் இரண்டு பகுதியுள்ள ஒரு பழைய ஊரினை இழந்தனரென்று இவர் கூறினர்.

பின்னர், புலவர், எவ்விபாற் சென்றனர். எவ்வியும் மறுத்தவழிப் பார்ப்பார் சிலருக்குப் பாரிமகளிரை மணஞ் செய்வித்துத் தான் பின் வடக்கிருந்தபோது பாடிய பாட்டுப் புறம். உ௩௬. இதனுள் பாரியைப் புகழ்ந்து பாடி அவனோடு உடன் இறவாததைப்பற்றித் தன்னைக் குறை கூறி அவனை விளித்து 'இப்பிறப்பில் நீயும் யானுங்கூடி இன்புற்றிருந்தமைபோல மறுபிறப்பிலும் இடைவிடாத காட்சியினையுடைய நின்னோடு கூடிவாழ்தலை உயர்ந்த விதி கூட்டுவதாக' என்றுரைத்தனர்.

இவர் மலையமான் திருமுடிக்காரியைப் பாடிய பாட்டுக்கள் புறம் கஉக, கஉஉ, கஉ௩. அவை மிகவும் நயமானவை. புலவர்க்கு அவரவர் தகுதி யறிந்து கொடுக்க வேண்டுமென்பதைப் புறம் கஉக-ட் குறித்தனர். இவர்;

"..............பரிசின் மாக்கள்
வரிசை யறிதலோ வரிதே பெரிது
மீத லெளிதே"

என்றது காண்க.

இவர் புறம். ௧௨௨-ற் காரி தன் மனைவியைத் தவிர வேறெதையும் இரவலர்க்குக் கொடுக்கும் வண்மை யுடையா னென்பதைக் குறிப்பார்,

> " வடமீன் புரையுங் கற்பின் மடமொழி
> யரிவை தோளள வல்லதை
> நினதென விலைநீ பெருமிதத் தையே "

என்றார்.

புறம். ௧௨௪-ல் அவன் வண்மையை இவர் இன்னொரு விதமாகக் குறித்தனர்; ' இரவலர் நல்லநாட் பாராது புள் நிமித்தம் தீயதா யிருப்பவும் அவன்பாற் போகக் கூடாத காலத்திலே போய் நயமில்லாத சொல்லைச் சொன்னாலும் அவர்கள் ஒன்றும் பெறாது சும்மா திரும்பமாட்டார்' என்றனர்.

> " நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்பப்
> பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்
> வறிது பெயர்குவ ரல்லர் நெறிகொள "

என்றது காண்க.

எழுபெரு வள்ளல்கள்.

கபிலர் காலத்திலே மூவேந்தர்க்கு வேறாக வேளி ராய எழுபெரு வள்ளல்கள் புலவர்க்கு வரையாது வழங்கி அவரைப் போற்றி வந்தனர். அவர் யாவ ரென்பது,

> " முரசுகடிப் பிகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவு
> மரசுடன் பொருத வண்ணை னெடுவரைக்
> கறங்குவெள் ளருவி கல்லலைத் தொழுகும்
> பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசைக்

கொல்லி யாண்ட வல்வி லோரியுங்
காரி யூர்ந்து பேரமர்க் கடந்த
மாரி யீகை மறப்போர் மலையனு
மூரா தேந்திய குதிரைக் கூர்வேற்
கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூ ணெழினியு
மீர்ந்தண் சிலம்பி னிருமுங்கு நளிமுழை
யருந்திறற் கடவுள் காக்கு முயர்சிமைப்
பெருங்க லுடன் பேகனுந் திருந்துமொழி
மோசி பாடிய வாயு மார்வமுற்
றுள்ளி வருந ருலைவுநனி தீரத்
தள்ளா தீயுந் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளா ரோட்டிய நள்ளியு மெனவாங் கெழுவர் ''

என்னும் புறப்பாட்டினுல் (கருஅ) விளங்கும்.

பேகன் என்பவனைப் பற்றி முன்னேயே கூறினோம். பாரியைப் புறத்திணை நன்னுகனுரென்பவர் பிற்காலத்தே பாடினர். இவர் புறத்திணைகளைப் பாடுவதில் திறமை வாய்ந்தவர்போலும். இவர் ஓய்மான் நல்லியக் கோடனையும் (புறம். ௩எசு) பாடினர். இவனே சிறு பாணாற்றுப் படைத்தலைவனுமாவன். சிறு பாணாற்றுப் படையில் கஉஉ-ம் வரியில் ஓவியர் பெருமகன் என்று இவனைக்கூறியிருப்பதால் இவன் ஓவியர் என்னுங் குழுவுக்குத் தலைவனென்று தெரிகிறது. அவன் ஊர் மாவிலங்கை யென்று இப்பாட்டினுட் கூறப்பட்டது. "பெருமாவிலங்கைத் தலைவன்'' என்றது காண்க. பாரி இறந்ததற்காகப் புலவர் வருந்துமிடத்துப் பாரியை இவர் கண்டவ ரென்பதும், அவனுக்குப்பின் நல்லியக் கோடனுல் இவர் ஆதரிக்கப் பட்டவ ரென்பதுங் விளங்குகின்றது. இவன் மரபிலிருந்த ஓய்மான் வில்லி

யாதன் என்பவனைப் புறம். ௩எகூ-ல் இவர் பாடியுள்ளார். இப் புலவருடைய பெயர் நாகனாரென்று முடிதலால் இவர் நாகர் மரபைச் சார்ந்தவ ரென்ப.

மலையமான் திருமுடிக்காரி யென்பவன் எழுவள்ளல்களில் ஒருவன். இவன் கோவலூரில் அரசுபுரிந்தவன். முள்ளூர்க் கானகம் என்னும் ஒரு மலைக்காட்டையுடையவன். நற்றிணை கOஎ-ல் இவன் முள்ளூர் என்னுமிடத்தில் ஆரியரைவென்று ஓட்டினதாகக் கூறப்பட்டது. இவனைக் கபிலர் புறத்துட் பாடினது முன்னமே கூறினேம். இவனைப்பாடிய மற்றொரு புலவர் **மாறோக்கத்து நப்பசலையார்**. மாறோக்கம் என்பது கொற்கையைச் சூழ்ந்தநாடு. இவர் நற்றிணை ௩Oச-ள் கணவனைப் பிரிந்தமையால் தன் மேனியின்மேற் பசலை பரவிற்றென்று கூறினர். அப்பசலை காரணமாக அவருக்கு அப்பெயர் வந்தது போலும். புறம். கஉகூ-ம் பாட்டிற் காரியை அவர் பாடினார். அதனுட் பாணருக்குப் பொற்றாமரை சூடுங் காரியின் வண்மையையும் அவனது யானைப்போர்த் திறமையையும் வியந்து கபிலர் அவனைப் பாடினமையும் இவர் குறிப்பித்தார். இவர் சோழிய ஏனாதி திருக்கண்ணனை கஎச-ம் பாட்டிற் பாடியுள்ளார். புறம். ௩அ௩-ல் அவிய னென்பவனைப் பாடியுள்ளார். நப்பசலையார் தாம்பாடிய புறம். உஅO-ல் கைம்மை நோன்பைக் கூறியுள்ளார். அப்பாட்டு யாரைப்பற்றியதென்பது விளங்கவில்லை. இன்னும் இவர் குளமுற்றத்துக் கிள்ளிவளவனைப் புறத்துட் பாடினர்.

காரியை அம்மூவனார் என்னும் புலவரும் பாடி னர். அகம். ௩௫-ல் அவன் கோவற்கோமானென்றும், பெண்ணையாற்றை யுடையனென்றுங் குறிப்பித்தார். அகம். ௩௫-ல் இவர் பாலையைப் பாடியிருந்தாலும் பிற நான்கு பாட்டில் நெய்தலையே சிறப்பித்துள்ளார். அகம். ௧0-ல் தொண்டியென்னும் மேலைக் கடற்கரைப் பட்டி னத்தைச் சிறப்பித்துள்ளமையால் இவர் சேர நாட்டுப் புலவரென்று கருதப்படுகின்றார். அகம். ௩௭0-ல் திரு மகளைக் 'கடல்கெழு செல்வி' யென்றனர். நற்றிணையுள் ளும் இவர் பாடல்கள் வந்துள்ளன.

காரியொடு பொருது அவனை வென்றழித்தவன் ஓரியென்று சிறுபாணாற்றுப் படையுட் கூறப்பட்டது. ஓரியென்பவன் கொல்லிமலைக்குத் தலைவன். இவனைப் பாடிய புலவர் வன்பரணர்.

இவர் பாடிய புறம். ௧௫௨-ல் பரிசில் விடையென் னுந் துறையமைந்துள்ளது. அது புகழ் செப்பியவ னுக்கு அரசன் பரிசிலளிப்பதைக் கூறுவது. வேட்டை யிற் சிறந்தவனென்று ஓரியைப்பாடிய பரணர் விறலி யர்க்கு விரைவில் அவன் பரிசளிப்பதை இப்பாட்டினிற் கூறினார். இதனுள் பாணர் இசைமுறை இருபத்தொரு துறையுடையதென்று குறிப்பித்தார். வலிவு மெலிவு நடு என்னும் மூன்றிடங்களிலும் ஏழிசை யமைத்துப் பாடத் துறை இருபத்தொன்றாதல் காண்க. அடுத்த பாட்டினுள்ளும் இவர் ஓரியின் வண்மையை மிக அழ காகப் புனைந்துரைத்தார். ஓரிபாற்சென்ற தம் சுற்றத்தார் வெள்ளிநாரால் தொடுத்த பொன்னரி மாலைகளையும்

யானைகளையும் பெற்றமையால் பரி நீங்கிச் செல்வச்செருக்குற்று ஆடுதலையும் பாடுதலையும் மறந்தனரென்றனர். இவர் புறம். உ௫௩-ல் காட்டிற் கணவனையிழந்து வருந்தும் முதுபாலைப் பாட்டு மிகவும் இரக்கத்தை விளைப்பது.

கழைதின் யானையார் ஓரியைப்பாடிய பாட்டு புறம். உ௱ச. இவர் பாடியபாட்டினுள் ஓரி தமக்கு ஈய வில்லையாயினும் தான் அவனை வெறுப்பதில்லை யென்று கூறினர். இரப்பதையும் ஏற்பதையும்பற்றிச் சில நீதிகள் கூறியுள்ளார். பரிசில் பெறுதவிடத்து இரவலர் புறப்படும்போது நேர்ந்த நேரத்தையுங் குறியையுங் குறை கூறுவதன்றித் தமக்கு ஈயாத அவனைப் பழிக்கமாட்டா ரென்றனர். இப்புலவர் அகம். உ௱அ-ல் இவர் இவனது கொல்லிமலையைப் புகழ்ந்துள்ளார். இவனைக் கல்லாடனர் பிற்காலத்தே பாடியுள்ளார். அஃது அகம். உ0௯.

கடையெழு வள்ளல்களில் மற்றொருவன் கண்டீரக் கோப்பெருநள்ளி என்பவன். இவன் மலைநாட்டைச் சேர்ந்த தோட்டிமலைக்குத் தலைவன். இவனை வன்பரணரும் பெருந்தலைச் சாத்தனாரும் பாடியுள்ளார். நள்ளியின் சிறப்பைச் சிறுபாணாற்றுப்படையினுங் காணலாம்.

ஆய் என்னும் வள்ளல் பொதியின்மலைத்தலைவன். இவன் ஆய்குடியென்னும் ஊரில் வீற்றிருந்தான். இவனையே ஆய் அண்டிரன் என்றுங்கூறுவர். இவன் சிவபெருமானுக்கு நாகப்பாம்பின் நீலவுடை யொன்றினைக்

கொடுத்தானென்று சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது. (கூகூ முதல் கூகக வரையுள்ள பகுதிகள்). இவன் பரணரால் அகத்துட் பாடப்பட்ட ஆயின் வேறுவன். இவனை ஏணிச்சேரி முடமோசியார் மிகவும் வியந்து பாடினமையால், 'மோசிபாடிய ஆயு' மென்ற மொழி எழுந்தது. புறம். கஉஎ-ல் ஆய் தனது யானையைப் பாணர் முதலிய பரிசிலர்க்குக் கொடுத்துவிட்டமையால் அவை கட்டப்படுந் தறியின்கண்ணே காட்டுமயில்கள் விளையாடின என்றனர் புலவர். புறம். கஉகூ, கநக முதலியவைகளில் அவனை அவர் அண்டிரன் என்றது காண்க; புறம். கந0-ல் கொங்கரை மேலைக் கடற்கண்ணே நடந்தபோரில் இவன் வென்றனனென்று குறித்தார்; புறம். கநக-ல் ஆய் புன்னைப் பூமாலையுடையவனென்றார்; கநஉ-ல் அவனையன்றிப் பிறரைத் தன் நாவு புகழ்ந்தால் அது பிளக்கப்பட வேண்டுமென்றார். பிறர் புகழைக் கேட்குந் தன்செவி பாழுங் கிணறுபோலத் தூர்ந்துபோகக் கடவதென்றார்; தென்றிசைக்கண் ஆய்குடியும் வடதிசைக்கண் இமயமும் இல்லாவிடில் உலகம் நிலைபிறழ்ந்து விடுமென்றார். புறம். கநந-அவர் பாடிய விறலியாற்றுப்படை; புறம். கநச-ல் ஆய் பயன் கருதாது கொடுப்பவன் என்பார்,

> " இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
> அறவிலை வணிகன் ஆய் அல்லன் "

என்றனர். கநரு-ம் பாட்டும் அவனை அவர் பாடியதே. புறம். உசக-ல் அவனை வானோர் சிறப்பாக எதிர்கொள்வரென்றார். நஎச, நஎரு-ம் அவர் அவனைப் பாடியனவே. முடமோசியா ரென்றமையால், இவர் முடவர்போலு

மென்ப. புறம். கஙு-ல் இவர் முடித்தலைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளியைச் சேரமான் அந்துவஞ்சேரல் இரும் பொறைக்கு இன்னுனென்று விளக்கினர். அவனுடைய யானையைக் கடலின் கண்ணே செல்லும் மரக்கலத்திற் கும், உடுக்களின் நடுவே செல்லும் மதிக்கும் இவர் உவமித்தார். ஆயைப் பாடிய பிறிதொருபுலவர் ஓடை கிழாராவர். அவர் பாடிய கஙுகூ-வது பாட்டு, தமது வறுமைகூறிப் பரிசில் கேட்டதாகும். ஆயைப்பாடிய மற்றொருவர் குட்டுவன் கீரனாரென்பவர். இவர் அவன் இறந்ததற்காகக் கையறுநிலை பாடியவர். புறம். உசும0 பாட்டால். இப்புலவர் குடநாட்டரசரைச் சேர்ந்தவரென்று தெரிகின்றது.

அதிகமான் நெடுமானஞ்சியென்னும் வள்ளலைப் பற்றி இங்குச் சிறிது ஆராய்வாம். இவனுக்குக் குடும் பப்பெயர் எழினியென்றுங் கூறுவர். இவர் பரணரால் அகம். நளஉ-ற் பாடப்பட்டமையாலும், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை காலம்வரை இருந்தமையாலும் இவன் நெடுங்காலம் அரசியற்றியவனாவன். மாமூலனாரால் மத்தி வென்றதாகக் கூறபட்ட எழினி இவன் மரபைச்சார்ந்த முன்னோன்போலும். அகம். கசுஎ-ல் மாமூலனாரால் குறிக்கப்பட்ட கண்ணன் எழினி என்பவனும் இவனுக்கு முன்னவனேயாகும். இவன் குலத்தைச்சார்ந்த எழினி யென்னும் மற்றொருவன் பிற்காலத்தே தலையாலங்கா னத்து நெடுஞ்செழியனால் வெல்லப்பட்டான். இவன் குதிரை மலைக்குத் தலைவன்; சேரபரம்பரையைச் சார்ந்த

வன்; அரசர் எழுவரைவென்று அவர்க்குரிய உரிமைகளைப் பெற்றவன். இவன் தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்பானிடத்து ஔவையாரைத் தூதுவிடுத்தவன். இவனுடைய ஊர் தகடூர். இவனைச் சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை வென்று கொன்று இவன் ஊரைப் பிடித்தான். பரணருக்குப்பின் இவனைப் பாடிய புலவர்கள் பொன்முடியா ரென்பவர். அவர் பாடிய பாடல்கள் புறம். ௨௯௯, ௩௧௦, ௩௧௨. ௨௯௯-ல் முருகன் கோட்டத்தை இவர் குறித்துள்ளார். ௩௧௦-ல் புதல்வர்க்குச் சிறுகுடுமிவைக்கும் வழக்கம் அறியக்கிடக்கின்றது. அஞ்சிலாந்தை மகள் நாகையாரென்னும் பெண்புலவர் அதிகமா னெடுமானஞ்சியை அகம். ௩௫௨-ற் பாடியுள்ளார். அதியன் விண்ணத்தனாரென்பவர், அஞ்சியின் சுற்றத்தாராய் அகநானூற்றுள் செய்யுட்செய்த புலவருளொருவர்.

அதிகமானஞ்சியை மிகுதியும் பாடியிருப்பது ஔவையார். அவர் அவன்மகன் பொருட்டெழினியையும், நாஞ்சில் வள்ளுவனையும்; தொண்டைமானையும் பாடியுள்ளார். நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு இவைகளிலும் இவர் பாட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இவர் தம்மை விறலியாகத் தோன்றும்படி பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அதுபற்றிப் பாணர் மரபினரென்பாரு முளர். அங்ஙனம் பாடுதல் ஒருவகைப் பாமரபு என்று கொள்பவர் அக்கருத்தினைக் கொள்ளார். ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, நல்வழி முதலிய நூல்கள் செய்தது இவர்

தாமோ வென்பது ஓர் ஐயப்பாடு. அவைபாடிய ஔவை யார் கம்பர்காலத் திருந்ததாகக் கேட்கின்றோம். கம்பர் காலத்திற்குஞ் சங்க காலத்திற்கும் இடையீடு ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு மேலாக இருக்கும். அன்றியும் பின்னுள்ள நூல்கட்கும் தொகைநூலிற் காணும் ஔவையார் செய் யுட்களுக்கும் சொல்நடை வேறுபாடு பெரிதும் உண்மை காண்க. இனி ஔவையார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் காலத் தில் வாழ்ந்திருந்து அவர் கயிலாயஞ்சென்றகாலை அவர்க்கு முன்னுக பிள்ளையாரால் கயிலைக்கு ஏற்றப் பெற்றதாகக் கூறும் வழக்கமும் உண்டு. இதற்குத்தக்க ஆதாரம் இல்லை. அங்ஙனமாயின் கம்பர் காலத்தில் அவர் நிலவுல கத்தில் வாழ்ந்திருத்தல் கூடாது. ஆகவே கம்பர் காலத் திருந்த ஔவையார் மற்றொருவர் என்பது தெளிவு.

ஈண்டுக் கடைச்சங்க காலத்திருந்த ஔவையார் செய்யுட்களை ஆராயற்பாலன. புறம். உ௱கூ-ல் அதிக மான் பரிசில் நீட்டித்ததற்காக வாயிலோனைச் சினந்து பாடியவிடத்து மரந்துணிக்கும் மழுவுடைய தச்சனுக்குக் காட்டகத்து யாண்டுச்சென்றாலும் அக்காடு பயன்படு மாறுபோலத் தாம் எத்திசைக்கட் போனாலும் அத்திசை யில் தமக்கு உணவு கிடைக்குமென்றனர். இவர்,

"எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசைச் சோறே"

என்றது காண்க.

இவர் அதிகமானது வீரத்தையும் வண்மையையும் பல பாடல்களிற் புகழ்ந்தனர்; புறம். கூ0-ல் புலியை எதிர்க்கும் மான் இல்லையாதல்போலவும், வானிலெழு

கின்ற ஞாயிற்றிற்குமுன் இருளில்லையாதல் போலவும், மணல் பறக்கவுங் கல் பிளக்கவும் நடக்கவல்ல பகட்டிற்குப் போதற் கரிதாய வழியில்லையாதல் போலவும் அதிகமானை எதிர்க்கும் வீரர் இல்லையென்று குறிப்பித்தார். இவர் புறம். கூக-ல் அதிகமான் தமக்குப் பெரிய மலையின் விடரில் அரிய கருநெல்லியின் உச்சியிற் பழுத்த கனியை அதன் அருமையையும் பெருமையையும் நோக்காது சாவு நீங்கும்படியாகத் தனக்குக் கொடுத்ததனால் நீலகண்டப் பெருமான்போல அவன் நீடு வாழவேண்டுமென்று வாழ்த்தினர்;

"பால்புரை பிறைநுதல் பொலிந்த சென்னி
நீலமணி மிடற்று ஒருவன்போல மன்னுக"

என்றது காண்க.

இதனால் இவரது சிவனடிப்பேரன்பு நன்குவிளங்கும். தன்மாட்டு அதிகமான்வைத்த கருணை மழலைச் சொல்லுடைய குழந்தைபாற் றந்தையருக்குள்ள அருள் போல்வதென்று இவர் வியந்து பாராட்டுமிடத்துத் 'தன்னுடைய சொல்லானது யாழிசைபோல் இனிமையாயது மன்று, அளவு நயமுடையதுமன்று, பொருட்பெற்றி யுடையதுமன்று, மழலைபோல்வது' என்றமையால் இவரது நன்றியறிவுந் தாழ்மனமும் இனிது விளங்கும்; அவன் பொருது புண்பட்டு நின்றகாலைப் பாடிய பாட்டு புறம். கூரு. இதனுள், வாளிற்படாத மன்னரைத் தருப்பைப் புல்லிற் கிடத்தி வாளோச்சி யடக்கஞ்செய்யும் நெறிச்செய்கை குறிக்கப்பட்டது. புறம். கூச-ல் பெரிய யானையானது தன்பால் நெருங்கி விளையாடுஞ் சிறு பிள்ளை

களைத் துன்புறுத்தாது நிற்றல்போலத் தம்மைப் போல்வார்க்கு அதிகன் இனியனென்றும், பகைவர்க்கு அக்கனிறுபோல இன்னாதவன் என்றும் இவர் குறிப்பித்தார். இவன் ஔவையாரைக் காஞ்சி நகரிலிருந்த தொண்டைமான்பால் தூது விடுத்தனன். தொண்டைமான் ஔவையார்க்குத் தனது படைக்கலக் கொட்டிலைக்காட்ட அவர் பாடிய பாட்டில் (புறம். கூரு) தொண்டைமானுடைய படைக்கலங்களைப் புகழ்வதுபோலவும், அதிகமானுடைய படைக்கலங்களை இகழ்வதுபோலவுங் கூறி உண்மையாக முன்னையவற்றைப் புகழ்ந்தார். தொண்டைமானது படைக்கலங்கள் கொல்லனது கொட்டிலில் நுனி முறிந்து கிடப்பனவென்றுங் கூறியது காண்க. புரம். கூகூ-ல் அதிகமான் கோவலூரைப் பிடித்து வெற்றியடைந்ததைக் கூறுமுகத்தான் அவன் முன்னோர் சிறப்பையும் எடுத்துக் கூறி, அவன் நாட்டுவளத்தையும், கரும்பினை முதன் முதல் அவன் முன்னோர் அவ்விடத்தே கொண்டுவந்தமையையும், அவன் எழுரசரை வென்றுபெற்ற அடையாளத்தையும் விதந்தோதிப் பாடுவார்க்குப் பாட அரியவனென்றும் பரணர் அவனைப் பாடியதாகவுங் கூறினர். புறம். ாக-ம் பாட்டினுள் அவனுடைய ஈகையையும், அவன் இரவலர்க்கு என்றும் இன்முகங் காட்டித் தப்பாது பரிசிலளிக்குஞ் சிரினையும் இவர் மிகவும் அழகாகப் புகழ்ந்துள்ளார். அதுவருமாறு:

"ஒருநாட் செல்லினும் இருநாட் செல்லினும்
பலநாட் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாட் போன்ற விருப்பினன் மாதோ"

அதிகமான் புதல்வன் பொகுட்டெழினியைப் புறம். கூ௯-ம் பாட்டினுள்ளும் க௦உ-ம் பாட்டினுள்ளும் இவர் பாடியுள்ளார்; இவற்றுள் அவனது வண்மையைப் புகழ்ந் ததனோடு அவன் மகளிர் மனங்கவர் கண்ணினரென்றும், தன்கீழ் வாழ்வார்க்கு நிறைமதிபோறலின், துன்பமாகிய இருள் அவர்க்கு எக்காலத்தும் இல்லையென்றுஞ் செப்பி னர். இவர் புறம். அ௩௫-ம் பாட்டினுள் அதிகன் இறந்த நாளைக்குறித்துத் துயருறு மிடத்து அவனது அன்பின் செயல்களைப் பலபடப் பாராட்டி யுள்ளார். அதில் இவர் அவனது அரிய மார்பின்கண் தைத்த வேல் நுண்ணிய ஆராய்ச்சியுடைய அறிவாளிகளின் நாவில் விழுந்த தென்றார்.

"இனிப்பாடு வாருமில்லை பாடினர்க்கொன் றீவாருமில்லை
தண்ணறுமலர் நீர்த்துறைக்கட் சூடப்படாது கழிந்தாற்போல
பிறர்க்கொன் றீயாது வீயும் உயிர்பல "

என்றனர்.

ஔவையார் வீரரது உண்டாட்டைப் பற்றி உ௬௬-ற் கூறியுள்ளார். புறம். உஅ௬, ஒரு சிறுவன் இறந்ததற்காக வருந்துகின்ற பாட்டாகத் தோன்று கின்றது. இறந்த உடம்பைப் பாடையிற் கிடத்தலும், அதன்மேற் றூய வெள்ளாடைகொண்டு போர்த்தலும் இதனுட் கூறப்பட்டன. புறம். உ௬௫-ற் போரிற் சிறப்பெய்தி மாண்டதைக்கேட்ட ஒருவனது தாய்க்கு முலை சுரந்ததை இவர் வியந்தனர். அஞ்சியின் மகன் பொகுட்டெழினியைப் பாடிய புறம். ௩௯உ-ற் பகைவ ரது நிலத்தைக் கழுதை பூட்டிய கலப்பையால் உழுத

லும், வரகுங் கொள்ளும் விதைத்தலுங் கூறப்பட்டன. அவன் இரவலரது கந்தைத் துணியை நீக்கி உயர்ந்த கலிங்கங் கொடுத்து அவர்க்கு உயர்ந்த உணவு கொடுப் பதனையும் இவர் விதந்தனர்.

ஔவையார் நாஞ்சில் வள்ளுவனைப்பாடிய புறம். கசO-ல் ஏற்பார் தகுதியறிந்து பரிசிலளியாது தன் தகு தியை நோக்கிப் பெரிய யானையைக் கொடுத்தான் என் றார். அகநானூறு ௩O௩-ல் மூவேந்தராலும் பாரியின் நகரானது முற்றுகையிடப்பட்டகாலை கபிலர் கிளிகளாற் செந்நெற் கதிர்களைக் கொணர்வித்துப் பாரி குடிகட்கு உணவளித்தார் என்று ஔவையார் கூறியுள்ளார். நாஞ்சிப்பொருநனை **ஒருசிறைப்பெரியனா** ரென்பவரும் பாடியுள்ளார். இவரது பாடல்கள் குறுந் தொகையிலும் நற்றிணையிலும் வந்துள்ளன. புறம். க௩எ-ல் நாஞ்சின் மலையின் செழிப்பை இவர் இனிது பாடினர். அவனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் **கருவூர்க்கந்தப்பிள்ளை** யென் பார். இவர் பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் வந்துள்ளன. இவர் புறம். ௩அO-ல் நாஞ்சிற்பொருநனது வீரத்தையும் வண்மையையும் பாடியுள்ளார். மருதன் இளநாகனாரென் பவரும் நாஞ்சில் வள்ளுவனைப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய புறம். க௩அ பாணாற்றுப்படையாகும். க௩௯-ம் இவர் பாடியதே.

பிட்டங்கொற்ற னென்பவன் சேரமான்பெருஞ் சேரலிரும் பொறையின் படைத்தலைவன். சேரமான் அதிகமானை வென்றகாலை அவனது குதிரை மலையைச்

சேரமான் கொற்றனுக்குக் கொடுத்தான். இவனது வண்
மையைப் புறம். கசுஅ-ற் கருவூர்க்கந்தப்பிள்ளை மகன்
சாத்தனார் பாடியுள்ளார். வடமவண்ணக்கன்றாமோதர
னார் என்பவரும் இவனது வண்மையைப் புறம். கஎஉ-ற்
பாடியுள்ளார். வண்ணக்கன் என்ற சொல் நாணய சோத
னைக்காரர் என்று பொருள்படும். இவர் வடநாட்டினர்
போலும்! தாமோதரன் என்பது திருமாலின் பெயர்.
இதுவே யேதுவாக இவரைத் திருமால் வழிபாட்டின
ரென்பாருமுளர்.

அதிகமானை வென்ற பெரும்சேரலிரும்பொறை
யை மோசிகீரனார் என்னும் புலவர் நன்கு பாடினர்.
புறம். ருo-ற் சேரமானது அரச முரசு வைத்திருந்த
கட்டிலில் அப்புலவர் அறியாது துயின்றதைக் கண்டு
சேரமான் அவனுக்கு ஊறு செய்யாது அவன் தூங்கி
யெழுந்திருக்கும் வரை கவரிகொண்டு வீசினதாகவும்,
அதற்காக இவர் அவனைப் புகழ்ந்து பாடியதாகவும் அறி
கின்றோம். மோசிகீரனார் பாடிய புறம். கஅசு-ல், இவர்

"நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்."

என்று மன்னர் சிறப்பை யுணர்த்தினர்.

மோசிகீரனார் கொண்கானங்கிழான் என்பானைப்
புறம். கருச, கருரு, கருசு-ற் பாடியுள்ளார். புறம். கருசு-ற்
கொண்கானம் என்னும் மலையானது வண்மையையும்
வெற்றியையு முடையதென்று அவர் பாடியுள்ளார்.

சேரமான் பெருஞ்சேர விரும்பொறையைப்
பதிற்றுப்பத்திற் பாடியவர் அரிசில்கிழா ரென்னும்

புலவர். இவர் கூ நூறுயிரங்காணம் சேரமானிடம் பரி சாகப் பெற்றவர். இவர்க்குச் சேரமான் தனது அர சிருக்கையையும் அரண்மனையையுமே கொடுக்க விரும் பினனென்பது தெரியவருகின்றது. அரிசில் என்பது சோழநாட்டிலுள்ள அரியலூரென்பாருமுளர். இவர் வையாவிக்கோ பெரும்பேகனைப் பாடினரென்று முன் னமே குறிக்கப்பட்டது. புறம். கசகூ-ற் பேகனைப் பிற பரிசில்கள் ஒன்றுந் தான் கேளாததாகவும், கண்ணகியை மீட்டும் ஏற்றுக்கொள்ள அவன் புறப்படுவதையே தாம் வேண்டிக்கொள்வதாகவும் அவர் கூறியுள்ளார். புறம். உகூo-ல் இப்புலவர் அதிகமான் இறந்த தற்காக வருந்திக் கூற்றத்தை நோக்கி 'உழவன் வித்தினை உண்டதுபோல உனக்குப் பல்லுயிர் கொடுக்கும் ஒருவன் உயிரை உண்ட மையால், உலகத்து வறியரைப் பார்க்கிலும் நீ வறுமை யடைந்தாய்' என்றனர்.

பெருஞ்சேரவிரும் பொறைக்குப்பின் குடக்கோச் சேர விரும்பொறை அல்லது இளஞ்சேர விரும்பொறை யென்பவன் பதிற்றுப்பத்தில் கூ-ம் பத்திற்குத் தலைவ னாய் விளங்கினன். கூ-ம் பத்துப் பாடியவர் பெருங்குன் றூர் கிழாரென்பவர். இவர் பாடல்கள் அகநானூற்றிலும் குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் வந்துள்ளன. இவர் பதிற்றுப்பத்திற்காக ௩உ-ஆயிரங்காணம் பரிசில் பெற் றார். இவர் கரிகால் வளவனின் றந்தையாகிய உருவப்பஃ றேர் இளஞ்சேட் சென்னியைப் புறம். உகூகூ-ற் பாடின ரெனில் இவர் நெடுங்காலம் நிலவுலகத்தில் வாழ்ந்தனரா

தல் வேண்டும். அல்லது இவர் பெயருடைய மற்றொரு புலவர் இளஞ்சேட்சென்னியைப் பாடியிருக்கவேண்டும். இவர் புறம். கச௭-ற் கண்ணகி காரணமாகப் பேகனைப் பாடினர். குடக்கோச்சேர விரும்பொறை பரிசில் நீட்டித்த தற்காகப்புறம். உ௧0-லும், உ௧௧-லும் அவனைச் சினந்து தாம்விரைவில் அவனைவிட்டுப் போய்விடுவதாக இவர்பாடி யுள்ளார். அப்பாடல்களுள் இவரைக் கவலையோடு எதிர் பார்த்திருக்கும் இவனது மனைவி மக்களது நிலைமையை மிகவும் உருக்கமாக இவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்;

" வல்சி யின்மையின் வயின்வயின் மாறி
யில்லெலி மடிந்த தொல்சுவர் வரைப்பிற்
பாஅ லின்மையிற் பல்பாடு சுவைத்து
முலைக்கோண் மறந்த புதல்வனொடு
மனைத்தொலைந் திருந்தவென் வாணுதற் படர்ந்தே "

—புறம். உ௧௧.

என்றது காண்க.

சேரமான் சிக்கற் பள்ளித்துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன் என்பவன் பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம்பத்திற்கு உரியவனின் வேருவனெனின், சிக் கற் பள்ளிற்றுஞ்சிய இவன் அவனுக்குப்பின் ஆண்டிருக்க வேண்டும்.

இவனைப் புறம். ௩அ௭-ற் பாடியவர் **குண்டுகட் பாலியாதன்** என்னும் புலவர். இவருடைய பாடல் ஒன்று நற்றிணையிலும் வந்துளது. குண்டுகண் என்பது 'ஆழ மான கண்' என்றும், பாலியென்பது 'இவருடைய ஊர்' என்றும் புறநானூற்றுப் பதிப்பாசிரியர் கூறுகின்றார்.

சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை இளஞ்சேர லிரும்பொறைக்குப் பின்னவது, பெருஞ்சேர லிரும்பொறைக்கு முன்னவது அரசாண்டிருக்க வேண்டும். இவனைப் பாடிய புலவர் நரிவெரூஉத்தலையா ரென்பவர். இவர் சேரமானைக் கண்ட நாளில் தன் உடம்பு வேறுபட்டு நல்லதாகப் பெற்றாரென்று தெரிகிறது. இவர் புறம். ௫-ல் அரசன் நாட்டினைத் தனது பிள்ளைபோற் காக்கவேண்டுமென்று அறிவுறுத்தினர். புறம். க௯௫-ல் முதியோரை நோக்கி நன்னெறி ஒழுகவேண்டுமென்று இவர் அறிவுமொழி கூறியுள்ளார். இவர்,

"நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினு
மல்லது செய்த லோம்புமின்"

என்றது காண்க.

இப்புலவரது பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் வந்துள்ளன.

குமணன் காலம்

பெருஞ்சேரலிரும்பொறை அதிகமானை வீழ்த்தித்ததனோடு கடையெழு வள்ளல்களின் காலம் முடிவாகின்றது. அவர்கள் காலத்திற்குப் பின் குமணன், இளங்கண்டீரக்கோ, இளவிச்சிக்கோ, கடியநெடுவேட்டுவன் முதலிய கொடையாளிகள் திகழ்ந்தனர். அதிகமான்நெடுமானஞ்சியை இகழ்ந்து பாடிய பெருஞ்சித்திரனாரென்னும் புலவர் குமணனைப் பெரிதும் வியந்து பாடினவரா

வர். இப்புலவர் அதிகமானைக் காணச் சென்றகாலை அவ ரைப் பாராது பரிசில் கொடுப்ப, அவர் அதை ஏற்றுக் கொள்ளாது சினந்து பாடிய புறம். உ0அ-ல், "நோற் கண்டு கல்வியின் தகுதியையறிந்து தினையளவு கொடுத் தாலும் நல்லதென்று வாங்கிக் கொள்வேன்; காணாது எதைக் கொடுத்தாலும் வாங்குவதில்லை" யென்றனர். வெளிமானெனுஞ் சிற்றரசன் இப்புலவரைச் சிறப்பாகப் பேணினனென்று தெரிகிறது, அவர் தம்பி இளவெளி மானை இவர் பரிசில் கேட்டபோது அவன் முகம் மாறிக் கொடுத்த பரிசிலைத் தாம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை யென்று புறம். உ0எ-லும் உ௩எ-லுங் குறிப்பித்தார். வெளிமா னென்பவன் இறந்ததற்காகப் புறம். உ௩எ-லும் உ௩அ-லும் தனது பெரும் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். புறம். உ௩அ-ல் தாழியிட்டுப் பிணத்தைப் புதைக்கும் வழக்கம் புலனாகின்றது. அச்செய்யுளுள் மழைமிகுதி யான இரவின்கண் மரக்கலங் கவிழ்ந்துவிட அதன்கண் ணிருந்த கண்ணில்லாத ஊமன் கடலின்கண் ணழுந்தி னாற்போலத் தாமுந் துன்பக் கடலிற்பட்டு உழல்வதாக வும், இறந்துபடுதலே தமக்குத் தக்கதென்றும் புலவர் குறிப்பித்தார்.

அவர் குமணனைப் புறம். கருஅ-முதல் க௬௩-வரை யுள்ள பாடல்களிற் பாடியுள்ளார். கருஅ-ற் கடை யெழு வள்ளல்களையும் எடுத்து மொழிந்து அவர்கட் குப்பின் குமணனே பெருங் கொடையாளியாகச் சிறப் புற்று விளங்கினனென்றும், மூங்கில், சுரபுன்னை,

ஆசினி, பலா முதலிய மரங்களின் செறிவால் குமணனது முதிரமலை மிக வளமுடைத்தா யிருந்ததென்றுஞ் செப்பினர். புறம். கருசு-ல் வறுமையினால் தனது மனைவி படுந்துன்பத்தை இரக்கமுண்டாகும்படி எடுத்துக்கூறி முகம்மாறித் தரும் பரிசில் யானையாலும் தனக்கு வேண்டாம், மகிழ்ச்சியுடன் முகம் மலர்ந்து அளிப்பது ஒரு குன்றுமணி யளவாலும் போதுமென்று புலவர் குறிப்பித்தார். புறம். கசுO-ல் குமணன் இரவலருக்கு நல்லுணவும் பொன்னாற் செய்த அணிகலங்களும் கொடுப்பதைக் கேட்டுத் தமது வறுமை நீங்கத் தாம் அவரிடம் வந்ததாக உரைத்தார். இப்பாட்டினுள் தமது சிறிய புதல்வன் பாலில்லாத தாயின் முலையைச் சுவைத்துப் பால் பெறாது சோறு இருத்தற்குரிய பாண்டத்தைத் திறந்து பார்த்து அதனிலும் ஒன்றுங் காணாது அழ, தாய் குழந்தையைப் புலி வரவு சொல்லி அச்சமுறுத்தவும், அம் புலியைக் காட்டி வருத்தந் தணிவிக்கவும் முயன்று வருந்தினளென்றும் கூறியது காண்க. புறம். கசுக-வது பாட்டுப்பாடி அவர் யானை பெற்றதாகத் தெரிகிறது. அவர் பெற்ற யானையை இளவெளிமானது காவல் மரத்திற் கட்டித் தாம் பரிசில் பெற்றதை அவனுக்கு உரைத்தார். அவர் தாம் குமணன்பாற் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தைக் கொணர்ந்து தம் மனைவியிடம் கொடுத்து வறுமை மிக்க தமது சுற்றத்தார்க்கெல்லாம் அதனை வழங்குமாறு கட்டளை யிட்டாரென்று புறம். கசுஙு-றாற் றெரிகின்றது. குமணனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனா ரென்பவர். இவர் பாடல்கள் நற்

றிணையிலும் வந்துள்ளன. இவர் ஆவூர் மூலங்கிழார் மகன் என்பது அகநானூற்றால் விளங்குகின்றது. இவர் அகம். கசு-ல் பாண்டியனது மறவனாகிய பண்ணி யென் பவனது வண்மையைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

புறம். கசுச-ல் தனது தம்பியின் பகைமையால் நாடிழந்து காட்டில் ஒளித்திருந்த குமணன்பாற் சென்று, தமது மிகுந்த வறுமையை எடுத்துக்கூறிப் பரிசில் கேட்டனர். சமையலில்லாமையால் அடுப்பிற் காளான் பூப்ப, பசியால் வருந்திப் பாலில்லாமையால் தொளை தூர்ந்து போன தாயின் முலையைச் சுவைத்து அழுகின்ற பிள்ளையின் முகத்தைப் பார்த்துக் கண்ணீர் விடுகின்ற மனைவியின் வருத்தத்தைத் தீர்ப்பதற்காகக் குமணனிடம் புலவர் தாம் வந்ததாகக் கூறினர். குமணன் யாதுங் கொடுக்கவியலாமையால் தன் கைவாளினைப் புலவரிடங் கொடுத்து "என் தலையை அரிந்து என் தம்பியிடங் கொடுத்தால் அவன் உமக்குத் தகுந்த பரிசிலளிப்பா" னென்று கூறினனாகவும், புலவர் அவ்வாளைக் கொண்டுவந்து இளங்குமணனிடம் காட்டிக் குமணன் மொழிந்ததைத் தெரிவித்ததாகவும் புறம். கசுரு-ற் கூறப்படுகின்றது. இவர் புறம். கருக-ல் இளங்கண்டீரக் கோவைத் தழுவியும், இளவிச்சிக்கோவைத் தழுவாமலும் இருந்ததற்குக் காரணங் கூறினார். இளங்கண்டீரக்கோ என்பவன் நள்ளி என்னும் வள்ளலின் தம்பி. இளவிச்சிக்கோ என்பவன் பாரிமகளிரை மணக்க மறுத்த விச்சிக்கோன் என்பானின் தம்பி. விச்சிக்கோன், பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்

மரபில் வந்தவனென்றும், பாடுவார்க்குக் கொடாது கத வடைப்பவனென்றும் இப்பாட்டினிற் புலவர் விளக்கினர். புறம். உ௱௫-ற் கடிய நெடுவேட்டுவ னென்பவன் பரிசில் நீட்டித்ததற்காக அவனை வாழ்த்துவதுபோல அவர் இகழ்ந்து பாடினர். மூவேந்தராயினும் பேணுதலின்றிக் கொடுக்கும் பரிசிலை விரும்பேமென்று இதனுள் புலவர் குறித்தனர். அவர்,

> "முற்றிய திருவின் மூவ ராயினும்
> பெட்பின் றீதல் யாம்வேண் டலமே"

என்றனர். இவன் கோடையென்னும் மலைக்குத் தலைவனாகிய வேட்டுவனென்று அறிகிறோம். மூவன் என்னுஞ் சிற்றரசன் பரிசில் கொடாததற்காக அவனையும் புறம். உ௱௯-ல் வாழ்த்துவதுபோல புலவர் இகழ்ந்து பாடினர்.

இதுகாறும் பதிற்றுப்பத்துள் வந்த சேர மன்னரையும், அவர் காலத்திலிருந்த கடையெழு வள்ளல்களையுங் குமணன் முதலிய கொடையாளிகளையும் பாடிய புலவர்கள் வரலாறு ஆராயப்பட்டது. இவர்கள் காலத்திருந்த சோழபாண்டிய மன்னரைப் பாடிய புலவர் வரலாறு இனி ஆராயத்தக்கது.

நெடுங்கிள்ளியும் நலங்கிள்ளியும்.

சோழர்மரபிலே கரிகால் வளவனுக்குப்பின் மணிமேகலையிற் கூறப்பட்ட கிள்ளிவளவன் என்பவன் அரசாண்டனன். அவனுக்கு நெடுங்கிள்ளி, நெடுமுடிக் கிள்ளியென்ற பெயர்களு முண்டு. புறநானூற்றுள் காரியாற்றுத்

துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி யென்பவனும் இவனே. அக்காலத்தில் உறையூரில் நலங்கிள்ளி யென்பவன் அரசாண்டனாகத் தெரிகிறது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல் கொண்ட பின்னர் நெடுங்கிள்ளி உறையூர்க்குச் சென்று அங்கே அரசாண்ட சோழனாகிய நலங்கிள்ளியின் கோட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டதாகவும், நலங்கிள்ளி இவனிருந்த கோட்டையை முற்றுகை செய்ததாகவும் புறநானூற்றுட் கேட்கப் படுகின்றது.

நலங்கிள்ளி உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்னும் புலவர் கூறிய சொற்கிணங்கிப் போர்செய்தலைத் தவிர்த்து அறஞ்செய்தலை மேற்கொண்டான் என்று அறிகின்றோம். இந்நலங்கிள்ளியையும், நெடுங் கிள்ளியையும், இவர்கட்கு முன்னிருந்த கிள்ளிவளவனையும், இவர்கட்குப் பின்வந்த குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனையுங் **கோவூர்கிழா** ரென்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். இவர் பெயரினால் இவர் வேளாளரென்பது தெளிவு. சோழன் நலங்கிள்ளியை இவர் புறநானூற்றுள் ௩௧, ௩௨, ௩௩, ௪௫, ௬௮, ௩௮௨, ௪௭ என்னும் பாடல்களிற் பாடியிருக்கின்றார். ௩௧-ம் பாட்டில் அவனது படைச் சிறப்பையும் இடைவிடாப் போர்த் தொழிலையும் புகழ்ந்து வட நாட்டுள்ள அரசர்கள் அஞ்சித் தூங்காதிருக்கும் படியாக அவனது படைச்செலவு சிறப்புற்றிருந்த தென்றமையால், வடபுலத்து அரசர்களை இவன் வென்றவன் என்பது தெளிவு. சேரபாண்டியர் இவனுக்குப்பின் வைக்கப்படுவ ரென்பதற்கு அறத்தின்பின் பொருளும் இன்ப

மும் வைக்கப்படுதலை இவர் உவமையாகக் கூறினர். கஉ-வது பாட்டினுள் பகைவரது நகரங்களை வென்று அவன் பரிசிலர்க்கு அவற்றைத் தருபவ னென்பது குறிக்கப் பட்டது. கக-ம் பாட்டில் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள எழு அரண்களை அவன் பற்றினன் என்பது வெளியாகின்றது. அக்காலத்தில் சோற்றைத் தயிரோடு கலந்து உருட்டி அதனை வருவோர் ஒவ்வொருவருக்குங் கொடுத்து மகிழ் தல் அரசன் வெற்றியடைந்த காலத்தில் நிகழ்ந்ததொரு செயலாகத் தோன்றுகின்றது. சச - வது பாட்டில் ஆவூ ரிலே உள்ள கோட்டையை நலங்கிள்ளி முற்றியிருந்த போது அவனை எதிர்த்துப் போர்புரியாதும், குடிகளைப் பற்றிக் கவனியாதுந் தானிருந்த வீட்டை அடைத்துக் கொண்டு சும்மாவிருந்த நெடுங்கிள்ளியைப் பார்த்து, 'நீ போர் புரியவேண்டும், அல்லது கோட்டையை நலங்கிள் ளியின தென்று உடன் படல்வேண்டும். இரண்டில் யாதா வது ஒன்று செய்யாதிருத்தல் நீ, நாணம் அடைதற்குரிய நிலையாகும்' என்று புலவர் வற்புறுத்தினமை காண்க.

" அறவை யாயி னினதெனத் திறத்தல்
மறவை யாயிற் போரொடு திறத்த
லறவையு மறவையு மல்லை யாகத்
திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவி
னீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குத
னாணுத்தக வுடைத்திது காணுங் காலே "

என்றது அது.

புறம். சரு-ம் பாட்டில் "நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள் ளியும் உடன்பிறந்தா ராதலாலும், ஒருகுடிக் குரியா

யாதலாலும், இருவரும் ஆத்திமாலை சூடியவ ராதலாலும் அவர்கள் தம்முள் பொருதல் தவறு. அங்ஙனஞ் செய்தல் ஏனையரசர்க்கு உவகை விளைத்து இருவர்க்கும் இழிவைத் தருமாதலால், சந்து (சமாதானம்) செய்தலே அவர்கள் கடன்'' னென்று இவர் வற்புறுத்தினர். உறையூரில் நெடுங்கிள்ளி யிருந்த காலத்து நலங்கிள்ளியிடமிருந்து அவன்பாற் சென்ற இளந்தத்த னென்பவனை ஒற்றுவந்ததாகத் துணிந்து அவன் கொல்லப் புகுந்த காலத்து 'அவன் ஒற்றனல்லன், பாடவல்ல பரிசிலனல்லன்' என்று எடுத்துக்கூறி அவனை உய்யக்கொள்ளப் பாடிய பாட்டு புறம். சஎ. இனி, கூஅ-ம் பாட்டுள் இவர் நலங்கிள்ளியின் வண்மையை எடுத்துக்கூறிப் பசியால் வருந்தும் பாணனை அவனிடை ஆற்றுப்படுத்தினர். கஅஉ, சா-ம்பாட்டிலும் நலங்கிள்ளியின் வண்மையும் வீரமும் பாடப்பெற் றிருக்கின்றன.

இனி, உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனா ரென்பவர் சோழன் நலங்கிள்ளியைப் பாடிய பாட்டினுள் நெடுங்கிள்ளியோடு அவன் போர்புரியாது அறநெறி நிற்றலே நலமென்று வற்புறுத்தினர். இவர் குறுந்தொகையுள் ஒரு பாட்டும் புறநானூற்றில் ஐந்து பாட்டுகளும் இயற்றி யுள்ளார். இவர் உலக நிலையாமையையும், அறம் பொரு ளின்பங்களின் சிறப்பையும் எடுத்து விளக்குவதிற் றேர்ந்தவர். முதுகண்ணன் என்ற சொல் அரசர்க்கும் பட்டத்துத் தேவிகளுக்கும் உசாத் துணையாக விருந்து ஒழுக்க முறைகளைச் செவியறி வுறுத்துவாரைக்

குறிக்கும். இதனால் இப்புலவர் அரசர்களுக்கு உண்மைகளை யறிவுறுத்துந் தகுதியுடையவ ரென்பது கருதப்படும். இவர் புறம். கஉ௭ - ம் பாட்டில், திங்களானது வளர்ந்தது குறைதலுங் குறைந்தது வளர்தலும், பிறந்தது இறத்தலும் இறந்தது பிறத்தலும் உண்டென்று யார்க்குங் காட்டுவதாகும் எனக் கூறுகின்றார்; புறம். உ௮-ல் மக்கட் பிறப்பினுள் எட்டு வகைப்பட்ட ஊனத்தை எடுத்து விளக்கிச் செல்வமானது அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றையும் செய்வதற்கு உதவாதவிடத்து அஃதகனையுடையானைப் பாதுகாப்பதில்லை யென்று குறிப்பித்தார். புறம். உகூ-ம் பாட்டில் நலங்கிள்ளி பாணரைப் போற்றுவதும், மகளிரொடு மகிழ்வதும், செங்கோல் செலுத்துவதும், தம்பால் வருவார் யாவர்க்கும் உதவுதலுஞ் செய்ய வல்லானென்பதை யெடுத்துக் கூறி அவனையும் அவனது சுற்றத்தையும் இவர் வாழ்த்தினர். நலங்கிள்ளியின் படைமாட்சியை ஆலத்தூர் கிழாரென்னும் புலவர் புறம். உஉரு-ற் பாடினர். அப்பாட்டினால் அக்காலத்துப் படைவீரர் பனையின் நுங்கினையும் பழத்தினையுங் கிழங்கினையும் அருந்தினரென்று விளங்குகின்றது.

நலங்கிள்ளி தம்பி மாவளத்தானென்பவனைத் தாமப்பல்கண்ணனா ரென்பவர் பாடியுள்ளார். இவர் காஞ்சிபுரத்தின் அருகிலுள்ள தாமல் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த புலவர் என்று புறநானூற்றுப் பதிப்பாசிரியர் கூறினர். இவர் பாடிய பாட்டுப் புறம். சங. மாவளத்தானும் இப்புல

வரும் வட்டு விளையாடிய காலத்திற் புலவர் செய்த சூழ்ச்சியால் அரசன் வெகுண்டு வட்டைக்கொண் டெறிந்தனன். அப்போது புலவர் கூறியதாவது "அடைக்கலம் புகுந்த புறவினைக் காத்த பெருமன்னனது மரபில் வந்தும் வெறுக்கத் தக்கன செய்தலால் நினது பிறப்பின்கண் ஐயமுடையேன்" என்பதே. அதுகேட்டு அரசகுமரன் நாணப்பட, அவனைத் தேற்றும் பொருட்டு இப்பாட்டினுள் 'நீ வெறுக்கத் தக்க சொல்லை யான் சொல்லியது தவறு. அங்ஙனமிருக்க, நீ தவறு செய்தாற்போல நாணினாய். தப்பினைப் பொறுப்பது நினதுகுலத்திற் பிறந்தார்க்கு எளிது என்பதை அறிவித்தாய். நீ காவிரி கொழித்த மணலினும் பலநாள் வாழ்க' என்று புலவர் செப்பினர். இவர் பார்ப்பார் குலத்தைச் சேர்ந்தவரென்று தெரிகிறது. "நின் முன்னோரெல்லாம் பார்ப்பார் நோவன செய்யலர்" என்றது காண்க.

நலங்கிள்ளிக்குப் பின் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனென்னுஞ் சோழமன்னன் அரசியற்றிய காலை அவனைப் பல புலவர்கள் பாடினர். புறம். சக-ற் கோவூர்கிழார் அவனைப் பாடினர். அவன் பகைவரை வென்று அவர் நாட்டிற்குச் செய்யுங் கெடுதிகளைப் பற்றிப் புலவர் இதனுட் கூறினர். கிள்ளிவளவன் தனது பகைவனாகிய மலையமான் மக்களை யானைக்கிட்டுக் கொல்ல முயன்றபோது இவர் அவ்வரசனுக்கு இரக்கம் உண்டாகும்படி பாடி அவர்களை உய்யக் கொண்டது புறம். சகூ - வது பாட்டிற் காணப்படும். அப்பாட்டு மிகவும் நயமுடையது. புறாவினது துன்பத்தை நீக்

கிய சோழன் குடும்பத்திற் கிள்ளிவளவன் வந்தவ னென்றும், மலையமான் மக்கள் கற்றவராது வறுமை யைத் தொலைக்கும் உழுதூண்பெருமரபின ரென்றும், அவர்கள் அச்ச மிகுதியால் அதிர்ச்சி யெய்தி யானை யைக் கண்டு அழுகையை மறந்தனரென்றும், அதனைக் கண்டவுடன் முன்னில்லாத புதிய நிலையடைந்தன ரென்றுங்கூறி, 'இவற்றை யுணர்ந்த மன்னன் விரும்பி யது செய்க, என்று இவர் விடுத்தனர். இன்னும் எ0-ம் பாட்டினுள் பாணன் விறலியரைக் குளமுற்றத்துத் துஞ் சிய கிள்ளிவளவனிடம் ஆற்றுப்படுத்து முகத்தால் தைத் திங்களின்கண் குளிர்ந்த பொய்கையைப் போலக் கொள் ளக் கொள்ளக் குறையாத சோற்றையுடைய நாட்டிற் குத் தலைவன் கிள்ளிவளவனென்றும், அவன்நாடு 'அடு நெருப்பல்லது சுடுநெருப்பறியாது' என்றும் புலவர் புகழ்ந்துரைத்தமை காண்க.

இனி, ஆலத்தூர் கிழாரென்பவர் குளமுற்றத்துக் கிள்ளிவளவனைப் பாடிய புறம். ௬௪-வது செய்யுளில் 'எந்நன்றி கொன்றார்க்கும........' என்ற கருத்தைக் கூறி அஃது அறநூல் கூறிற்றென்று மொழிந்தனர். தனக்கு உணவளித்த அரசனை வாழ்த்தாமை செய்ந் நன்றி கொல்வதாகும் என்று உரைத்தனர். வட கீழ்த்திசை நின்றுவரும் மாரியின் நுண்ணிய பல துளி யினும் பலகாலம் வாழ்கவென்று அவர் அரசனை வாழ்த் தினர். ௬௯-வது பாட்டினுள் கிள்ளிவளவன் கருவூரை முற்றுகையிட்ட காலத்து ஆண்டுள்ள அரசன் போர் புரியாது வாளாவிருந்தமையால் அவனொடு பொருதல்

தகுதியன்றென்பதைப் புலவர் குறிப்பித்தார். காவல் மரப் பாதுகாப்பும் இச்செய்யுளில் வற்புறுத்தப்பட்டது.

குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் ஆலூர் மூலங்கிழாரென்பவர். மூலம் என்றசொல் இவர் பிறந்தநாளைக் குறிக்கும்போலும்' ஆலூரென்பது உறையூருக்கு அருகேயுள்ளது. பசுபதீச்சுவரம் என்பது அதுவே. ஆலூர்கிழாரென்பவர் இவரோ வேறொருவரோ தெரியவில்லை. அவர் புறம். ௬உஉ-ல் மருத நிலத்தின் வளத்தைப்பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

புறம், ௬அ-ம் பாட்டினுள் ஆலூர் மூலங்கிழாரைக் கிள்ளிவளவன் 'நீர் எங்குள்ளீர், எந்நாட்டினீர்' என்று வினவியதற்கு விடையாக, அவர் அவனது புகழை விதந்தோதிப் பரிசிலர்க்கு ஈயும் பெருஞ் சிறப்புப் பற்றிப் பகைவர் நாட்டிலுள்ள பரிசிலரும் அவனை மிகவும் நாடுவராதலின், தன்னாட்டிற் பிறந்த புலவரை நினைவில் வைத்தல் அவற்கு எளிதன்றென்பதைக் குறிப்பித்தார். புறம். சா-ம் பாட்டினுள் அரசன் இனிய மொழியையும் எளிய செவ்வியையும் உடையனாதல் வேண்டுமென்றும் அதனால் அவன் புகழ் மிகுமென்றுங் குறிப்பித்தார். புறம். உகூக-வது பாட்டிலே இறந்த ஒரு வீரனது இல்லையும் நடுகல்லையும் பற்றிப் பாடினர். அவ்வீரன் இன்னனென்று தெரியவில்லை. புறம். உகூக-ம் பாட்டில், அவர் இறைவனில்லாத வீடு மழித்த தலையோடு அணிகலன் களைந்த கைம்பெண் போன்றதென்றனர்.

புறம். களஎ-ம் பாட்டினுள் குடநாட்டு வேளாளத் தலைவனாகிய காரியாதியினது சோற்றுக்கொடையை அவர் வியந்துரைத்தார். அக்காலத்திற் பனையோலையில் உணவு கோடல் குறிக்கப்பட்டது. புறம். கசுகூ-ம் பாட்டினுள் தனக்குப் பொருளீந்த பார்ப்பான் கவுணியன் விண்ணந்தாய னென்பானைப் புலவர் புகழ்ந்துள்ளார்; அக் கவுணியன் சிவபெருமானது நான் மறையுட் குறித்தவாறு உக-துறையும் முற்றிய வேள்வி யியற்றின மரபில் வந்தோனென்றும் நி நாளும்படியாக நெய்வழங்கித் தம் துணைவியரோடு பல வேள்விகளியற்றித் தமக்குப் பெருவிருந்து செய்தவனென்றுங் குறிப்பித்து, அவனை இமயம்போல நீடூழி வாழ்க வென்று வாழ்த்தினார்; இதனுள் தம்முடைய ஊர் காவிரிப் பாசனத்திலுள்ள தென்பதையுங் குறித்தார். இவர் பாடல்கள் அகத்தும் வந்துள்ளன.

நல்லிறையனா ரென்னும் புலவனார் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடிய புலவருள் ஒருவராவர். இறையனாரென்று திருவள்ளுவமாலையிற் சொல்லப்பட்ட புலவர் வேறு; இவர் வேறு. புறம். ருகூரு-ம் பாட்டினுள், பரிசில் விரும்பி அரசனை வேண்டுவது குறிக்கப்பட்டது; காவிரியின் சிறப்பையும் விதந்தோதியுள்ளார்.

எருகாட்டூர்த் தாயங்கண்ணனா ரென்னும் புலவர் இவ்வளவனது வீரத்தையும் வண்மையையும் புறம். ருகூஎ-ல் நன்கு பாடியுள்ளார். இவர் அப்பாட்டினுள் வளவன் பாம்பின் உரிபோன்ற அழகிய ஆடையையும்,

அருங்கலம் முதலியவற்றையும் இரவலர்க்கு வழங்கினு னென்றும், அந்தணர் வேள்விகளை ஆதரித்தானென்றும் அவன் நிழலில் வாழும்வரை தமக்கு எப்படிப்பட்ட கவ லையும் இல்லையென்றுங் கூறினர். இவர் அகத்துள் எ- பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அகம். கசகூ-ல், சுள்ளியாறு கடலொடு கலக்குமிடத்து யவனர் மரக்கலங்களிற் பொன் கொண்டுவந்து 'முசிறி' யென்னுந் துறைமுகப் பட்டினத்திற் மிளகு ஏற்றிப் போயினரென்றும், முசிறியை வளைத்து வெற்றியடைந்து அங்குள்ள பொற் பாவை யொன்றினை ஒரு பாண்டியன் கைப்பற்றிச் சென்ற தாகவுங் கூறியுள்ளார். எருக்காட்டூ ரென்பது திருவாரூருக்கு அருகிலுள்ளது. தாயனென்பது புல வரது தந்தை பெயர்போலும். தாயங்கண்ணியாரென் னும் பெண்புலவர்பாடிய புறநானூறு உருO-ல், தலைவனை இழந்த நகரானது கைம்மை நோன்புடைய பெண்டிர் போல்வதென்ற கருத்து வந்துளது. இவர் தாயங் கண்ணனாரது தங்கை யென்பாருமுளர்.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய வளவனைப் பாடிய மற் றொரு புலவர் வெள்ளைக்குடிநாகனார். இவர் நிலத்திற்கு இறையிருக்க இயலாதபடி அரசனைவேண்டி அவற்றை முற்றூட்டாகப் (முழுப்பரிசாக) பெற்றனர். இவர் பாடிய செய்யுள் புறம். கூரு. இதனுள், மழை குறைந்தாலுங் குடிகளிடத்தே குற்றங் காணப்படினும் உலகம் அரசனைப் பழிக்குமாதலின், அரசர், உழவர் குடிகளைப் பாதுகாத்து அக்காவலாலே ஏனைக் குடிகளையும் பாது காத்தல் வேண்டுமென்றும், கோட் சொல்வாரது

மொழியைப் பொருட்படுத்தக் கூடாதென்றும் புலவர் குறிப்பித்தனர்.

மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் இவ்வளவனைப் பாடியுள்ளார். இவன் இறந்தபின் அவர் பாடிய பாடல்களில் இவனது உயிரைக் கூற்றுவன் இவனிடம் இரந்து பெற்றிருக்க வேண்டுமென்றும், பாணர் முதலியோர் ஆதரவிழந்தன ரென்றுஞ் செப்பினர்; புறம். ௩௬-ல் ஈகை, போரில் வெற்றி, செங்கோன் முறையென்பன அரசன் கடமைகளாதலால், அவை சிறப்பாகப் புகழத் தக்கன அல்ல என்றனர். இப்பாட்டினுட் சோழமன்னன் ஒருவன் புறவிற்கு அடைக்கலங் கொடுத்த கதையும், தூங்கெயிலெறிந்த செம்பியன் கதையுங் குறிக்கப்பட்டன.

இவ்வளவனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் ஐயூர்முடவனா ரென்பவர். இவருக்கு ஐயூர்கிழாரென்னும் மற்றொரு பெயருண்டு. இவரது உறுப்புக் காரணமாக முடவனார் என்ற பெயர் எழுந்தது போலும். இவர் பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் அகநானூற்றிலும் வந்துள்ளன.

இவர் புறம். ௫௧-வது பாட்டில் வளவனது அளவற்ற ஆற்றலையும் ஏனைத் தமிழ்நாட்டு மன்னரை வெல்லுந் தகைமையையும் எடுத்தோதினர். நீர், தீ, வளி முதலிய இயற்கைப் பொருள்களின் வன்மையை இவனது திறமைக்கு உவமித்தார். 'தண்டமிழ்' என்ற சொற்றொடர் தமிழ்நாடு என்ற பொருளில் வந்தது. கறையான் புற்றிலிருந்து ஈசல்புறப்பட்டுச் சுழல்வதுபோல அரச

னது துயிலில்லாதவர் சூழ்வாரென்று இவர் குறிப்பித்தார். கிள்ளிவளவன் இறந்தபின் கையறு நிலையாக இவர் பாடிய செய்யுள் புறம். உஉஅ. இதனுள் இறந்த மன்னனை மூடுதற்குத் தக்க தாழி வனைதல் கூடுமோ என்று குயவனை வினவிப் "பெரிய நிலவட்டம் உருளிய தாகவும், பெரிய மேருமலை மண்ணாகவுமன்றோ அவனுக்குத் தாழி வனைதல் வேண்டும்! அஃது உன்னால் முடியாதே" என்றுங் கூறி முடித்தார். புலவர்.

புறம். நகக-ல் தோன்றி மலைக்குத் தலைவனாகிய தாமான்தோன்றிக் கோனிடத்துப் பல பசு நிரைகளையுந் தன்னுடைய வண்டிக்கு எருதுகளையுந் தான் பெற்றதை இவர் குறித்துள்ளார். கிள்ளிவளவன் இறந்த பிற்பாடு இம்மன்னனிடம் இவற்றை இவர் பெற்றனர் போலும்! கிள்ளிவளவன் காலத்தே இவர் பிறரிடஞ் சென்றனரல்லர்;

"கிள்ளி வளவ னுள்ளி யவற் படர்தஞ்
செல்லேன் செல்லேன்"

என்றது காண்க.

இவர் அகம். உகக-ல் செல்லூர்க்கோசர் தலைவனாகிய ஆதன் எழினி என்பவனைப் பாடியுள்ளார்.

ஆடுதுறை மாசாத்தனா ரென்னும் புலவர் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய வளவன் இறந்தமைக்காகக் கூற்றுவனை யிகழ்ந்து ஒரு பாடல் செய்தனர். (புறம். உஉஎ). இப்பாட்டினுள் பகைவர் பலரைக் கொன்று கூற்றத்தின் பசியை எளிதிற் போக்குங் கிள்ளிவளவனாகிய வொருவனைத் தான் கொண்டது அவனது பேதைமை

யென்று இவர் குறிப்பித்தார்; அங்ஙனம் அவன் செய்தது விதையை விதைத்துப் பயன் காணாது அதனைக் கெடுத்தது போலும் என்றுரைத்தார். தஞ்சாவூர்ச் சில்லா' வில் ஆடுதுறை என்பது மூன்றிடங்களுக்குப் பெயராக அமைந்துள்ளது. காவிரிக் கரையிலுள்ள வட குரங்காடுதுறை, தென் குரங்காடுதுறை இரண்டும் பாடல் பெற்ற திருக்கோயில்கள். மற்றொன்று வட வெள்ளாற்றங்கரையிலுள்ளது. மாசாத்தனென்பது சாத்தன் என்னுந் தெய்வத்தின் பெயராதலால், கடவுட்பெயரை மக்கட்கு இட்டுவழங்கும் வழக்கம் அக்காலத்திருந்தமைக்கு இஃதொரு எடுத்துக் காட்டாதல் காண்க. குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் தென்னவன் மரபில்வந்த சிறுகுடிகிழான் பண்ணன் என்னுங் கொடையாளியைப் புறம். கஎங-ற் பாடியுள்ளான். அவன் கிள்ளிவளவனது நண்பனென்று கோவூர் கிழார் புறம். ௭௦-ற் குறித்தனர். அவனைப் புறம். ௩அஅ-ல் மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனாரென்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். அளக்கர் ஞாழல் என்பது பாண்டிய நாட்டிலுள்ள ஓர் ஊர். இம் மள்ளனார், வெள்ளி தென்திசையினிருந்தால் மழை குறைபு மென்று புறம். ௩அஅ-ற் குறிப்பதால் இவர் வான நூல் உணர்ந்தவரென்று தோன்றுகின்றது. இவருடைய பாடல்கள் அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணைகளிலும் வந்துள்ளன. பண்ணனை இரண்டு புலவர்கள் அகநானூற்றிலும் பாடியுள்ளார். அகம். ௱௭-ல் "அவன் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்" என்று புகழப்படுகின்றான்.

கோப்பெருஞ்சோழன்

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனுக்குப் பின் கோப்பெருஞ் சோழனைப் பாடிய புலவர்களது வரலாறு ஆராயற்பாலது. கலித்துறைப்பில் முல்லைக் கலி பாடிய சோழன் நல்லுருத்திரன் என்பவன் எப்பொழுது ஆண்டனன் என்று தெளிவாக விளங்க வில்லை. அவன் பாடிய புறம். கசுo-ல் உலோபிகளின் நட்பு கூடாதென்றும் பெருந்தகையாளரின் நட்பு வேண்டப்படுவதென்றும் வற்புறுத்தினர்.

கோப்பெருஞ்சோழன் இளஞ்சேரலிரும் பொறையால் வெல்லப்பட்டானென்பது பதிற்றுப் பத்துள் ஒன்பதாம் பத்தில் "பொத்தியாண்ட பெருஞ் சோழனையும்" என்ற அடியினுற் கருதற்பாலது.

இச்சோழனைப் பாடியவர்கள்; பிசிராந்தை, பொத்தியார், புல்லூரெயிற்றியனர், கருவூர்ப்பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதனர், கண்ணனரென்னும் புலவர்களாவார்கள்.

இவர்களுள் **பிசிராந்தையார்** என்பவர் கோப்பெருஞ் சோழனுடைய உயிர்த் தோழராய்க் குமரி முனைக்குப் பக்கத்திலுள்ள பிசிர் என்னும் ஊரிலிருந்த பெருஞ் செல்வர். பிசிர் என்னும் ஊர் பாண்டி நாட்டிலுள்ளதென்பது "தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட் டுள்ளும் பிசிரோன் என்பவன்" என்று கோப்பெருஞ் சோழன் பாடிய பாட்டடியால் விளங்கும். (புறம். உகரு) கோப்பெருஞ் சோழனும் பிசிராந்தையாரும் நெருங்கிப் பழகாது போயினும் உணர்ச்சி ஒருமைப் பாட்டால் அளவுகடந்த நட்பொடு திகழ்ந்தனர். அஃது அச்சோழ

மன்னன் வடக்கிருந்து உயிர்துறப்ப முயன்றகாலை பிசி ராந்தை யாருக்கும் தன்பக்கத்தில் வடக்கிருப்பதற்கு இட மமைக்கும்படி அவன் சொல்லிய பாட்டினால் விளங்கும். அவை புறம். உகரு, உசு. பிசிராந்தை யார் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு அன்னத்தைத் தூது விடுத்ததாகப் பாடிய புறம். கூ௭-ம் பாட்டு அவருடைய ஒப்பற்ற அன்பினைக் காட்டவல்லது. அன்னத்தை நண் பர் ஒருவர்க் கொருவர் தூதுவிடுதற்கு இஃதொரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருந்தபோது அவன் கருதியபடியே அவனோ டுயிர் நீப்பதற்கு வந்த பிசிராந்தையாரைக் கண்டு பொத் தியார் புகழ்ந்து பாடிய பாட்டு மிகவும் அருமை யானது. அது புறம். உகஎ.

"இசைமரு பாக நட்புக் கந்தாக
வினையதோர் காலை யீங்கு வருதல்
வருவ னென்ற கோனது பெருமையு
மதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்
வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே"

என்றது காண்க.

பிசிராந்தையார் சோழன் வடக்கிருந்த விடத்திற் குச் சென்றகாலை அவரது இளந்தோற்றத்தைக் கண்ட சான்றோர்கள் அவரை நோக்கி 'உம்மைப்பற்றி நாங் கள் கேட்டிருக்குங்காலம் பலவே; நரைநுமக்கு இல்லை யாலோ' என்றதற்கு அவர் சொல்லிய விடை யாவ ருடைய எண்ணத்திற்கும் இன்பந் தருவதாகும். அது புறம். ககூக.

" யாண்டுபல வாக நரையில வாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்
யான்கண் டனையரென் னிளையரும் வேந்தனு
மல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்றலை
யான்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழுமூரே "

பிசிராந்தையார் பொய்ம்மையை விரும்பாதவ ரென்பதும் சோழன்பாலுள்ள பெருநட்பினால் தன் பெயர் பேதைச்சோழன் என்று கூறுமியல்பின ரென்பதும், நண்பருக்குத் துன்பம்வந்தகாலை தாமுமதனை யுடனுகரும் தன்மையினரென்பதும் கோப்பெருஞ் சோழன் அவரைப்பாடிய புறம். உகரு, உகக-வது பாட்டுக்களினால் இனிது விளங்கும். அவன்

" புகழ்கெட வரூஉம் பொய்வேண் டலனே
தன்பெயர் கிளக்குங் காலை யென்பெயர்
பேதைச் சோழ னென்னுஞ் சிறந்த
காதற் கிழமையு முடையன் "

" செல்வக் காலை நிற்பினு
மல்லற் காலை நில்லலன் மன்னே "

என்றது காண்க.

புறம். உகரு-ன் ஏனைய அடிகளால் பாண்டிய நாட்டில் அக்காலத்திலே முல்லைநிலத்தில் விளைந்த அவரைக்காயைக் கொய்து விற்கும் இடையர்கள் வரகு அரிசிச சோற்றினையும் வேளைப்பூக்கலந்த இனிய தயிர்க் கூழையும் அருந்தினர்க ளென்பது தெரிகின்றது.

கோப்பெருஞ் சோழன் பொத்தி என்னும் புலவ ரோடும் உண்மையான நட்புடையவனுப் நெடுங்காலம் அளவளாவி மகிழ்ந்தவ னென்பது புறம். உகஉ.

" கோழியானே கோப்பெருஞ் சோழன்
பொத்தி னண்பிற் பொத்தியொடு கெழீஇ
வாயார் பெருநகை வைகலு நக்கே "

என்பதனால் விளங்கும்.

இவ்வரசன் வடக்கிருந்து உயிர்விடத் துணிந்த காலைப் பொத்தியாரும் அவ்வாறே செய்யக்கருதினர். அப்போது அவரைத் தன் மகன் பிறந்தபின் வருக என்று அரசன் பணித்தனன் என்பது புறம். உஉஉ-ல்.

" அழலவிர் வயங்கிழைப் பொலிந்த மேனி
நிழலினும் போகநின் வெய்யோன் பயந்த
புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வாவென "

எனக்கூறியது காண்க.

அவ்வாறே பொத்தியாரும் மீண்டுவந்து அரசன் இல்லாத உறையூரைக் கண்டு அழுது பாடிய பாட்டு மிகவும் உருக்கத்தைத் தருகின்றது. அது புறம். உஉ0. அரசன் இறந்த விடத்திட்ட நடுகற்கண்டு அவன் புகழைப் பாடிய பாட்டும் அனையதே. அது புறம். உஉக. மகன் பிறந்தபின் சென்று இடந்தாவென்று பொத்தியார் கேட்டதும், கல்லாகியும் இடங் கொடுத்த சோழனை வடக்கிருந்த பொத்தியார் பாடியதும் யாவர்க்கும் அளவற்ற வியப்பைத் தருவனவே. (புறம். உஉஉ, உஉங.) வடக்கிருத்தல் என்பது துறக்கம் எய்தக்கருதி உலக

நுகர்ச்சியை நீத்து நோன்பினால் உடலை மெலிவித்துத் தவப்பயிற்சியால் உயிரைவிடுத்தலாம்.

" தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத்தலையே "

என்றது புறம். உகச-ற் காண்க.

கோப்பெருஞ் சோழன் புலவர்கள் மீது மிக்க பற்றுடையவன் என்பது புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் அவன்றன் மக்கள்மேற் போர்தொடுத்தல் தகாதென்று கூறியபோது, அவன் அவர்கண்மேற் செல்லாமையின் வைத்துணரப்படும். எயிற்றியனாரது பாடல் புறம். உகரு-ஆல் அக்காலத்துந் தந்தையரசு மக்கட்கே உரிய தென்பதும், புகழையும் உயர்நெறி வாழ்க்கையையும் நன்மன்னர் கருதவேண்டு மென்பதும் பெறப்படும். இப்புலவர் அரசர்க் குறுதியான நன்மதி கூறுவதில் மிக்க வீரமுடையவர். கோப்பெருஞ் சோழனோடு அவனது பல நண்பர் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தா ரென்பது,

" பலரா லத்தைநின் குறியிருந் தோரே "

என்று கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார் புறம். உகக-ற் கூறியதனாற் பெறப்படும்.

இப்புலவர் தாம் அரசனோடு வடக்கிருப்பதற்குப் பிற்பட்டமையால் அரசன் வெறுத்துத் தம்மோடு உரையாடவில்லைபோலு மென்று தான் சொல்லிய பாட்டினுள் குறித்துள்ளார். இவர் கருவூர் என்னும் வஞ்சிமா நகரிலே நான்கு தெருக்கள் ஒன்றுகூடு மிடத்திற் கோயில் கொண்டிருந்த சதுக்கப் பூதத்தின் பெயரினை யுடையவ ராகத் தெரிகின்றது.

செய்மைத்தாகிய பலபல விடங்களிலிருந்து பிசிராந்தையார் போன்ற நண்பர் ஒருங்கு வடக்கிருந்தமையைக் கண்ட கண்ணகனாரென்னும் புலவர் தாம் கூறிய புறம். உகஅ-வது பாட்டினுள்,

"என்றுஞ் சான்றோர் சான்றோர் பாலராப
சாலார் சாலார் பாலரா குபவே"

என்று மொழிந்தது உற்று நோக்கத்தக்கது.

பாண்டியர் மரபில் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் மகன் வெற்றிவேற்செழியன் காலத்திற் சீத்தலைச் சாத்தனார் மணிமேகலை யியற்றினர். இவனே சித்திரைமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன் போலும்! சீத்தலைச் சாத்தனார் மதுரையிற் கூலவணிகம் செய்தமையாற் கூலவாணிகன் என்னும் அடைமொழி இவர் பெயருக்குச் சேர்க்கப்பட்டது. சீத்தலை யென்பது இவர் ஊரென்று சிலர் சொல்வர். சிலர் இப்புலவர் பிறர் நூல்களிலுள்ள குற்றங்களைக் கண்டு பொறாது தலையிற் சீ வரும்படி குத்திக் கொள்வதனால் இப்பெயர் பெற்றாரென்பர். புறம். ருகூ-ல் இவர் நன்மாறனைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இவருடைய பாடல்கள் அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை முதலிய நூல்களிலும் வந்துள்ளன. இம்மன்னனுக்குப் பின்பு ஆண்ட பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியாவன்; இவனது அளவற்ற ஆற்றலையும் ஏனைத் தமிழ்நாட்டு மன்னரை வெல்லுந் தகைமையையும் ஐயூர்முடவனாரென்னும் புலவர் புறம். ருக-ல் எடுத்தோதினர்,

இம்மன்னனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் மருதன் இளநாகனா ரென்பவர். இவர் மதுரை மருதன் இளநாகனார் என்றுங் கூறப்படுவர். இவர் கலித்தொகையில் மருதக் கலியைப் பாடினவர். புறம். டுஉ-ல் மாறன் வழுதியின் வீரத்தைப் பாடுமிடத்து, இவர்

" வடபுல மன்னர் வாட வடல்குறித்
இன்னா வெம்போ ரியறேர் வழுதி "

என்றமையால், இவ்வழுதி வடநாட்டரசரைப் போரில் வென்றதாகத் தெரிகின்றது.

இப்புலவர் அகநானூற்றிற் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவர் அகம். டுகூ-ல், கண்ணன் தொழுனையாற்றங் கரையில் அண்டர் மகளிருடைய உடைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு குருந்தமரமேல் ஏறி யிருந்தது குறிக்கப் பட்டது. இவர் திருப்பரங்குன்றத்து முருகப் பெருமானை நல்லந்துவனார் பாடியதைப் பற்றியும் இச்செய்யுளிற் குறித்தனர். பிற பாடல்களிற் கழுவுள், வாணன், கொங்கர், கோசர் முதலியவர்களைப் பற்றியும் இவர் பாடியுள்ளார். இவர் இறையனாரகப்பொருளுக்கு ஓர் உரை செய்ததாகக் கூறுவர்.

இலவந்திகை நன்மாறனார்.

கூடகாரத்துத் துஞ்சியவழுதிக்குப் பின் அரசு செலுத்தியவன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன். இவனையும் மருதன் இளநாகனார் புறம். டுடு-ல் பாடியுள்ளார். அதனுள் சிவபெருமான் திரிபுரமெரித்த கதை கூறப்பட்டது. அக்கடவுளுடைய நெற்றிக்கண் போலப் பிற அரசரிலுஞ் சிறந்து விளங்கு கின்றவன்

நன்மாறன் என்றதால் இப்புலவர் சைவர் என்பது தெளிவு. இப் பாட்டினுள் முருகப்பெருமானது திருச் செந்திலும் புகழ்ந்துரைக்கப் பட்டது.

“ வெண்டலைப் புணரி யலைக்குஞ் செந்தி
னெடுவே ணிலைஇய காமர் வியன்றுறைக்
கடுவளி தொகுப்ப வீண்டிய
வடுவா ழெக்கர் மணலினும் பலவே ”

—புறம், ருரு.

இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் இடைக்காடனா ரென்பவர். இவர் இடைக்காடென்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். இவரைப் பற்றித் திருவிளையாடற் புராணத்திற் கூறியிருப்பது ஒருபுறமிருப்ப, இவர் ‘ஊசிமுறி’ யென்ற நூலொன்று செய்ததாகப் பழைய உரைகளிற் காணப் படுகின்றது. சிலர் ஊசிமுறி யென்பது இக்காலத்துச் சுருக்கெழுத்துப் (Shorthand) போல்வது என்கிறார்கள் இவர் புறம். சஉ-ல் இலவந்திகை நன்மாறனுடைய செங்கோன்மை யையும் வீரத்தையும் வண்மையையும் எடுத்துக்கூறி,

“ மலையி னிழிந்து மாக்கட னோக்கி
நிலவரை யிழிதரும் பல்யாறு போலப்
புலவ ரெல்லாம் நின்னோக் கினரே ”

என்பது பாராட்டத் தக்கது.

இவருடைய பாடல்கள் அகநானூற்றி னுள்ளும் வந்துள்ளன. இவர் முல்லைத் திணையையே மிகுதியும் பாடியுள்ளார். இதனால் இவர் இடையர் மரபினராயுங் காட னென்ற பெயருடையராயுந் திகழ்ந்தனரென்று சிலர் கூறுவர். இந்நன்மாறனைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்

காரிக்கண்ணனார் புறம். ருஎ-ற் பாடினமை முன்னமே கூறப்பட்டது.

இவனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் **வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்.** புறம். கசுஅ-ல் இவனது வண்மையையுஞ் செல்வத்தையும் புகழ்ந்து,

"ஆலமர் கடவுள் அன்னநின் செல்வம்"

என்று கூறி, அவனது செல்வம் என்றும் நிலைபெற்ற தென்பதைக் குறிப்பித்தார்.

இவர் முழவினைக் கடலொலிக்கு உவமை கூறினமையால் முழவிற்குரிய பெயராகிய 'பேரி' யென்பது இவரது இயற்பெயராகிய சாத்தனா ரென்பதோடு இணைக்கப்பட்டது போலும்! இவர் நாணய ஆராய்ச்சியாள ரென்பது வண்ணக்கன் என்ற சொல்லால் விளங்குகின்றது.

இலவந்திகை நன்மாறனைப் பாடிய புலவருள் தலையாயவர் **மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர்.** மதுரை நக்கீரர் என்பவரும் இவரே. இவர் பாடிய புறம். ருக-ல் அவனை நீலகண்டர், திருமால், பலதேவர், முருகன் என்னும் நான்கு கடவுளர்க்கு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார். இவர் 'மணிமிடற்றோன்' என்றது உருத்திரமூர்த்தியையே. அது,

"கூற்றொத் தீயே மாற்றருஞ் சீற்றம்"

என்ற அடியிற் 'கூற்றம்' என்பது உருத்திரனைக் குறிப்பதால் விளங்கும்.

இச்செய்யுளுள் யவனர் தேறல் கொண்டு வந்து கொடுப்பது கூறப்பட்டது. இவர் புறம். கஅக - ல்

நிலையாமையை எடுத்துக்கூறிச் செல்வத்தின் பயன் ஈகை யென்றனர். இவர்,

" உண்பது நாழி யுடுப்பவை யிரண்டே
பிறவு மெல்லா மோரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே யீத
றுய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே "

என்றது காண்க.

புறம். ௩௯௫-ம் சோழநாட்டுப் பிடவூர் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தனை இவர் பாடியுள்ளார். இவர் கபிலர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டவர். இவருடைய வரலாறு பின் விரிவாக விளக்கப்படும்.

இலவந்திகை நன்மாறனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் ஆலூர்மூலங்கிழார். புறம். ௧௯௬-வது பாட்டினுள் இவ னைப் பரிசில் நீட்டித்ததற்காகச்சினந்து அவனுக்கு முறை யறிவுறுத்தி அவன் புதல்வர் வாழ்க வென்று எதிர்மறை வாழ்த்துக்கூறித் தம் இல்லத்திற்கு மீள்வதாயினர். இவர் தம் மனைவியின் கற்பையுந் தமது திண்மையையும் இதனுட் குறிப்பித்தனர். இப்புலவர் இலவந்திகை நன் மாறனுக்குப்பின் ஆண்ட பாண்டியன் கீரன் சாத்தனைப் புறம். ௧௭௮-ம் பாடியுள்ளார். கீரன் சாத்தன் தன்பால் வந்த சான்றோரை வற்புறுத்தி உண்பிப்பவனென்றும், போரில் அஞ்சிப் புறங்கொடுத்தோடு வார்க்குப் பாதுகாப் பாக முன்னிற்பவனென்றும் இவர் கூறினர்.

கீரன் சாத்தனுக்குப் பின் அறிவுடைநம்பி அரசாண் டனன். அவன் கோப்பெருஞ்சோழன் காலத்தவன். அவ னைப் பாடிய பிசிராந்தையார் புறம். ௧௮௪-ல் அரசன்

இறைகொள்ளும் நெறியை யறிந்துகொள்ளின் நாடு தழைக்குமென்றும், அன்பில்லாது இறைகொள்ளின் நாடும் மன்னனுங் கெடுமென்றுங் கூறினர். பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி பாடிய புறம். கஅஅ-ல் புதல்வரின் சிறப்பை மிகவும் அழகாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

"படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணு
முடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
யிட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்து
நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்து
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே"

இவருடைய பாட்டு ஒன்று அகத்தும் வந்துள்ளது.

நக்கீரர் காலம்.

இலவந்திகை நன்மாறன் காலம் முதல் நக்கீரர் காலமென்று சொல்லலாம். மேற்கூறிய மன்னருக்குப் பின் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் அரசாண்டனன். இவன் இளமையிலே மிக்க வீரமுங் கல்வியு முடையனாய் விளங்கினான். இவன் புறம். எஉ-ல் நால்வகைப் படையோடுந் தம்மை யெதிர்க்க வந்த அரசரைத்தான் போரின்கண் வென்றோட்டாவிடில் தான் கொடுங்கோலன் ஆகுக என்றும், தான் மாங்குடி மருதன் முதலிய புலவர்களாற் பாடப் படாதொழிக என்றும், தான் வறுமையடைக வென்றும் வஞ்சினங் கூறினன். அகம். கூகூ -ல் இவன் சேரல், செம்பியனென்னுஞ்

சேர சோழ மன்னரையுந் திதியன், எழினி, எருமை யூரன், இருங்கோவேள், பொருநன் என்போரையும் வென்று அவர்கள் முரசினையுங் குடையினையுங் கைப் பற்றினமையை மதுரை நக்கீரர் பாடியுள்ளார். இவனை அகம். ககக-ல் பரணர் பாடியுள்ளதாகச் சொன்னது தவறு. அங்குக் கூறிய பசும்பூட் பாண்டியன் இவனல் லன். அகம். உருக-ல் கூடற்பறந் தலையில் இருபெரு வேந்தரைப் பொருததாகக் கூறப் பட்டவன் நெடுஞ் செழியனல்லன். நெடுஞ்செழியனை ஆலம்பேரி சாத்தனா ரென்பவர் அகம். சுஎ-ம் பாடி யுள்ளார். அவரும் ஆலங்கானத்துப் போரைக்குறித்துள்ளார். இவர் பாடல் நற்றிணையுள்ளும் (௯ள௯) வந்துள்ளது. அகம் அக-ல் இவர், கடலன் என்னுங் கொடையாளியின் வீரத்தையும் வண்மையையும் புகழ்ந்து அவன் ஊர் விளங்கில் என்ப தையும் விளக்கினர். அகம்: கச௯-ல், சேரமன்னன் மற வனை பிட்டனையும் பாடினர். இவர் பாலையை மிகுதியும் பாடினவர்.

ஆசிரியர் நக்கீரர் தலையாலங்கானத்துச் செழியன் மீது நெடுநல்வாடை யென்னும் பத்துப்பாட்டின் பகு தியைப் பாடினர். பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப் படை பாடினவர் இவரே. இவருடைய பாடல்கள் மிகுதி யாக அகநானூற்றில் வந்துள்ளன. புறநானூற்றில் இவர் பாடிய பாட்டைப்பற்றி முன்னமே எடுத்து ஓதப்பட் டது. பதினோராந் திருமுறையில் நக்கீரர் பாடியதாகக் கூறும் நூல்கள் இவர் செய்தனவோ வென்பது ஐயப் பாடு. நாலடிநாற்பது என்னும் பாப்பு நூல் ஒன்று இவர்

செய்ததாக யாப்பருங்கல விருத்தியால் தெரிகின்றது, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற செய்தியை இவர் அகம். உகூ-ற் கூறியுள்ளார். அகம். ருள-ல் முசிறியென் னும் மேலைக்கரைப் பட்டினத்தை முற்றிய செழியனை விதந்து ஓதினர். அகம். எஅ-ல் கபிலர் பாரிநகரிலுள்ள வர்களுக்கு முற்றுகைக்காலத்தில் உணவளித்துக் காத்த தைக் குறித்தனர். இவர்,

> "உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
> வாய்மொழிக் கபிலன்"

என்று கபிலரைப் புகழ்ந்தது காண்க.

சேரமன்னருட் கோதையென்பவனது கருவூரை யும் ஆன்பொருநையையும் அகம். கூஉ-ற் குறித்துள் ளார். அகம். கஉகூ-ல் திதியன் என்னுங் குறுநில மன்ன னுடைய புன்னைமரம் ஒன்றினை அன்னியென்பவன் வெட்டி விட்டதற்காக அவ்வன்னியைக் குறுக்கைப் போர்க்களத்தில் திதியன் கொன்றதை இவர் கூறியுள் ளார்; அகம். உாரு-ல் கோசரைவென்ற பொலம் பூட் கிள்ளியென்னுஞ் சோழன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந் ததாகக் கூறினர். அக்கிள்ளி கரிகால் வளவனோ வேறவனோ தெரியவில்லை. இவர் அகம். உாகூ-ற் காரி, ஓரி யென்பவர்களையுங் கொல்லிமலையையும் பற்றிக் கூறினர்; அகம். உஉள-ல் தழும்பனது ஊணூரைப் பற் றியும், அவனைத் 'தூங்கல்' என்னும் புலவர் பாடினா ரென்பதையும் இயம்பினார். இவர் ஊணூர்க்கருகே சிறந்து விளங்கிய சிதிமிக்க மருங்கூர்ப் பட்டினத்தையும் அப் பாட்டின்கண் விதந்தோதினர்.

இவர் அகம். ௨௪௯-ல் வேம்பிநாட்டையாண்ட சிற்றரசனாகிய முசுண்டை யென்பவன் புலவர்க்குக் காளைப் பரிசில் கொடுப்பதை விதந்தோதினர்; அகம். ௨௫௩-ல், பசும்பூட்பாண்டியன் என்பவன் கொங்கரை வென்றதைக்கூறினர். அதனுள் இவர் வடுகர் பெருமகனாகிய எருமை யென்பானது நன்னாட்டைக் குறித்தனர்; அகம். ௨௬௯-ல், குட்டுவனது தொண்டி முன்றுறையைப் பற்றிக் கூறினர். இன்னும் ஆசிரியர் நக்கீரர் நயக்கொண்டான் என்பான் சாவவும் பிழைக்கவும் பாடியதாகத் தெரிதலால், இவர் பெருந்தவத்தின ரென்பது போதரும். இவரைப்பற்றிய திருவிளையாடற் புராணக்கதை இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன் காலத்தில் நடைபெற்றிருக்கலாம். சங்க நூல்களில் அக்கதையைப் பற்றித் தெளிவான குறிப்பு யாதுமில்லை.

இவருடைய தந்தையாராகிய மதுரைக் கணக்காயனா ரென்பவரும் ஒரு சிறந்த புலவராகத் திகழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. அவர் புறம். ௩௩௦-ல் ஒரு படை முழுவதையும் ஒரு வீரன் எதிர்த்து வென்ற செய்தியைப் பாடியுள்ளார். கணக்காயனா ரென்பவர் பள்ளிக்கூடத்துப் போதகாசிரியர். இவர் அகநானூற்றுள் சில பாடல்கள் இயற்றி யுள்ளார். இவர் அகம். ௨௭-ல் கொற்கைப் பெருந்துறையில் முத்தெடுத்ததைக் குறித்தனர். இவர் பசும்பூட் பாண்டியனைப் பற்றியும் அவன் காலத்துப் பாக்கத்துப் பெருந்துறையினையுடைய சோழன் ஒருவனைப் பற்றியும் அகம். ௩௩௮-ல் சிறப்பித்தனர்.

ஆசிரியர் நக்கீரனார் அகத்துப்பாடிய திதியன் அன்னி போரைப் பற்றி வெள்ளி வீதியார் என்னும் பெண்புலவர் அகம். ௪௫-ற் குறித்தனர். அதனுள் ஆதி மந்தி போலத் தாமுந் தம் கணவனைத் தேடிப் போன செய்தியையுஞ் செப்பினர். இதனை ஔவையாரும் அகம். ௧௪௭-ற் குறிப்பித்தது காண்க. வெள்ளி வீதியாருடைய பாடல்கள் நற்றிணையிலும் வந்துள்ளன. திதியன் அன்னி யென்பவனைப் பற்றிக் கயமனார் என்னும் புலவர் அகம், ௧௪௫-ற் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய அகப்பாடல்கள் பாலைத் திணைக்கு உரியனவே. இவர் புறம். ௨௫௪-ல் ஓர் இளைய வீரன் காட்டிடை இறந்ததற்காக வருந்தும் முது பாலைத் துறையை அமைத்துள்ளார். இவருடைய பாடல்கள் குறுந் தொகையிலும் நற்றிணையிலும் வந்துள்ளன. கயத்தில் முழுகும் பெண்களது கண்களை உப்பங்கழியில் நீர் மிகுந்தவிடத்து மலருங் கருநெய்தற் பூவிற்கு உவமித்தமையால் (குறுந்தொகை ௯) இவர் இப்பெயர் பெற்றன ரென்ப.

மாங்குடிமருதனார்.

தலையாலங்கானத்து நெடுஞ் செழியனால் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட புலவர் மாங்குடி மருதனா ரென்பவர் மருதனார் பாடிய மதுரைக் காஞ்சிக்குத் தலைவன் நெடுஞ் செழியனே. இவர் மாங்குடி கிழார் எனவும் அழைக்கப் படுவர். இவருடைய பாடல்கள் புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலியவைகளில் வந்துள்ளன. புறம். ௨௪-ல் நெடுஞ்செழியன் வேள் எவ்வியின் மிழலை நாட்டையும், முத்தூர்க் கூற்றத்தையுங் கைப்பற்றிய தாகக் கூறி, அவனது பெருமித வாழ்வை வியந்தனர். அவன்

வேள்வி பல செய்ததைப் புறம். ௨௬-ற் குறித்தனர் இவர் பாடிய புறம். ௩௩௫-ல், அடிமையாக வேலை செய்யும் பழங் குடிகள் இன்னவென் றுரைத்தார்.

“ துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்
றிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை ”

என்றது காண்க.

இவர் வாட்டாற் றெழினியாதன் என்பவனைப் புறம். ௩௯௬-ல் வாழ்த்தி யுள்ளார்.

கல்லாடனார்.

நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் கல்லாடனா ரென்பவர். கல்லாடம் என்பது அவருடைய ஊர் போலும். இவர் தொல்காப்பியத்துக்கு ஓர் உரை இயற்றியதாகத் தெரிகின்றது. இவருடைய பாடல்கள் அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை என்பவைகளிலும், பன்னிருபாட்டியலிலும் வந்துள்ளன. இவர் புறம். ௨௩-ல் நெடுஞ்செழியனது போர்த்திறத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடியவிடத்து முருகப்பிரானை விதந்தோதினமையால் இவர் அக்கடவுளிடத்து அன்புள்ளவர் என்று தோன்றுகின்றது. அவனைப் பாடிய புறம். ௨௫-ல், கைம்பெண்டிர் கூந்தல் களைதலைக் கூறியுள்ளார். அம்பர்கிழான் அருவந்தை யென்னும் வேளினைப் புறம். ௩௮௫-ல் இவர் பாடியுள்ளார். அம்பர் என்பது சோழ நாட்டில் உள்ளது. அது,

“ காவிரி யணையுந் தாழ்நீர்ப் படப்பை
நெல்விளை கழனி யம்பர் கிழவோன் ”

என்றதால் இனிது விளங்கும்.

இவர் பொறையாற்றூர் கிழானென்னும் வள்ளலை யும் புறம். ௩௯௧-ற் பாடியுள்ளார். புல்லியின் வேங்கடத் தைப் பற்றி அகம். ௮௮-ல் விதந்தனர். அகம். ௧௧௩-ல் அஃதை யென்னும் வள்ளலைப் போற்றிக் கோசரையும் புகழ்ந்துள்ளனர். பிற பாடல்களில் நன்னனை நார்முடிச் சேரல் வென்றதையும், நெடுஞ்செழியனது ஆலங்கானப் போரையும், காரி ஓரியைக்கொன்று கொல்லிமலையைச் சேரர்க்கு ஆக்கியதனையும், பிறவற்றையுங் கூறினர். பிற்காலத்திலே யெழுந்த கல்லாடம் எனப்பட்ட நூல் இவராற் செய்யப்பட்டதன்று. ௧௧-ந் திருமுறையிலுள்ள கண்ணப்பர் திருமறமும் இவர் பெயருடைய வேறொரு வராற் செய்யப் பட்டது போலும்.

குடபுலவியனார்.

நெடுஞ் செழியனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் குட புலவியனார் என்பவர். இவர் நெடுஞ் செழியனைப் பாடிய புறம். ௧௮-ல் உலகத்தில் உண்டி முதலிய செல்வத்தைப் பெருகச் செய்வது அரசர்க்குப் புகழ்தருவது என்று கூறுமிடத்து 'உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத் தோரே' யென்றனர். கோடி யென்ற எண்ணைக் கடை யெண்ணாகக் கொண்ட பேரெண்கள் அக்காலத்தில் வழங்கின வென்பது,

"ஒன்றுபத் தடுக்கிய கோடிகடை யிரீஇய
பெருமைத் தாகநின் னாயுடானே"

என்று வாழ்த்தினமையாற் றெளியப்படும். அவரது போர்க் களத்தின் சிறப்பையும் புறம். ௧௯-ற் பாடி யுள்ளார்.

குறுங்கோழியூர் கிழார்.

இந் நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய குறுங்கோழியூர் கிழா ரென்பவர், இவன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேர லிரும்பொறை யென்பானைப் போரிற் பிணித்ததும், அவன் அப்பிணிப்பு நீங்கி அரசிருக்கை எய்தியதும் எடுத்துக்கூறி அவனை வியந்துபாடியது புறம். கஎ-வது பாட்டாகும். அதன்கண் தமிழ்நாட்டு எல்லையாகத் தெற்கே குமரியையும், வடக்கே இமயத்தையும், கிழக்கி லும், மேற்கிலும் கடலையும் உரைத்தனர். குறுங்கோழி யைக் கருங்குழி யென்று கூறுவாரு முளர். அவர் யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறையின் அறிவையுஞ் செங்கோன்மையையும் வியந்து, புறம். உ0-ற் பாடினர். அப்புலவர் அவன் பாதுகாத்த நாடு விண்ணவர் உலகத்துக் கொப்பாகு மென்று, புறம். உஉ-ற் குறித்தனர். இவ் வரசன் யானைக்கண் போன்ற கண்ணை யுடையவனும் சேயென்னும் இயற்பெயரையுடையவனு மிருந்தனன்.

இடைக்குன்றூர் கிழார்.

இடைக்குன்றூர் கிழார் என்பவரும் நெடுஞ்செழிய னைப் பாடியுள்ளார். நெடுஞ்செழியனை இவர் பசும்பூட் செழியன் என்று வியந்தனர். அவன் மிக்க இளமைப் பருவத்தில் எழுமன்னர்களை வென்றதின் பெருவியப்பை எடுத்துரைத்த பாட்டு புறம். எசு, எஎ, எஅ, எகூ. குழந்தைகளுக்கு ஐம்படைத்தாலி யணிவது அக்காலத்து வழக்கமென்று புறம். எஎ-ல் விளங்கும்.

இளங்கீரனார்.

யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை ஐங் குறுநூறு தொகுப்பித்தனன். இவன் மகனாகிய மாந்த ரஞ்சேர லிரும்பொறையைப் பொருந்தில் இளங்கீரனா ரென்னும் புலவர் புறம். ருங-ற் பாடியுள்ளார். இவன்

விளங்கில் என்னும் ஊரைப் பாதுகாத்தவ னென்றும், அழகிய செய்யுள் செய்வாரை மிகவும் போற்றும் இயல் பின னென்றும் குறிக்கவிடத்து அவன் தம்காலத்தில் இருந்திலனையென்று வருந்தியதாக இப்புலவர் கூறினார்.

கூடலூர்கிழார்.

புறம். ௨௨௯-ல் கூடலூர் கிழார் என்னும் புலவர் யானைக்கட்சேய், தாம் குறித்த நாளில் இறந்து விட்டதற் காக வருந்தினர். அப்பாட்டால் இவர் வானநூல் வல்லவ ரென்பது தெரியும்.

வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்.

இவன் காலத்து இருந்த சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி யாவன். அவன் இவனோடு போர் புரிந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இருவரும் போர்புரிந்த காலை சோழனுக்குத் துணையாயிருந்த தேர்வன் மலையன் என்னும் வீரனை வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனா ரென்னும் புலவர் புறம். ௧௨௫-ல் பாடியுள்ளார். அவன் சோழனுக்கு வெற்றி யெய்துவித்ததாகவும், உழுதமாடு வைக்கோலைத் தின்றாற் போலப் பிறர்க்கு நல்லவற்றைக் [illegible] எஞ்சியதை உண்பானென்றும் அவர் இப்பாட் டிற் குறித்தனர்.

பாண்டரங்கண்ணனாரும் உலோச்சனாரும்.

இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியைப் பாண்ட ரங் கண்ணனா ரென்னும் புலவர் புறம். ௧௬-ம் பாடி யுள் ளார். அவன் பகைவரது வளமிக்க நாட்டை வென்று எரித்ததையும் அவனுடைய யானைகள் அவனுக்கு வெற்றி தரும்படி போர் புரிந்ததையும் இச்செய்யுளின்கண் எடுத்துரைத்தனர். இக் கிள்ளியை உலோச்சனா ரென் னும் புலவர் புறம். ௩௭௭-ல் வாழ்த்தியுள்ளார். இவரு டைய பாடல்கள் நற்றிணையிலும் வந்துள்ளன.

ஔவையார்.

மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறைக்குப் பின் சேரமான் மாவெண்கோ வென்பவன் அரசாண்டனன். அவன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளிக்கு நண்பன். அக்காலத்து அரசாண்ட பாண்டிய மன்னன் கானப்பேர்தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியாவன். இம்மூவேந்தரும் ஒருங்கிருந்த விடத்து அவர்கள் முத்தீப்போல் விளங்கின ரென்றும், அவர்கள் மூவரும் இரவலர்க்கும் பிறர்க்கும் வண்மை யுடையராய் ஒற்றுமைப் பட்டு நெடுநாள் வாழ வேண்டு மென்றும் ஔவையார் பாடிய பாட்டு, புறம். ௩௬௭.

ஐயூர் மூலங்கிழார்.

உக்கிரப் பெருவழுதி, கானப்பேரிருந்த வேங்கை மார்பனென்னுஞ் சிற்றரசனை வென்று அவனது கோட்டையைக் கைப்பற்றியதாக ஐயூர்மூலங்கிழார் புறம். ௨௧-ல் பாடியுள்ளார். உக்கிரப் பெருவழுதி அகநானூறு தொகுப்பித்தவன். கானப்பேரென்பது காளையார் கோவிலென்று இப்பொழுது வழங்குகின்றது.

கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி எக்காலத்தவனென்று விளங்கவில்லை. இவர் பரிபாடலில் திருமாலைப்பற்றிப் பாடியிருக்கின்றார். புறநானூற்று ௧௮௨-ம் செய்யுளில் விருந்தோம்பலும், புகழ் விரும்பிப் பழியஞ்சுதலு முடையராய்த்

"தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுந ருண்" மையானே,

இவ்வுலகம் நிலைபெறுவதென்று குறித்தமையான், இவருடைய அறவுணர்ச்சி பெரிதுந் தலைசிறந்தது. நற்றிணை தொகுப்பித்த பன்னாடுதந்த மாறன்வழுதி. உக்

கிரப் பெருவழுதிக்குப் பின் ஆண்டிருத்தல் வேண்டும். இவர்க்குப் பின் வரகுணனும் அவனுக்குப்பின் மாணிக்க வாசகர் காலத்து மன்னனும் அரசு செலுத்தியிருக்கலாம்.

சேரரது இறுதிக்காலம்

சேரமன்னருள், சேரமான் மாவெண் கோவிற்குப் பின் இன்னமன்ன ராசாண்டனரென்பது விளங்கவில்லை. சேரமான் வஞ்சனென்னும் அரசன் திருத்தாமனுரென்னும் புலவரால் புறநானூற்று ௩௯அ-ல், புகழ்ந்து பாடப் பட்டனன்.

சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை காலமும் இனிது விளங்கவில்லை. அவன் புறநானூற்று உசரு-ற் பாடிய பாடலால், தன் மனைவி இறந்தபின் தான் உயிர் வாழ்வதைப்பற்றிக் கவன்றதாகத் தெரிகிறது. இதனால் அவனது இல்வாழ்வின் சிறப்பு விளங்குகின்றது.

சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறை யென்பவன் கோச்செங்கட் சோழனாற் சிறைவைக்கப்பட்டுத் தண்ணீர் கிடைத்த போதும் அருந்தாது மானமிக்கு உயிர் துறக்கும்போது பாடிய பாட்டு புறம். எச. அது யாவருள்ளத்தையும் உருக்கவல்லது.

அவனுக்குப் பின் தொண்டியிலாண்ட கோக்கோதை மார்பன் என்பவன் செங்கணான் பிடிபட்டிருத்தல் கூடும். பொய்கையார் புறம். சஅ-ல், தொண்டியைச் சிறப்பித்து அது தம்மூர் என்று கூறுவது காண்க. புறம். சகூ-ல், தொண்டி நகரத்தில், மருதமும் நெய்தலும்

மயக்குரயத்தை அழகாகக் கூறியுள்ளார். இவரே தமது அரசனைச் செங்கணனிடமிருந்து மீட்பதற்குக் களவழி பாடினாராவர். இவரும் பொய்கை யாழ்வாரும் வேறு வேறு என்பதை உயர்திரு சுவாமி வேதாசலமென்னும் மறைமலை யடிகள் தக்க ஏதுக்களாளால் நிறுவியுள்ளார். மூவன் என்பவனை வென்று அவன் பல்லைப் பிடுங்கிச் சேரன் தன்னுடைய தொண்டிநகரத்துக் கோட்டை வாயிற்கதவில் அழுத்திவைத்த செய்தியை நற்றிணை கஅ-ல் பொய்கையார் கூறியுள்ளார்.

சோழர்நிலை

சோழஅரசர் குடும்பத்தில் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளிக்குப் பின், செங்கணன் காலம்வரை அரசாண்டார் இன்னரென்று விளங்கவில்லை. செங்கணனுக்கு முன்னும் இளந்திரையன் காலத்திற்குப் பின்னும் காஞ்சிபுரத்திற் பல்லவமன்னர் சிலர் ஏறக்குறைய கூள-முதல் கூருo வரை அரசாண்டதாகத் தெரிகின்றது. கோச் செங்கட் சோழன் காலத்தே வடநாட்டரசர் வலிகுறைந்தது. செங்கணன் தன் காலத்துப் பாண்டியர் சேரர் பல்லவர் முதலியோரை வென்று தென்னாடு முழுவதும் தன் குடைக்கீழ் அடக்கி யாண்டமையால், சமுத்திர குப்தனென்பவன் தென்னாட்டிற் றனது ஆட்சியைச் செலுத்த இயலாதவனானனென்று வரலாற் றாசிரியர்கள் கூறுகின்றார்கள். செங்கணன் காலம். கி. பி. கூருo-முதல் கூஅச-வரை யிருக்கலாமென்று வரலாற்றாசிரியர் கருதுவதாலும், அவன் காலத்துப் பாண்டியமரபு சிறப்பொடு திகழக் காணாமையானும், அவன் காலத்திற்கு முன்பே

வரகுணனும், மாணிக்கவாசகப் பெருமானை அமைச்ச
ராகப்பெற்ற மன்னனும் அரசாண்டிருக்க வேண்டும்.
மாணிக்கவாசகப் பெருமானது திருவாசகத்துள் பல்லவ
மன்னரைப் பற்றி யாதுங்காணப் படாமையின் செங்க
ணன் காலத்திற்கு முன்னேயே, பல்லவராட்சி தொடங்கு
முன்னரே, மணிமொழியார் திகழ்ந்தனரென்று கொள்ள
இடமுண்டு.

கடைச்சங்க காலத்துப் புலவருள் அக்காலத்து
அரசரையுங் குறுநில மன்னரையும் பாடினதாக நமக்கு
இப்போது தெரிகிற புலவர் வரலாறு இதுகாறுங் கூறப்
பட்டது. அக்காலத்தில் வாழ்ந்து செய்யுட் செய்த பிற
புலவர் வரலாற்றை எட்டுத்தொகை நூல்களின் அச்சுப்
படிகளிற் பாடினோர் வரலாற்றிற்காண்க. அவருள் ஒரு
வரை ஈண்டு விதந்தோதி முடிக்கின்றோம்.

கணியன் பூங்குன்றனார்

கணியன் பூங்குன்றனாரென்பவர் சோதிடம் வல்ல
வர். புறம் ௧௯௨-ல் உயிர்களின் பெருமை சிறுமை ஊழ்
வயியாலுள்ளன வாதலால்,

"பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரை யிகழ்த லதனினுமிலமே"

என்றனர்.

இப்புலவர் பெருந்துறவி யென்பது,

"யாது மூரே யாவருங் கேளிர்
தீது நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்த

விளிதெனை மகிழ்தன்று மிலமே முனிவி
னின்றொ தென்றலு மிலமே "

என்றமையால் விளங்கும். நற்றிணையிலும் இவர்பாடல் உண்டு.

அதிகாரம். எ.

கடைச்சங்கநூல்கள்.

கடைச்சங்கத்தார் காலத்தில், பன்னூற்றுக்கணக்கான புலவர்கள் பாடற்றிறன் வாய்ந்தவர்களாய் விளங்கினரென்பது எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, முத்தொள்ளாயிரம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்பவற்றைப் பாடிய ஆசிரியர் கூட்டத்தின் வைத்துணரப்படும். கடைச்சங்கப் பிற்காலப் பகுதியில் தமிழ் நாட்டு மூவரசரும் சிறப்புற்றிருந்ததாகவும், குறுநில மன்னராகிய வேளிர் பலர் வள்ளல்களாகத் திகழ்ந்தனரெனவும், மூவேந்தரும் ஒருவரோடொருவர் பொருது ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொருவர் வெற்றியடைந்ததாகவுங் குறுநில மன்னரிற் பலர் தமக்குட் போர் விளைத்ததுமன்றி மூவேந்தர்க்குத் துணை நின்றதாகவும் அறிகின்றோம். போரில் வெற்றி கொண்டவர்கள் பகையரசரைத் துன்புறுத்தியதாகவும், அவர்கள் நிலத்தைப் பாழ் செய்ததாகவுங் கேட்கப்படுகின்றது. பாணர், விறலியர், கூத்தர், புலவர், இரவலர் என்போர் அரசனிடத்துப் பரிசில்பெற்று வாழ்ந்தனர்.

பார்ப்பாருள் ஒரு பகுதியார் வேள்வியைத் தமிழ்நாட்டு முறையில் ஊன்பயிலாது சிவபெருமானைக்குறித்து

நடந்தியதாகவும் அரசனிடத்திற் றக்கபரிசு பெற்ற தாகவும் அறிகின்றோம். சிவபெருமான், முருகன், கொற்றவை யென்னுங் கடவுளர்க்குக் கோயில்கள் இருந்த தாக அறிகிறோம். சிவவழிபாடு சிறப்புற் றோங்கியதாக வுந் தெரிகிறது. வடநாட்டிற் பெரிதும் வழிபடப்பெற்ற பார்ப்பாரில் ஒரு பகுதியாரும், தென்னாட்டுப் பார்ப்பன ரும், வேளாளருள் ஒரு பகுதியாரும், வணிகருட் சில ரும் வடமொழித் துணையுகொண்டு வாழ்ந்ததாகவும், பெருந் துறவியர் உயர்ந்த கொள்கைகளை மக்களுக்கு அறிவுறுத் தின ரெனவும், சோதிடம், மருத்துவம், சிற்பம், மந்திரம் முதலிய பல கலைகளும் வளர்ந்தோங்கின வெனவும், கைத்தொழில், உழவு, வணிகம் முதலியன தழைத் தோங்கினவெனவும், யவனர் முதலிய மேலைத் தேயத் தாரோடு போக்குவரவுங் கடற்போர் முதலியனவும் நிகழ்ந்தனவெனவும், வடநாட்டு ஆரியர், மோரியர் முதலியோரும், தமிழ்நாட்டுக்கருகே வடக்கேயுள்ள வடுகர் என்போரும், தமிழர்க்குப் பகைவராய் வந்தகாலை அவரைப் பொருது தமிழரசர் வென்றனரெனவும், இமயவரம்பன், கரிகாலன், செங்குட்டுவன் முதலியோர் இமயம்வரை படையெடுத்துச சென்று தங்கள்மாட்சியை நிலை நிறுத்தினார்களெனவும் அறியக்கிடக் கின்றது.

எட்டுத்தொகை நற்றிணை.

அக்காலத்தைப்பற்றிய மற்றைசசெய்திகள் சங்க நூல்களுள் ஒவ்வொன்றினையு மாராயுமிடத்து நன்கறி யற்பாலன. எட்டுத் தொகையிலடங்கிய நூல்களைத் தனித்தனி ஆராய்வாம். புறநானூற்றுச் செய்யுள் களையே

மிகுதியும் இதுவரை புலவர்வரலாற்றின் குறிப்பித்த எடுத்து விதந்தாம். எட்டுத்தொகையுள் முதல் நிலையுள் நற்றிணை. இதனுள் கூ-அடிமுதல் கஉ- அடிவரையுள்ள பாடல்கள் ௪00 தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பல புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட அகப்பொருட்டுறைகளை விளக்குஞ் செய்யுட்களாகும். இவற்றைத் தொகுப்பித்த அரசன் பன்னாடு தந்த மாறன் வழுதியென்ப. உக்கிரப் பெருவழுதியின் பாடலொன்றும் (நற். கூஅ) மாறன் வழுதியென்பவர் பாடிய பாட்டுக்களிரண்டும் (கூஎ-கூாக) இதனுட் காணப்படுகின்றன. நற்றிணைப்பாடல் பாடிய மாறன்வழுதி அதனைத் தொகுப்பித்த வழுதிதானே வேறோவென்பது விளங்கவில்லை. கஎரு-புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் நற்றிணையிலுள்ளன. இவற்றுட் பல புலவரது காலம் மூவேந்தர் காலத்தை யொட்டியுங் குறுநில மன்னர் காலத்தை யொட்டியும் ஆராயப்பட்டன.

நற்றிணையிற் பண்டை வழக்கங்கள் பல புலனாகின்றன. காதலி சுவரிலே கோடிட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் வருநாள் எண்ணுவதும், (நற். கூஉ௪) காலாற் பந்து விளையாடும் வழக்கமும், காதலர்வரவைப் பல்லி கூறுவதாகக் கருதுவதும் (நற். கூகூகூ), தினைப்புனத்திற் கிளியோட்டும் வழக்கமுந் (நற். உாகூ), இரும்பு காய்ச்சிய உலையிலே கொல்லன் பனைமடலிலுள்ள நீர் தெளித்து நெருப்பை அணைப்பதும் (நற், கஉகூ), எருமை மேய்ப்போன் அதன் முதுகிலேறிச்செல்வதும் (நற். அ0) பிறவுங் கூறப்பட்டமை காண்க.

இயற்கை வனப்புப் பல விடங்களில் மிக நயமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மலைப்பாம்பு யானையைச்

கடத்திய தருக்குவதும் (நற். உகூச), இளவேனிற் காலத் தூது ஆற்றினில் தண்ணீர் குறைந்து ஒடுங்கிச்செல் வது பாம்பு ஊடும்போது அதன் முதுகு தெரிவது போன்றிருப்பதும் (நற். ருஅஎ), பேயின் கைவிரல் முள் முருக்கின் உலர்ந்த தூறுகளைப் போன்றிருப்பதும், மந்தி கடுவனோடு விளையாடுவதும் (நற். கூகச), பெண் யானை தன் கன்றைப் புலியினின்று பாதுகாத்தலும் (நற். அரு) பிறவும் வந்தமை காண்க.

உணர்ச்சிக்கு இன்பந்தரும் எண்வகைச் சுவை களும் பல பாட்டுக்களிற் ததும்பி நிற்கின்றன. நற்றிணை உசகூ-ல் காமக்கண்ணிப் பசலையாரென்னும் பெண்புல வர், தலைவர் தலைவியைப் பொருளீட்டுவதாகப் பிரிந்தேகு தல் கூடாதென்று குயில் இளவேனிற் காலத்தில் கூவுவ தாகப் பாடியதும், (நற். சஉ-ல்) தலைவன் மீண்டகாலை தலைவி முற்றுப்பெறாத கோலத்துடன் எதிர்கொண்டு அழைத்தனள் என்றதும், தலைமகனது உருவெளித் தோற்றம் தலைமகனுக்குப் புலப்பட்டதென்றதும் (நற்- கூருஉ), நற். கூகஉ-ல் தலைவன் வந்து கூடியவழியுந் தலை விக்கு வளைகழல்வதற்கு ஏது இயம்பியதும், நற்-ககக-ல் தலைவி தூங்காமைக்கு ஏதுவியம்ப உரைத்ததும், நற். கூா-ற் செப்பிய கிள்ளைவிடு தூதும், நற். உகூகூ-ற் றலை மகனது பசலை தலைமகனது மலைக்காற்று வீசின் மாறு மென்று காதற்சிறப்புக் கூறியதும், நற்றிணை கூகூ-ல் தலை விக்கு உடம்பு இளைத்து வளைகழலாதபடி அவள் தந்தை சிறுவளையணிந்தனனென்று தலைவி நகைச்சுவைபயப்ப மொழிந்ததும், நற். உஎஎ-ல் மடலேறுவதினும் வேட்கை.

நோயால் இறந்துபோவது நன்றென்று குறிப்பித்ததும், நற். உ௩உ-ல் இரவு வரக்கருதிய தலைவனை அவன் வரும்வரை ஆற்றியிருத்தற்பொருட்டு மாலையை நல்கவெனக்கேட்டதும், நற்றிணை ௩௰-ல் தலைமகனை வாயில் மறுத்துத் தோழி பரத்தையர் பலர் கூடி அவனை இழுத்ததைத் தான் பார்த்ததாகக் கூறியதும், நற். அஅ-ல் வரைவின்மையால் தலைவி துயரங்கண்டு, தலைவர் குன்றங்கூட அழுகின்றது, தலைவர்மட்டும் இரங்குவாரிலரெனக் கூறியதும், பிறவும் எண் சுவைகளையும் இனிது விளக்குதல் காண்க.

சில புலவர்களுக்கு அவர்கள் செய்யுளிற் கண்ட சிறந்த சொற்றொடர்கள் அவர்கள் பெயராகவாதல் அவர்கள் பெயருக்கு அடைமொழியாகவாதல் அமைந்துள்ளன. நற். உசஉ-வது செய்யுளில் மானை, 'விழிக்கட் பேதை' யென்றமையால் அச்செய்யுளை இயற்றிய புலவர் விழிக்கட்பேதைப் பெருங் கண்ணனா ரென்றழைக்கப் பட்டார். நற். உஅச-ல், உள்ளமும் அறிவும் இருபுறம் தம்மை இழுப்பதால் இரண்டு யானைகளால் இருபக்கமும் இழுக்கப்பட்ட பழங்கயிறு இற்றாற் போலத் தமது உடம்பு வருந்தியழியு மென்று பாடிய புலவர்க்குத் தேய்புரி பழங்கயிற்றினா ரென்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

புறவினை வண்ணப் புறவு எனச் சிறப்பித்தமையால், வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனா ரென்ற பெயர் எழுவதாயிற்று. இவ்வாறே குறுந்தொகை முதலியவற்றினும் வந்தது காண்க.

நற்றிணை எ௰-ற் குருகுவிடு தூதும், நற்றிணை ௱உ-ம் கிள்ளைவிடு தூதும், ருச-ல் நாரைவிடு தூதும் வந்தமை